

Concurs - Câștigă o vacanță în Alpi!

FLACĂRA

Almanah
Rebus
Estival
GRATUIT

12.398

**VIOLENȚA
ÎN ROMÂNIA:**
PE STADIANE, ÎN FAMILIE, ÎN ȘCOLI

Imaginea României în Italia:
prostituție, jaf, emigranți

eJobs sau cum să faci
un milion de euro

Feng Shui

Doria Ivan,
o prezență exotică

Cine va fi liderul
Opoziției?

INTERVIU:
Radu Muntean
Dana Deac

95 ani de
FLACĂRA

www.revistaflacara.ro

6 422258 000016 0 0011

JACK DANIEL'S
Old No. 7
BRAND
Tennessee
WHISKEY

MADE IN TENNESSEE

JACK DANIEL'S
OLD TIME
Whiskey
Old
No. 7
BRAND
QUALITY
Tennessee
SOUR MASH
WHISKEY
DISTILLED AND BOTTLED BY
JACK DANIEL DISTILLERY
LEM MOTLOW, PROPRIETOR
LYNCHBURG (POP. 361), TENN. U.S.A.
EST. & REG. IN 1866
43% ALC BY VOL. (86 PROOF)

BOTTLED AT THE DISTILLERY

P/12398 ✓ 24
[Barcode]

**HOW DID
JACK DANIEL'S
WHISKEY
TASTE BACK IN 1866?**

**(HAVE ONE TONIGHT
AND FIND OUT.)**

Your friends at Jack Daniel's
remind you to drink responsibly.

JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks of Jack Daniel's Company.
Please visit us at www.jackdaniels.com

E bine să știi
că ești în siguranță.

Sub aripile leului.

Generali Asigurări

Beneficiul de experiență acumulată în peste 175 de ani de activitate, cu 61.500 de angajați în 50 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări și consacră toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurare.
www.generali.ro

Imaginaea României

prostituție, jafuri, clonarea

Italia cum arată, într-adevăr, imaginea României în Italia: a unor conaționali ai noștri puși pe jaf, gata să curețe de bani toate cardurile care le cad în mână, regi ai prostituției, maeștri ai jafului, specialiști în imigrație clandestină. Oricum ar sta lucrurile – și chiar dacă articolul apărut în presa italiană e o enormă exagerare, el tot exprimă ceva: o exasperare pe care asaltul populației românești asupra Italiei a adus-o. Cum s-a ajuns aici? Iată filmul evenimentelor, analiza lor „la sânge” și concluziile lor, lucru pe care nici o gazetă din țară, încă, nu l-a realizat. Flacăra se preocupă acum să le facă, pentru prima oară, într-un mod profesionist. Totul, livrat într-un calup condensat, plin de vivacitate, nepărtinitor.

„E considerată rasa cea mai violentă, periculoasă, capabilă să ucidă pentru un pumn de mărunțiș”. Așa începe unul dintre cele mai jignitoare articole apărute vreodată în presa italiană la adresa României.

Publicat de cotidianul *Il Tempo*, articolul *Un'etnia sempre in cronaca nera* (O etnie ce apare mereu la *Cronica Neagră*) folosește un limbaj incalificabil la adresa poporului român, enumerând câteva dintre „activită-

țile de bază” ale românilor plecați în Italia: „prostituție, jafuri, clonarea cardurilor de credit, imigrație clandestină”.

Articolul, semnat de Augusto Pariboni, este întesat de aprecieri negative la adresa românilor din Italia: „Nu se tem de nimic, disprețuiesc chiar și viața copiilor și a femeilor, acționează mereu în grup pentru a-și duce la bun sfârșit nenumăratele lor activități criminale”. Mai mult, despre

români se scrie, chiar în supratitul materialului, că „dețin monopolul prostituției și al clonării de carduri”.

Autorul articolului face referire și la apropiata intrare a României în Uniunea Europeană, precum și la moda căsătoriilor din interes practicate de tineretele românce în Italia, căreia îi cad pradă italienii bogați, care le ajută să primească cetățenie și, desecori, le lasă moștenire averile.

Articolul publicat de cotidianul *Il Tempo*

O etnie ce apare mereu la *Cronica Neagră*

Este considerată rasa cea mai violentă, periculoasă, capabilă să ucidă pentru mărunțiș. Este capabilă să efectueze fraude de milioane grație înaltei cunoașteri a tehnologiei. Nu are frică de nimic, disprețuiește și viața femeilor și a copiilor care nu ajung la vârsta de zece ani. Și se pregătește să intre în Uniunea Europeană.

Sunt românii, sunt cetățenii României care de ani de zile terorizează țara noastră. Persoane care vând visuri care apoi se transformă în sclavie. Acționează întotdeauna în grupuri, pentru a reuși să ducă la sfârșit nenumăratele lor activități criminale: de la prostituție, la jefuire de vile, de la clonarea cardurilor bancare la imigrație clandestină.

Și capacitatea lor de a face trafici ilegale în Italia atât de profitabile a făcut să se aprindă antenele răufăcătorilor „noștri”, făcând să se nască pe teritoriul național adevărate grupuri româno-italiene. Mare parte a românilor

care au ajuns în Italia în mod clandestin sunt capabili să sechestreze persoane, să jefuiască vile, să trăiască în umbră pentru a controla prostituetele conaționale aduse în cele mai mari metropole adesea cu promisiunea de a lucra ca îngrijitoare. Este numit „pește” răufăcătorul care exploatează fetele din Est, le bate, le violează și le ține în sclavie.

Românii sunt și niște acrobați extraordinari, reușesc să intre în locuințe escaladând zidurile cele mai dificile, având adesea asupra lor arme albe: numai în primele șase luni ale acestui an au fost arestați de forțele de ordine 38 de români responsabili de jefuire de vile.

Mintea criminală a acestor bandiți este însă și în stare să inventeze sisteme tehnologice capabile să sugă banii din conturile curente ale italienilor. În diverse cazuri, de fapt, prin intermediul unui chip instalat în aparatele PDS ale distribuitorilor de benzină și din supermarketuri, servindu-se de tehnologia bluetooth, reușesc să sustragă codurile secrete a mil de cărți de credit pe care le folosesc apoi să retragă bani în numerar, să facă cumpărături sau pentru a realiza carduri false pe care să le distribuie mai departe conaționaliilor clandestini în diferite țări europene. Femeia româncă, atunci când reușește să nu ajungă pe mâna „patronilor”, prin frumusețea sa din Est reușește să încante bătrâni bogați și să se căsătorească pentru a obține cetățenia, și de ce nu, un cont în bancă.

În aniee în Italia:

re de carduri, imigranți

Ministerul Afacerilor Externe protestează

Ministerul Afacerilor Externe a luat cunoștință despre articolul din ziarul *Il Tempo* și, printr-un comunicat oficial, și-a manifestat „surprinderea privind virulența articolului”: „Ministerul Afacerilor Externe este foarte preocupat de soarta conaționalilor români rezidenți în Italia, țară susținătoare a eforturilor de integrare a României în UE și cu care statul român are relații bilaterale tradiționale excelente. Ambasada va întreprinde demersuri pentru a stabili o legătură cu redacția *Il Tempo* pentru a-și prezenta punctul de vedere cu privire la articolul respectiv”, se spune în comunicatul MAE. A doua zi după apariția articolului incriminat, *Il Tempo* a publicat replica ambasadorului României la Roma, pe care o redăm integral, așa cum a fost prezentată și în loc de editorial al ultimului număr din *Gazeta Românească* (publicație românească ce apare la Roma). Este prima intervenție cu adevărat importantă și promptă a Ambasadei în sprijinul imaginii comunității românești din Italia.

În ediția de astăzi a cotidianului Il Tempo, publicație deosebit de apreciată pentru coerența și simțul echilibrului care caracterizează luările de poziție prezentate în paginile sale, am citit cu o foarte mare uimire articolul intitulat O etnie totdeauna în „cronica neagră”, semnat de Augusto Pariboni.

Un articol care, încă din titlu, apare nu numai ofensator, ci cu totul rău-intenționat în a zugrăvi în negru nu o persoană, nu un grup, ci o întreagă comunitate, cea română, care trăiește și muncește în Italia.

Pomind de la episoade izolate, prin extrapolări cu totul disproporționate, autorul amestecă totul, ajungând să descrie întreaga comunitate a românilor „italieni” drept o bandă de criminali, o bandă de gangsteri mafioți, vinovată de toate relele din Peninsula. Astfel, autorul nu ezită să manipuleze statistici și date referitoare la fenomenul delincvenței în Italia. În vreme ce, cu o minimă curiozitate profesională, numai răsfolind Notele privind securitatea în Italia, publicate la 14 august 2006 de către Ministerul de Interne italian, ar fi putut observa atât faptul că numărul cetățenilor români arestați pentru jafuri în vile este cu mult mai mic decât cel citat, cât și faptul că există o strânsă cooperare între organele specializate de poliție, română și italiană, pentru combaterea și reducerea fenomenului infracțional, „difuz” sau organizat, din cele două țări.

Desigur, „arta” jurnalistică poate fi și aceea a extragerii unor fragmente din context, ale manipulării după bunul plac, generalizând, pentru a crea o

imagine apocalptică, în cazul de față a unei cete de barbari moderni, care nu fac altceva decât să atenteze la viața cetățenilor pașnici.

Aș dori să vă asigur, stimate domnule Director, că o atare imagine nu este numai parțială dar și total nedreaptă. Spun acest lucru în cunoștință de cauză, gândindu-mă la sutele de mii de români care și-au aflat un adăpost și un loc de muncă în Italia. Comunitatea română, care din punct de vedere numeric ocupă de-acum unul dintre primele locuri printre comunitățile străine din Italia, este o prezență deosebit de utilă pentru economia italiană. Sunt foarte mulți români bine integrați, care și-au câștigat stima și aprecierea populației locale din diferite părți ale Italiei. Printre aceștia sunt numeroși profesori, medici, oameni de afaceri, ori zidari, îngrijitori, simpli lucrători, muncitori onești care au o viață liniștită, în bună înțelegere cu comunitățile care-i găzduiesc; tot așa, elevii români sunt la rândul lor deosebit de apreciați în școala italiană. Desigur, acest „munte” e mai puțin prezent în topul științelor, deși casele, șoselele, podurile, și chiar o parte a bunăstării italiene de astăzi înglobează și o parte din viața acestor conaționali ai noștri.

Prin tabloul creionat, autorul a reușit numai să rănească un popor de muncitori cinștiți, harnic și foarte bun prieten al Italiei (de care, după cum bine știți, ne unesc străvechi legături de limbă și cultură). Și atunci, pentru ce o astfel de înverșunare? Cui îi folosește?

Stimate domnule Director,

Departa de mine gândul de a vă face să credeți că unele dintre situațiile semnalate în articol ar fi fost cu totul inventate (chiar dacă avem mari îndoieli asupra unor cifre prezentate). Suntem conștienți de faptul că, asemenea oricărui „etnil”, și românii au „olle lor negre”. Acest lucru nu însoamnă însă că trebuie să se condamne un popor în ansamblul său. Apreciez că, în cazul de față, o abordare cel puțin mai nuanțată ar fi fost mai mult decât salutară.

Cu convingerea că prin această intervenție a mea am reușit să clarific, cel puțin în parte, adevărata stare a lucrurilor în ceea ce privește comunitatea română din Italia, și cu speranța că prestigiosul dumneavoastră ziar va avea ocazia să prezinte și fațetele pozitive, într-un număr considerabil mai mare, ale prezenței românești în Italia, precum și colaborarea profitabilă și prietenească dintre țările noastre, vă rog să primiți, stimate domnule Director, expresia considerației mele cele mai înalte.

Cristian Colțeanu, Ambasadorul României

O bandă de italieni a dat foc unui bar frecventat de români

Un glonț mai vechi

„Orgoglio romano presto colpita”

Cartierul roman Trullo este împărțit în două zone, despărțite chiar de strada care dă numele cartierului. Pe o parte sunt case populare, iar pe cealaltă parte, case construite în mare parte de calabrezi și locuite acum de calabrezi, români, români și în mică parte de polonezi.

Românii au început să se stabilească în număr mare în această zonă începând din a doua parte a anilor '90, luând locul polonezilor. Astfel au pornit să se dezvolte și activități conexe comunității românești, începând cu nelipsitele baruri. Totul pe fondul toleranței băștinașilor față de nou-venita comunitate, asta și pentru faptul că raportul dintre români „problemă” și românii care-și văd de treaba lor a fost tot timpul favorabil ultimilor. Nelipsitele altercații din comunitatea românească au fost în general trecute cu vederea, pentru că Trullo n-a fost niciodată o zonă liniștită. Lipsa unui sediu al forțelor de ordine pe o rază de câțiva kilometri buni, numărul mare de case populare și o comunitate calabreză bine încheată au

dat naștere unor episoade mult mai „interesante” decât câteva amenințări strigate în română la miezul nopții sau ceva sticle sparte. De exemplu, în Trullo o cursă de mașini la 2 noaptea nu miră pe nimeni, la fel cum nimeni nu protestează pentru țipetele grupurilor de tineri italieni care se adună la *muretto* (intersecția dintre străzile Sarzana și Monte Cuto) sau în fața bisericii. Orarul obișnuit, începând de la lăsarea serii până la orele 2-3 din noapte. În week-end chiar și până mai târziu. Răsetele isterice, celebra interjecție română „oo”, zgomotul motocicletelor ambalate la maximum și muzica la volum exagerat din boxele mașinilor sunt clișee care se repetă aproape în fiecare seară. Pare ciudat, dar în acest cartier o bandă de italieni a dat foc unui bar frecventat de români, iar câțiva italieni aflați în zonă în momentul raidului au aplaudat.

Barul incendiat se numește *Birreria dei Portici* și, până a deveni unul dintre locurile de referință ale comunității românești, reunea pensionarii cartierului pentru jocurile

de cărți. Proprietarul barului, Roberto P., este italian și a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a face din *Birreria dei Portici* un local plăcut. Localul era dotat cu un televizor cu ecran mare pentru meciurile de fotbal și pentru canalele muzicale românești. În week-end, de antren se ocupa o formație de muzică, axată ce-i drept pe ritale.

Primul eveniment care a confirmat că între obișnuiții localului incendiat și italieni are loc un conflict au fost trei focuri de armă trase cu aproape un an în urmă dintr-o mașină în cursă înspre terasa barului. Nimeni n-a fost rănit atunci, doar unul dintre gloanțe nimerind spațiul terasei. Urma respectivului glonț, în stânga ușii de la intrare, a rămas pentru multă vreme unicul semn al discordiei.

În noaptea de 25 septembrie a.c., localul a fost spart, dispărând doar încasările aparatelor de joc. După modul de operare, sunt bănuți clienții ai localului, nu neapărat români. În zilele următoare, pe pereții clădirilor din Trullo și cartierele vecine a apărut un mesaj scris cu spray-ul:

„Să chemi
salvarea
în țara ta!”

„Nu putem
rămâne
imposibili!”

„ORGOGGIO ROMANO PRESTO COLPI-
RA” (Orgoliul roman va lovi în curând).

Sâmbăta următoare, 30 septembrie, a avut loc un scandal iscat din nimic între două grupuri de români. Unul dintre grupuri a plecat și locul i-a fost luat de un grup de italieni. Totul s-a terminat cu o amenințare în italiană, adresată pe un ton sonor patronului localului, în jurul orei 23. Duminică, 1 octombrie, BMW-ul unui român era parcat paralel cu mașina unui italian. Practică absolut normală pe o stradă îngustă, unde sunt foarte puține locuri de parcare. De aici a început un alt scandal, având protagonist italianul, care, după câteva cuvinte grele și împinsături, părea sedat. Câteva ore mai târziu, italianul înarmat cu un pistol de calibru mic a tras de la distanță în proprietarul BMW-ului și în doi prieteni ai acestuia, aflați în fața altui bar din cartier. Româzii au ajuns în spital, doi împușcați în picior și unul în stomac, iar italianul a ajuns după gratii. Unul dintre gloanțe a ajuns și aici pe terasă, lăsând un semn în perete. Luni, 2 octombrie, După o după-amiază liniștită, în jurul orei 17 barul *Bavaria dei Portici* este asaltat de un grup de aproximativ 20 de italieni, cu fețele acoperite de căști de motocicliști sau de cagule. Doi români aflați înăuntru, și care n-au putut fugi, au fost bătuti bestial, iar apoi barul a fost incendiat.

Reprezentanți ai comunității românești, Eugen Terteleac, președintele ARI, și Gabriel Rusu, consilier adjunct la primăria Romel, i-au vizitat pe românii aflați în stare gravă, în spital. Iată opinia lor:

„Am vorbit cu cei doi care sunt în continuare în spital. Mihai R., împușcat în stomac, mi-a povestit că nu a început conflictul de la un loc de parcare. Vineri seară, pe 29 septembrie, a avut o discuție cu proprietarul barului care a fost incendiat. Proprietarul barului i-a amenințat că i se vor întâmpla lucruri urâte. S-a adevărit. Sâmbăta a fost împușcat în stomac, e în stare gravă, a fost operat de două ori, dar scapă. Celălalt, Cornel, are trei gloanțe în piciorul drept și unul în stângul. Unul dintre picioare e făcut ferfeniță. El mi-a povestit că și alți români au trăit scene de coșmar în cartier în seara în care a fost împușcat. Au fost bătuti cu ranga români care se plimbau cu familia. După ce a fost împușcat, a cerut unor italieni să cheme o Salvare. «Da-te să chemi Salvarea în țara ta», i-au răspuns. A durat 40 de minute până la sosirea ambulanței, chemată de carabinieri. În acest timp, răniții și-a legat piciorul strâns cu cureaua de la pantaloni, pentru a opri sângerile. Nu sunt infrac-

tori, așa cum au scris ziarele. Sunt băieți muncitori, totii trei zidari. Dacă au un BMW, nu înseamnă că sunt mafioți. De fapt, cred că presa italiană are cea mai mare vină pentru actele de rasism din ultima vreme, pentru că românii sunt prezentați extrem de negativ. Asociația noastră a cerut o întâlnire cu Prefectul Serra și vom urmări îndeaproape evoluțiile anchetei și a tratamentului medical al răniților”, susține Eugen Terteleac.

„La Trullo s-a întâmplat zilele trecute ceva foarte grav, atât pentru comunitatea românească dar și pentru cea italiană. Au fost împușcați trei români în stradă fără să facă nimic (din cele spuse de ei). Bineînțeles că presa nu a relatat chiar cum au fost lucrurile și încearcă să minimalizeze responsabilitatea acelor italieni care au tras.

Am fost împreună cu un subsecretar de stat pentru emigrație la spital la cei doi care au rămas internați. Unul a fost împușcat în abdomen, celălalt în picior, 3-4 gloanțe. Starea lor nu mai este critică, dar le e frică să se întoarcă acasă, în cartier. Din păcate, nici un ziar nu a luat interviuri străinilor sau românilor din cartier, ci numai italienilor care îi condamnă pe români. Cert e că acești români, unul e regulat, locuiesc în casele închiriate nu tocmai ieftin de italieni.

„Nu trebuia să se ajungă aici”

La barul incendiat

Părerii diferite, intrând pe strada Monte delle Capre

Majoritatea lucrează și stau cu familiile. Au fost victimele unor atacuri rasiste și discriminatorii ale tinerilor italieni din cartier, pentru că românii sunt prea mulți și cei din cartier nu-i suportă. De la o mașină parcată greșit s-a ajuns să fii împușcat la Roma. Nu cred că este just și trebuie luate măsuri urgente.

Pe români nu-i prea văd uniți în a lua o poziție în acest sens. Dacă nimeni nu se va mișca, riscăm să-i încurajăm pe acești delincvenți, iar aceste acte de violență se pot repeta. Nu putem să rămânem impassibili în fața acestor acte criminale. Acesta este apelul meu către cetățenii români care trăiesc și lucrează cu onestitate în Italia. La violență nu se răspunde cu violență, ci cu arma dialogului pentru a construi o conviețuire pacifică. În aceste zile se desfășoară o întâlnire organizată de președintele municipiului XV cu comitetul din cartier, la care voi fi prezent și eu. Sperăm să reușim să găsim soluțiile necesare și să punem bazele unei înțelegeri între italienii din cartier și străini. În final, adresez urări de bine și de grabnică însănătoșire lui Cornel și Mihai, și îi asigur că suntem alături de ei și de familiile lor”, declară Gabriel Rusu

Am vrut să auzim și părerile românilor din zonă, dar cu greu am reușit să obținem câteva declarații. Nimeni nu vrea să vorbească de bunăvoie, iar cei care știu mai mult preferă să tacă. Frica și neîncrederea se citește pe fața interlocutorilor noștri. Am început

plimbarea prin Trullo din fața barului *Gran Cafe*, locul unde duminică au fost împușcați cei trei români, având ca punct final barul incendiat. Noi și o altă armată de ziariști care au reușit să exaspereze proprietarii și vânzătorii de la toate magazinele pe o rază de un kilometru. Nu ne mai încercăm norocul și noi, decidem să ne axăm doar pe români. În dreapta barului, un cinematograful dezafectat pe treptele căruia un grup de polonezi își beau liniștiți cutia de vin cumpărată de la supermarket. Par liniștiți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

V.B. (40 de ani, bărbat): „O să treacă ceva vreme până o să mai ies să beau o bere. Cu toți puscărișii ăștia care au ieșit acum, ceva tot trebuia să se întâmple”.

A.B. (25 de ani, bărbat): „Eu de mult nu mai mergeam pe la Roberto (localul incendiat - n.r.), se stricase de tot. Numai scandaluri peste scandaluri și bătăi. Nu trebuia să se ajungă aici.”

În fața supermarketului *Tolis*, un grup de români discută subiectul la ordinea zilei. Părerile sunt împărțite, cineva susține că românii sunt carne de tun. „Aici sunt jocuri mari. Ori câțiva români s-au băgat peste ăștia care vând droguri pe aici, ori e altceva. Unde s-a mai văzut să dea așa foc la un bar în ziua mare, doar pentru că era gălăgie.” Nu vrea să-și declare identitatea, dar completează: „E și vina românilor care se cred buricul pământ-

tului, se cred cei mai tari, au uitat din ce țară a plecat mafia. Ar trebui să fie mai cu capul în pământ, că nu-s acasă la ei”.

B.G. (27 de ani, bărbat): „Aici se lasă rău. Mie nu mi-e frică de ei, au dat în fratele meu care este nevinovat. Eu mă duc singur acolo (locurile unde se întâlnesc italienii - n.r.) și îi întreb ce au avut cu el. Pe mine mă cunosc toți. Nu se termină așa. Ce au avut cu el?”

Pe drumul spre *Birreria dei Portici*, un alt bar cu terasă. Pustiul. Doar proprietăreașă, aflată la casă, privește plictisită spre stradă. Aflăm că respectivul bar este frecventat și de un grup de kosovari și de albanezi, cu care românii au mai intrat în conflict. Ultimul cu proprietarul BMW-ului, care a fost împușcat. Din nou sursa preferă anonimatul.

Ajungem la barul incendiat. Primul lucru care izbește este mirosul de ars. Toate staturile externe sunt ridicate și se poate vedea ce a mai rămas din bar. Spațiul barului este protejat doar de benzile colorate alb-roșu ale poliției și pompierilor. Înăuntru frigiderul arse, structura tavanelor falsă căzută și contorsionată de temperatură și fumingine peste tot. Sala internă nu se vede, dar bănuim că a fost incendiată pentru că ușa despărțitoare este și ea arsă. Constatăm cu surprindere că apartamentul aflat deasupra barului nu a fost afectat așa dramatic cum relatau colegii italieni. Staturile externe puțin afumate, nici urmă de cenușă. Pe trotuarul din fața barului, lumea trece grăbită fără să dea atenție la ceea ce a mai rămas din barul românilor. În stradă, câte o mașină mai încetinește.

Tot sub protecția anonimatului, mai reușim să aflăm de la un român câte ceva despre incursiunea de luni. „Eu i-am văzut pe italieni, că s-au adunat mai mulți ca de obicei, la colț (intersecția cu *Vicolo Monte delle Capre*) dar n-am bănuț nimic pe moment. Am intrat la alimentară să-mi iau pachet pentru a doua zi și când am ieșit am văzut că iese fum de la bar. Am fugit, că ziceam să dau o mână de ajutor că a luat foc barul, dar pe drum m-am întâlnit cu un prieten care mi-a spus să fug acasă, că s-au pus italienii pe noi”.

Am păstrat, pentru încheiere părerea unui italian, care a luat apărarea românilor.

C. (40 de ani, italian): „Eu nu sunt rasist, dar ce s-a întâmplat acum nu e bine. Peste tot sunt și buni și răi. Sunt și români răi, dar sunt și italieni cu obiceiuri proaste. Adică nu te deranjează că faci curse de mașini prin cartier la 2 noaptea, când știi că a doua zi lumea se trezește la 6 să se ducă la muncă și te deranjează românii? Sau nu te deranjează că tu umbli drogat și te deranjează românii că e beat? Să nu aud că românii sunt popor de c..., că toți avem amantă, menajeră sau colegi români. Eu lucrez la șantier și cunosc mulți români. Și îi consider prietenii mei.”

gupa realizat de **Sorin Ceban**.

cu ajutorul publicației **Gazeta Românească**

Românii, „îngeri” și „demoni” în Italia

La câteva zile după ce a explodat articolul din *Il Tempo*, două gamituri de melou s-au ciocnit în stația *Vittorio*, la Roma. Unul dintre eroii întâmplării, „îngerul”, cum a fost numit, este Ramona Ianuș, care a ajutat la salvarea italienilor din trenul care a intrat în coliziune. Ramona l-a întâlnit un bărbat care era plin de sânge și nu a avut altă soluție decât să îl ștergă cu mâinile goale. Apoi l-a văzut pe Mario, un alt italian, care era prins cu picioarele sub fiare. S-a aplecat și i-a stat alături, l-a ținut pe umărul ei, au plâns împreună, iar Ramona l-a asistat până au venit pompierii. După ce a fost transportat la spital, Mario a încercat să afle cine era cea care concursese la salvarea lui. Ramona s-a fumat, pentru că de doi ani era în Italia, dar nu avea acte în regulă. Alături de Ramona, alți doi români au participat la acțiunile de salvare ale răniților. Jurnalele de știri i-au căutat încontinuu. Mario, mai cu seamă, voia să afle cine e salvatoarea lui. Primarul Romei s-a oferit să acorde facilități pentru tână care ar fi avut oportunitatea să obțină, astfel, permisul de muncă mai ușor. Pentru Ramona, întâmplarea a avut o semnificație destinală. La câteva ore, ca un soi de revanșă divină, ea l-a întâlnit pe un polițist de care, ulterior, s-a îndrăgostit și cu care intenționează să se căsătorească. Ramona a primit o medalie. L-a vizitat și pe Mario, însoțită de primarul Romei, Walter Veltroni. Ramona a decis să urmeze o școală de infirmiere. (G.M.)

SC 6570

imaginează-ți că nu o să te mai deranjeze praful.

Că în loc să reapară pe mobilă după o jumătate de oră de la terminarea curățeniei, se va lăsa așteptat câteva zile bune. Și mai imaginează-ți că îți vei dori să fi tu cea/ cel care golește aspiratorul. Că nu mai e un chin, ci o plăcere. Cu aspiratoarele cu recipient de praf de la Samsung vei avea parte de o filtrare excelentă, de putere de absorbție constantă (randament maxim pe toată durata utilizării) precum și de posibilitatea reutilizării recipientului de praf, eliminându-se astfel alergătura și costurile implicate de saci. Cu Samsung este ușor să-ți imaginezi

Genco

SAMSUNG

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Brăni
www.revistafiacara.ro

Biroul Român de Audit al Tiraajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicația se beneficiază de recunoaștere de audiență, conform
Societății Naționale de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION

REDACTOR ȘEF: Mihai Gădărnă - mihai.gadarna@revistafiacara.ro
redactor@revistafiacara.ro

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Petru Stăncu

SENIOR EDITOR: Liliana Petruș - liliana.petrus@revistafiacara.ro
EDITOR: Alice Ghimeraș - alice.ghimera@revistafiacara.ro
SPORT: Pompiliu Lăzăreanu Dumitrescu

COLABORATORI PERMANENȚI

Corina Anodă, Horia Gălbac, Claudia Gulea, Mugzel Măgăliță, Horia Păbrău,
Mircea Pădurar, Roxana Șerban, Bezi Șelaru, Dana Zăvoianu, Teodor Călin Zăvoianu

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tîdă - octavian.tida@revistafiacara.ro
FOTOREPORTERI: Răzvan Măgăliță - razvan.magaita@revistafiacara.ro
TEHNOREDACTOR: Iuliu Tîdă - iuliu.tida@revistafiacara.ro

CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: ROMĂNI: Gelu Vlașin (Madrid),
Cornel Toma, Vasile Comăneșcu (Paris), Anca Motocanu (London), Eugenia Pătrăș,
Clara Dăbâlcă (SUA), **STRĂINI:** Jared Louw (Serbia), Moon Jae-Ryu
(Coreea de Sud), Izabela Șelaga (Cluj),
Phan Viet Dao, Bogdan Fădăruș (Ungaria), Ileana Păbrău (Paris),
ÎN TERITORIU: Marius Conțor (Sibiu), Ștefan Manole (Galați),
Iulia Păun (Constanța)

Gratof, tehnoredactare
și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate cu sediul în România în
Orașul Iași, Calea Ștefan cel Mare nr. 1
Județul Iași, Căminul nr. 104/105
Cod Unic de înregistrare 1512270

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A., este membru al
Biroului Român de Audit al Tiraajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiiflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pădurar

alexandru.pasani@publicatiiflacara.ro

DIRECTOR GENERAL EXECUTIV: Alexandru Arion

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Buncă

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Roxandra Arion

manuela.arion@publicatiiflacara.ro

CONTABIL ȘEF: Horia Anghel

DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiiflacara.ro

SECRETARIAT: Ileana Tepeșanu Tel: 317.91.42, 317.91.44

Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiiflacara.ro

Adresa: București, sediul 1, Piața Neșu, Libertății 1, cod 013701, OP 33, CP 12
Cont BAN RON: RO0488010072007265440000 Banca Românească Băneasa
Cont BAN USD: RO14080100720072654430000 Banca Românească Băneasa
Cont BAN EUR: RO02880100720072654495400 Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra - România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂȘĂREANU

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor șef: DAN E. POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alențescu
Tehnoredactare computerizată:
Angelea Cioabău
Corectură: Victoria Stoicu

Publicitate și marketing:
publicitate@publicatiiflacara.ro
Telefon: fax 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Roxana Tuțoi

Distribuție: 317.91.37, 317.91.44; Major Calea
Constantin Șerban, Mihail Ioni, Nicoleta Predescu,
Căminul nr. 104 și nr. 105 (încluse se pot achiziționa
pe SC Publicațiile Flacăra S.A.)

Cifra de vânzare și vânzare: S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
articolelor aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți de presă
și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

Cine va fi următorul lider al Opoziției?

REPORTAJ

Când ți-a intrat calul în sânge

DOCUMENTAR

Violența în România

INTERVIU

Radu Muntean și Hârtia albastră

STIL DE VIAȚĂ

Feng Shui

TEATRU

„Păpuși pe apă”

VIP

Doria Ivan, o apariție exotică la Național TV

ISTORIA UNUI PRODUS

The Glenlivet

REVISTA PRESEI

eJobs sau
cum să faci un milion de euro 34

MEDIA

Dana Deac vă oferă o Cafea cu sare 36

TURISM

La Valleta, orașul cavalerilor 46

FILM

A fost sau n-a fost 48

AUTO

Mașinile viitorului 50

SĂNĂTATE

Damenii cu șolduri de metal 52

IMOBILIARE

Cât costă să-ți consolidezi casa? 58

GLOBE-TROTTER

Seychelles: Cum e să fii insulă 62

VIP

RaBbU cântă Alone 66

UNDE IEȘIM

Basilicum alla bella Italia 67

STIL DE VIAȚĂ

Schwab 68

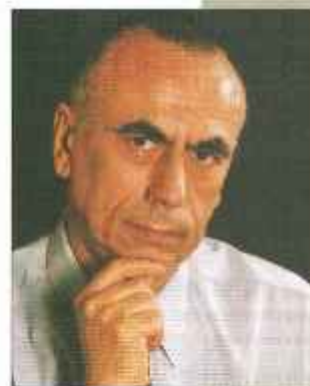
SPORT

Să fim REALIȘTI! 78

coperta
foto Mediafax Foto

Altceva

Unele aniversări
se pot sărbători și fără fast.

75 – 95

În acest an, revista *Rebus* a împlinit 75 de ani de existență, iar revista *Flacăra* – 95. Două dintre titlurile care aparțin trustului *Publicațiile Flacăra*. Unul dintre puținele trusturi românești de presă la care acționarii sunt jurnaliști. Independent din punct de vedere politic, fără finanțare din partea unor cercuri economice cărora să le servească interesele. Creat în entuziasmul de la începutul deceniului trecut, el continuă să reziste fără compromisuri. Un miracol pe care ni-l dorim cât mai îndelungat.

George Brăncuși

Zilele de naștere vin o dată pe an.
Sărbătorile vin o dată o lună pe an.

Venimă toamnă în Lynchburg, Tennessee are o singură semnificație – aniversarea lui Jack Daniel's. De fapt nimic nu s-a exact ziua în care s-a născut Mr. Jack, aceasta va rămâne mereu un mister. Tot ce știm este că acest lucru s-a întâmplat cândva în septembrie 1850. Anul că, în onoarea lui, prietenii din Lynchburg, Tennessee, și din celelele culturi ale lumii au declarat septembrie luna Jack Daniel's. Ai timp să sărbătorești pe îndelete 30 de zile, fără nici o scuză.

În numărul viitor:

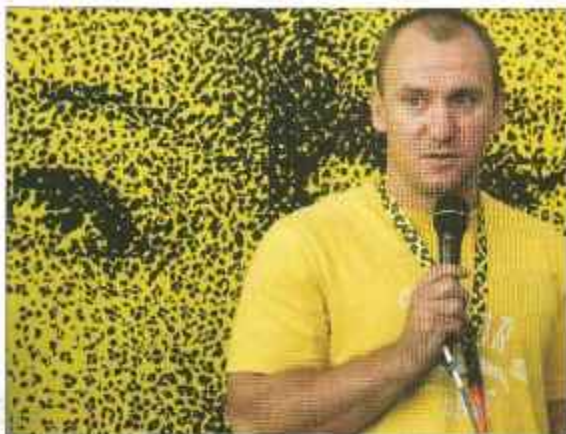

- DOSARUL LUI PAUL GOMA DE LA SECURITATE, FILE DE POVESTE
- UN „BRÂNCUȘI“ DE PORTUGALIA ● POLITIC: CE REZULTĂ ÎN URMA SCINDĂRII LIBERALE ● ROMÂN, LOCUIESC LA ANTIPOZI

Vom mai afla cu ce se mănâncă, la Bruxelles, COMISARI EUROPENI. Sau ce mănâncă... De asemenea, avem o surpriză despre PIAȚA ARMELOR ÎN ZONE DE CONFLICT. Și nu în oricare, ci în regiunile cele mai fierbinți ale lumii. Nu vor lipsi vedetele (una dintre ele e o grațioasă prezentă feminină...), atât de la noi cât și din afară. Și rubricile noi, cu care deja v-am învățat: IMOBILIARE, UNDE IEȘIM/GASTRÔ. Un număr ca un meniu variat. Și, pe cât posibil, tot mai rafinat.

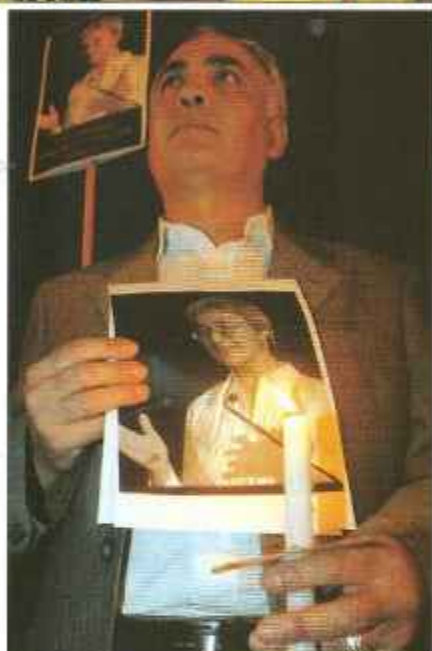
Integrarea prin film

Cineasții au devenit cei mai buni ambasadori ai României. În Antalya, *Hârția va fi albastră*, filmul lui Radu Muntean (*in imagine - la Lucarno, în Elveția*) a câștigat Premiul pentru cel mai bun film în cadrul Festivalului Internațional Eurasia. La Milano, *Marinela de la P7*, pelicula regretatului Cristian Nemescu, a primit Premiul pentru cel mai bun lungmetraj. În firie, *A fost sau n-a fost?*, debutul lui Corneliu Porumboiu în lungmetraj, a mai câștigat încă două trofee (pentru cel mai bun film și pentru cel mai bun scenariu), de data asta la Copenhaga. ■

Moartea unei luptătoare

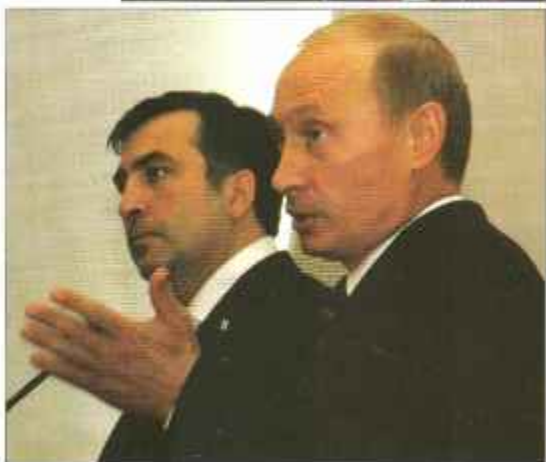
Jurnalismul, una dintre cele mai periculoase meserii din lume, a mai înregistrat o victimă: Anna Politkovskaia, celebră pentru reportajele foarte critice despre războiul din Cecenia, a fost asasinată pe scările blocului în care locuia, la Moscova, după ce anterior fusese otrăvită, dar supraviețuise. *Novaia Gazeta*, la care era angajată, a publicat articolul la care lucra ziarista înainte de a fi împușcată: relatările unui cecen care a fost torturat de poliție pentru a răpărturi că este terorist. Comentariile sunt inutile. ■

Tensiuni post-imperiu

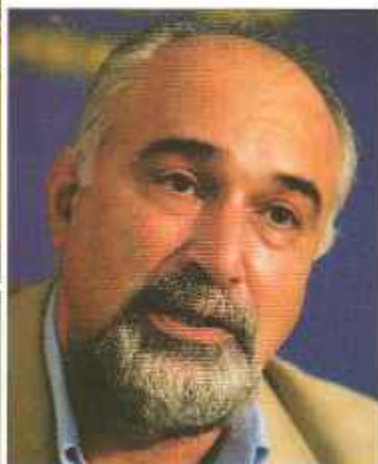
Georgienii au arestat patru ofițeri ruși acuzați de spionaj. Nu le-au făcut nimic, ci i-au predat în custodia OSCE.

A fost însă suficient ca Moscova să se inflameze și să anunțe încetarea legăturilor aeriene, feroviare, terestre și maritime cu Georgia! În plus, Duma de Stat a adoptat o rezoluție care amenință cu sancțiuni mai aspre dacă această țară va continua „politica antirusă”, iar poliția a început descinderi și controale în rândurile comunității georgiene din Rusia. Adevărul e că Saakashvili și Putin (foto) nu prea sunt din același film. În aceeași perioadă, Belarusul a anunțat că încetează relațiile cu Moscova dacă aceasta dublează prețul gazelor! ■

De-a comisarul

Pentru prima dată în istoria sa, României i s-a arătat ocazia să numească un înalt funcționar european. Cin' să fie, cin' să fie? Discuții și frământări dâmbovițene. Premierul nu vrea să ne spună până nu-i zice lui Baroso. OK, e Varujan Vosganian. Ajunge omul acolo și, în loc de orice altceva, i se pune în față un dosar de presă (română): o-a făcut și a dres. Se apără cum poate. I se cere să nu declare nimic public, drept care, ca un hoț sau șpion, e suit

într-o mașină și trimis la Paris să ia avionul, în vreme ce presa îl căuta prin Bruxelles! Întrebări: 1. dacă Baroso tot a știut înaintea noastră și cine e și ce probleme se zice o-ar avea, de ce l-a mai amâgît? 2. dacă problemele nu sunt reale, de ce nu spune asta Baroso măcar acum? 3. dacă Băsescu zice că l-a avertizat pe Tăriceanu, de ce nu l-a avertizat și pe Vosganian? 4. În general, cine își va cere scuze pentru aiureliile spuse sau tipărite? ■

Jocul cu focul

În ciuda tuturor avertismentelor de tip „Astămpărați-vă, că vo luați!”, Coreea de Nord a testat prima ei bombă nucleară. Culmea, a explodat. Toată lumea s-a supărat și Consiliul de Securitate al ONU a decis sancțiuni economice pe care Phenianul le consideră o adevărată declarație de război. A cui contra

cui? Sigur, nu le-o fi căzând bine că drept nou secretar general al ONU tocmai ce-a fost ales un sud-coreean, ministrul Afacerilor Externe, Ban Ki-moon. C'est la vie. ■

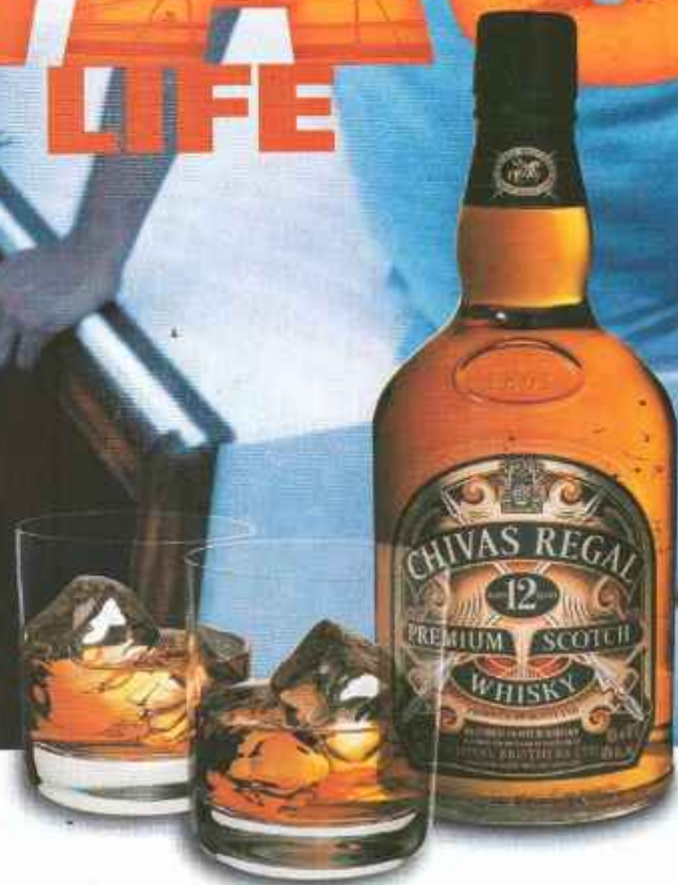

Septembrie, octombrie...

După 9/11, new-york-ezii au avut parte de un 10/11. De data asta a fost, un accident, implicând un avion de mici dimensiuni, dar – până să se lămurească – emoția a fost, bineînțeles, puternică. De fapt, motive de spaimă au rămas și după: deci spațiul aerian al marilor orașe americane a rămas tot sat fără câini! Acum a fost o avionetă și au murit doar cei doi de la bord, dar... ■

Travelling without a destination.

THIS IS THE
CHIVAS
LIFE

Cine va fi următoru

Unul dintre motivele degringoladei din Opoziție este că ea, Opoziția, nu și-a secretat un lider autentic, cu charismă, real. Iar când vorbim de Opoziție, vorbim, în primul rând, de Partidul Social-Democrat (PSD), care este principala forță în contrabalansul actualei guvernări. Cu câteva săptămâni în urmă, a făcut senzație declarația lui Cozmin Gușă că Sorin Oprescu ar putea fi viitorul lider al Partidului Social-Democrat (PSD). Gușă are renumele unui tip bine informat, *well-connected*, super-cablat la firele politicii dâmbovițene. E prieten cu oameni din sistem, din „servicii” etc. Are vre-o noimă o asemenea ipoteză? Sau e un foc de paie? E numai o petardă revanșardă a politicianului din Cozmin Gușă sau o ipoteză plauzibilă? În ciclul său de investigații de marketing politic, **FLACĂRA** și-a propus să analizeze o astfel de informație. Cât privește celălalt pol, cel de dreapta, ar putea avea drept lideri, după constituire, pe Emil Boc sau Adrian Videanu.

Bătălia decisivă a acestui an, în PSD, se va da în noiembrie-decembrie. Lănchezeala partidului la cota 20% va provoca o explozie politică la apropiatul congres.

Cozmin Gușă și-a creat o „firmă” de portavoce în piață a unor rumori care, mai devreme sau mai târziu, devin realități. „Inspirația” sa se pare că vine de la Cotroceni.

Declarația lui Cozmin Gușă a agitat apele în PSD, unde deja era mare agitație. Marian Vanghelle l-a invitat pe Sorin Oprescu, proaspăt întors din străinătate, să iasă în câmp deschis, la conferință de presă și, în fața reflectoarelor, să recunoască public faptul că nu vizează prima poziție în partid. Declarațiile lui Sorin Oprescu, luat prin surprindere, nu au părut deloc convingătoare, ci au avut mai curând aerul unei dezmințiri forțate. N-ar fi

exclus ca, la reuniunea extraordinară a PSD, care se apropie (congresul a fost hotărât pentru luna decembrie), să asistăm la o schimbare de macaz. Aș putea foarte ușor să inclin în favoarea unei „răzgândiri” a doctorului Oprescu.

Sorin Oprescu

PUNCTE TARI: CHARISMĂ, DISCURS, UMR, ATITUDINE RELAXATĂ, NEÎNCRÂNCENAT, PARE MAI

DINAMIC. DECÂT PREDECESORII

PUNCTE SLABE:

NU E, POATE, ÎNDEAJUNS DE „POPULIST”

OPORTUNITĂȚI:

PARTIDUL E ÎN CĂUTARE DE LIDER

TREND:

CRESCĂTOR

AMENINȚĂRI:

O POSIBILĂ RIPOSTĂ A LUI MIRCEA GEORGANĂ

lider al Opoziției?

Cronica evenimentelor lunii:

● Se așteaptă, cu mare nerăbdare, congresul extraordinar al PSD ● Coaliția pentru un Parlament Curat se extinde în Europa ● Este prima dată după Revoluție, când un fenomen civic, social, politic, are, drept epicentru, o inițiativă românească în Europa ● Mircea Geoană n-a „mișcat” mai nimic în ultimele luni ● Manevre și pe alte culoare: cam tam-nisam (dar probabil știe el ce știe), Gheorghe Ciuhandru, șeful popular & țărănist, se delimitează (oare de ce trebuia făcută această precizare?) de aripa liberală Stoiljan-Stoica ● Dezbaterile privind comisarul european s-a învățat, ca de obicei, în România, mai mult în jurul persoanelor decât a principiilor ● Leonard Orban și-a adjudecat postul de comisar european.

Focus:

● Cel mai important eveniment al lunii a fost, fără îndoială, scindarea liberală ● Ea merită o abordare *in extenso*, în următoarele numere ● S-a dovedit că fărâmițarea liberală nu e doar un mit, ci, adesea, și o realitate ● Continuă odiseea dosarului de securitate al lui Traian Băsescu ● A apărut și dosarul lui Mircea Toader, iar acolo turnătorii sunt „vizibili” ● Întrebare de baraj (întrebarea lunii): cât va dura Dosariada? ● Theodor Stoiljan a părăsit, oficial, fotoliul de consilier la Cotroceni. Rămâne, însă, și aici, o întrebare exponențială: va fi el, în continuare, un „sfetnic” apropiat al lui Băsescu, chiar și fără portofoliu? ● Urmarele discursuri ale lui Valeriu Stoica trădează o apropiere de PD.

CEIALȚI POSIBILI / POTENȚIALI CANDIDAȚI LA ȘEFIA PSD

Ioan Rus

Nu pare a fi reprezentativ pentru toate fracțiunile și aripile unui partid amplu, cum este PSD. În plus, mai are la activ câteva scandaluri de presă. Și cosare în care, la o adică, ar putea fi „agățat” de justiție – sau de presă. Chiar pe timpul guvernării PSD, unele ziare îl **incondelaseră** în diverse afaceri.

Titus Corișean

Prea tânăr – și prea fragil politic. Face figură, alături de Victor Ponta, de junior ținut încă la fezandat, deși, în alte partide, oameni de vârsta lui au avut niscai culoare de a se afirma. O șansă, poate, pentru viitor, dar nu, încă, o soluție pentru prezent. Iar PSD are nevoie de un **prozent stringent**.

Marian Vanghelle

Are, practic, șanse infime. Chiar dacă discursul său ar avea aderență la mase, el ar fi rejectat de crema PSD. Elita partidului are dificultăți în a se identifica lui

Vanghelle. El pare sortit, pentru îndestulă vreme, în a fi omul din **back** al partidului. Un fel de administrator al bucătăriei partidului. Grădinarul harnic din curtea aflată în dosul sediului din Kiseleff.

Din enumerare lipsesc, firește, Ion Iliescu și Adrian Năstase, din motive întemeiate. Fiecare dintre ei are probleme nerezolvate la acest moment, de diferite naturi: vârstă, erodare, oboseală, acuzații de corupție, charismă în declin. Adrian Năstase a încercat, totuși, să iasă de curând la rampă, „pe sticlă”, unde și-a confecționat o aură de victimă politică. Iar cât îl privește pe Ion Iliescu, nici acesta nu a „mișcat” mare lucru, deocamdată, în aproape doi ani de Opoziție.

Cât îl privește pe Năstase, sunt oameni în PSD care s-au chinat din răsuputeri să-l „concedieze” din partidul pe care, încă, îl reprezintă. Ultima găselniță a fostului partid de guvernământ pare a fi, acum, crearea unui „sfat al înțelepților”.

Text: **Mihail Gălățanu**

Foto: **Rompres**

Când ți-a intra

O dragoste foarte costisitoare. Aproape un milion de euro, în trei ani. Dar și de finețe. Pasionată ca-n filme. Îți induce o dependență de nu te vezi. „Când a trebuit să vând un cal, o parte din inima mea a plecat cu el. Nu mai aveam somn. Dacă așipeam, îl visam. Rugându-mă să nu-l dau”. Și acesta este doar unul dintre „necazurile în dragoste” ale Emiliei Dumitrescu. Proprietara clubului *Arkadia Horse*, din Snagov. Unicat printre deținătorii de baze ecvestre din România. Pentru că, dincolo de pasiune și afacere, doamna noastră mai și călărește. Frumos, zicem noi. Dar și bine. Cu mari ambiții de performanță. Dacă luăm în calcul impresionanta colecție de diplome și trofee.

calul în sânge

O herghelie cadou de nuntă

Salon de infrumusețare cu nevăstuici

O amazoană de bronz scoate banii din buzunar

Bunicul ei era potcovar. Poate de acolo să i se tragă. Destul și bine că iubeste caii cu disperare. Și ce cadou de nuntă credeți că și-a dorit? Dacă avea, deja, un cal, normal că o herghelie! Așa că au pus mână de la mână, mireasa și mirele, și au cumpărat *Arkadia Horse*, în 2003. De la Maaz Mohamed Mouckles, un sirian împătimit de *pursângele arab*. Cu 270 de mii de euro, după care au urmat investițiile. Că doar v-am spus că e pastune scumpă. Emilia muncește pentru ea și-n ziua de azi, aproape pe brânci, chiar dacă e proprietară. În afara faptului că în club face de toate, de la munci necalificate până la călărie, are și două job-uri în afară, la niște companii de comerț în domeniul medical. Este economișă, a terminat ASE-ul, relații economice internaționale. Și, uite, acum își dă „doctoratul” în

relațiile sentimentale dintre cal și călărețul lui: „E ca într-o căsătorie, nu contează că amândoi sunt buni, trebuie să se și potrivească, să comunice, să se simtă reciproc. Calul are personalitate, sentimente, bucurii, plictiseli, tristeți... În același timp, știe să preia toate stările tale. Dacă acest transfer nu este armonios, și dintr-o parte și din alta, cuplul nu ajunge la performanță. Și-atunci, normal, trebuie să schimbi partenerul. Să-l lași pe altul să-și încerce șansa”.

În momentul de față, cea mai grozavă relație a Emiliei, în materie de călărie, desigur, este Ciupito. Un superb *Hollstein* negru, înalt, de aproape doi metri, adolescentin, așa, că are doar șase ani. Dacă ar fi de vânzare, dar, evident, nici să nu aduceți vorba, negocierea ar începe de la 60 de mii de euro. Sigur că nu suntem în stare să vă povestim cât de mult se iubesc Emilia și Ciupito. În schimb, putem să vă dăm un detaliu. Când și-a văzut doamna pe alee, calul s-a apropiat încet, privind-o atent, cu ochii umezi. Apoi i-a sărutat mâna, cu o reverență.

Arkadia Horse are 26 de cai. Numai de rasă, unul și unul. La soare te poți uita, da' la dâșii ba. Patru ai Emiliei, ceilalți ai clienților. Confidențiali, că asta e regula. Despre ei știm doar că sunt oameni cu bani. Altfel nu și-ar permite întreținerea unui cal. Adică peste 200 de euro pe lună, numai cazarea. Tot cam pe-acolo ajungi și dacă închiriezi pentru călărie, cu ora. Și dacă nu cumva proprietara chibului te simpatizează. Atât de tare, că uită de bani. Ca și în cazul lui Ioan și Matei. Doi copii pasionați, cu șanse de performanță. Mai ales dacă se lasă pe mâna maestrului Gyula Zarug, antrenorul oficial al bazei. Care, alături de Gheorghe Niculescu, un alt mare iubitor de cai, ne prezintă vedetele hergheliei, în galop. Una câte una, că altfel iese

scandal. Se mai bat, se mai mușcă... Până la poarta hipodromului, fiecare cal este condus de îngrijitor. Delicat, ca și când am avea de-a face cu o bijuterie. Odată intrat pe teren, însă, animalul este fugărit de un câine. Mai să ne stea inima în loc, zău, așa! Adică să lași mândrețe de *pursânge arab* la cheremul unui... Sigur că ne-am scuzat, că nu ne pricepem. Sad este, de fapt, antrenor. Doar că, din întâmplare, are formă de câine. În rest, știe exact ce face, e dresat să alerge calul, ca la carte. Prima „victimă” e Gazal, o iapă de 10 ani, albă, *pursânge arab*. Foarte rezistentă în probe de duranță. Maiestruoasă, elegantă, ba chiar coafată. Domnul Niculescu ne spune povestea: „Coama ei este împletită de nevăstuici. Vin noaptea, din pădure. Se spune că musafiriiăștia sunt pasnici, dacă-i lași să-și facă treaba. Dacă te opui, mușcă. La țară, oamenii puneau fuioare de lână pe spinarea cailor, ca să aibă nevăstuicile de lucru. Pe ai noștri nu i-au văzut mușcați, de unde înțeleg că acceptă tratamentul ăsta de infrumusețare”.

Urmează Majed, un mânz superb, fiul lui Gazal. Apoi Șagharah, un produs al hergheliei de la *Arkadia*, unicat în România. A fost conceput cu material

Și caii fac istorie, nu-i așa?

Sirianul Maaz Mohamed Mouckles, stabilit în București de peste 30 de ani, este unul dintre cei mai cunoscuți crescători de cai din România. Domnia sa susține că strămoșii celor mai mulți dintre caii arabi care „au făcut istorie”, în Europa sau în America, provin din Siria. Tradiția spune că însuși profetul Mohamed ar fi ales cele cinci lepe care să înmulțească rasa cailor arabi și s-o împrăștie în lume. Peste timp, unul dintre purtătorii acestui mesaj a fost amăsarul Mnak. Primit în dar de lordul Thomas Dorcy, consulul Marii Britanii în Haleb. De la un șeic autoliton, în 1704. Pe lângă faptul că a dus *pursângele arab* în Anglia, Mnak a devenit o legendă, fiind considerat cel mai bun cal al tuturor timpurilor. Unul dintre urmașii lui, Maeklis, este, de asemenea, celebru, prin faptul că a câștigat 18 trofee și nu a pierdut niciodată un concurs. O altă vedetă, Abian, „a implementat” eleganța *pursângele arab* în imperiul austro-ungar. Calul cu pricina a fost cumpărat din orașul sirian Telkaleh, în 1885, cu șase mii de franci. A trăit 25 de ani și a lăsat 312 urmași. Și împărăteasa Maria Tereza a fost fascinată de caii arabi, mai exact de *Shagya arabă*. Se spune că și-a trimis numeroase delegații în Siria, pentru a negocia și a cumpăra cele mai valoroase exemplare. În fine, *Shagya arabă* a ajuns și pe pământ românesc. Nu se știe exact din ce „ramură” provenea El Zorab, dar, după cum spune George Coșbuc, era la fel de prețios ca sufletul omului. (Ahmed Jobor)

Doamne, dacă-mi ești prieten/Cum susții în gura mare/Moaie-ți tocul în cemeală/Și-nainte de culcare/Dă în scris poruncă morții/Când și-o ascuți pumnalul/Să-l înfigă-n mine, Doamne./Și să lase-n vlată calul

seminal congelat, adus din Irlanda, de la un vicecampion mondial. Este o *Shagya arabă*, adică o combinație de *pursânge arab* cu mai multe rase. Pentru alte „vizionari”, mergem în grajduri. Diana pare cumintenia pământului, la capitolul cai. Dar numai aici. Când ajunge afară, cea mai mare distracție a ei este să-și prindă călărețul descoperit în șa și să-l arunce la pământ. Ceea ce, între noi fie vorba, nu se întâmplă prea des. Pentru că nea Dumitru, antrenorul ei, știe să-i arate cine este stăpânul. Diadema ar fi cea mai năzuroasă. Plină de fițe, deprinse, pare-se, din copilărie. Adică de la herghelia din Mangalia. Nu trebuie să-i strângi chinga

de prima dată și mai ales să n-o ții pe loc, ci s-o încalceci repede. Că, altfel, face urât. Ca și vecinul ei de „garsonieră”, să zicem. El are prostul obicei de-a mușca, printre grații. Așa, pūr și simpu, de plictiseală. O stare pe cale de dispariție, cel puțin la caii de la *Arkadia*. Pentru că proprietarii se pregătesc să inaugureze un maneaj acoperit, pentru antrenamente pe timp de iarnă, și un corp cu 41 de boxe moderne, dotate inclusiv cu jucării pentru cai. Ca nu cumva să se mai plictisească.

Din câte am văzut, la *Arkadia Horse*, în Cioflăceni – Snagov, str. Al. Ioan Cuza, prioritare sunt creșterea, îngrijirea și pregătirea cailor pentru concursuri. Relaxarea și afacerea sunt oarecum în planul doi. Familia Dumitrescu și-a făcut un calcul simplu: „Dacă vrei să faci baza foarte rentabilă, cu lume multă, gălăgie, consumație, pierzi din partea de sport și performanță. Mulțumim, deocamdată nu!” Și strategia asta chiar a rodit, în diplome și medalii la concursuri din țară și străinătate. Ca exemplu, deși călărește doar de cinci ani, Emilia este vice-campioana României, pentru anul trecut. Și bronzul pe echipe, la amazoane, la Balcaniada din 2005, de la Istanbul. Desigur

că ambițiile sunt mult mai mari. Doar că ele se realizează greu și în pași mărunți. România nu este tocmai locul potrivit pentru a face performanță în acest domeniu. Pe la noi s-a cam pierdut tradiția în materie de cai, rase, specialiști. Nici la iubitorii de animale nobile nu stăm prea bine. Doar 200 dintre noi au acreditare la cluburi ecvestre. În Franța, de pildă, sunt peste un milion. În Germania, două milioane. Aite state, care se respectă, cum ar fi Ungaria, suportă jumătate din costul pentru un cai. Federația Ecvestră Română sponsorizează doar participarea la competiții oficiale gen Balcaniada. În rest, e treaba proprietarilor, iubitorilor, sau cum s-or mai fi numind ei. Luna trecută, pentru o deplasare la Sibiu, la un concurs, Emilia a scos din buzunar 35 de milioane de lei. Sigur că nu poate face asta mereu. Dar cum să te verifici, pentru marile competiții, dacă nu participi la cele mai mici? După cum spuneam, e o dragoste scumpă. Numai că, vorba domnului Dumitrescu, dacă „și-a intrat calul în sânge”, nu mai poți nici să dai înapoi.

Interviu: **Liliana Petruș**

Intervi: **Octavian Tibăr**

Arhiva: **Arkadia Horse**

De-ale cailor

- Principala calitate a unui cai arab este rezistența pe distanțe lungi, în timp ce caii germani sau olandezi excelează în forță, elan și viteză de reacție atunci când sar obstacole
- Cea mai lungă probă de anduranță are 210 km și este făcută din bucăți de aproximativ 40 km, între care animalul se odihnește și este controlat medical
- Caii de performanță trăiesc în jur de 20 de ani, jumătatea vieții lor fiind considerată perioada de glorie
- Prețul unui cai se stabilește în funcție de performanțele lui. Dacă sare un metru, de pildă, face 20 de mil de euro. Și prețul urcă, pe criteriul amintit, până la sume astronomice, chiar milioane de euro.

Violența în România

Un mod de a fi pe

Elevii se bat între ei. Elevii își bat profesorii. Dascălii îi croiesc zdravăn pe elevi. Violența domestică este din ce în ce mai prezentă în familiile românilor. La meciuri românii se bat fiecare în parte, amintiți-vă ultimul meci *Dinamo - Steaua*. În familii, agresivitatea este din ce în ce mai prezentă. A devenit școala un câmp de luptă elevi contra elevi, profesori - elevi și viceversa? Statisticile și știrile din presă indică un adevăr crud: violența pune stăpânire pe noi, iar copiii și adolescenții sunt primii care aderă la acest model de comportament. La începutul acestui an, Direcția Generală din Poliția Capitalei a lansat un program: *Fii inteligent, nu fi violent!* Elevi și profesori desfășoară activități cu mesaje nonviolente. La rândul ei, Primăria Sectorului 2, împreună cu organizația *Salvați Copiii* și *The Body Shop Romania*, a demarat campania *Stop violenței în familie*. Inițiative sunt, rezultatele însă se lasă așteptate.

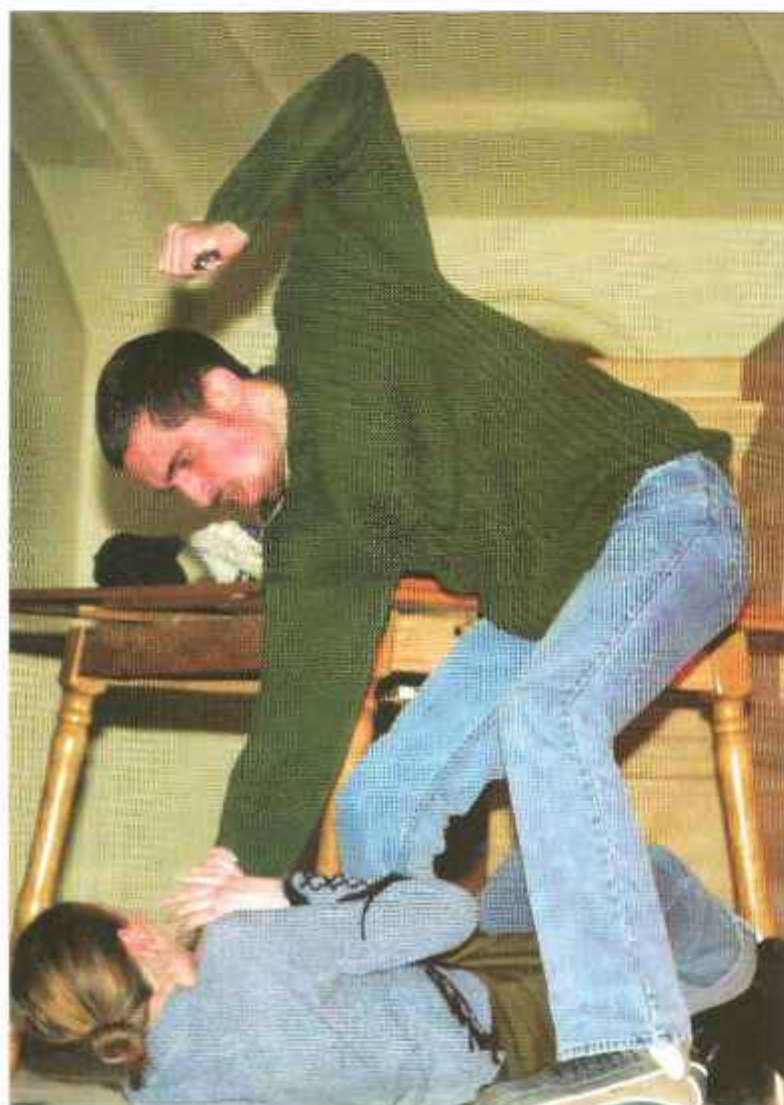
că 14% dintre profesori sunt amenințați de către elevi, 10% dintre școlile publice au reclamat cel puțin un act de violență. Dar nici Europa nu este mai brează. Anglia raportează cam 7.000 de agresiuni/an în timpul orelor de curs și cam 580 de copii condamnați pentru diverse infracțiuni. Agresivitatea pare a fi o tendință generală în grădinițele și școlile din întreaga lume. Dacă aveți curiozitatea să vă uitați pe forumul românilor din Franța, www.franța-românia.com, veți descoperi mesajele multor părinți care se plâng că le sunt bătuti copiii la școală în prezența educatoarelor sau a profesorilor. Rețineți, suntem în Franța bunelor maniere! Așadar, de unde școala trebuia să fie un loc al educației și buneii creșterii, această instituție s-a transformat într-un loc al terorii.

"Violența e „la modă” în școlile occidentale

- aprilie 1999, statul Idaho, SUA - un adolescent de 15 ani, Shawn Cooper, începe să tragă focuri de armă la întâmplare în colegii săi
- martie 2000, Pennsylvania, SUA - Elizabeth Bush, 14 ani, rănește grav în incinta școlii un alt elev
- martie 2001, California, SUA - Jason Hoffman, 18 ani, rănește cu pistolul cinci dintre colegii săi
- 1989, Montreal, Canada - Școala Politehnică este scena a 14 crime comise de Marc Lepine, care apoi se sinucide
- septembrie 2006, Montreal, Canada - la Colegiul Dawson, tânărul Gil Kimveer, 25 de ani, ucide doi studenți și rănește alți 19, printre care și doi români, după care se sinucide. Lista e foarte lungă, am dat doar câteva exemple de peste Ocean. O statistică în SUA arată

La noi e ca la ei

- octombrie 2005, Galați - la Grupul Școlar Metalurgic, un elev este înjunghiat de trei ori în abdomen
- octombrie 2005, Galați - Grup Școlar Traian Vuia, doi elevi de clasa a IX-a se ceartă pentru niște jambiere, iar unul e rănit cu un briceag în spate de către celălalt
- Constanța - o elevă este înjunghiată chiar în cancelarie; o profesoară de la Liceul Energetic este amenințată cu bătaia chiar în sala de clasă de către un elev
- 2005, București - o elevă este agresată la Școala Centrală
- octombrie 2006, Galați - la Școala specială Constantin Pufan un elev de 15 ani este bătut măr în fața profesoarei de către un coleg care-i cere taxă de protecție

„Decalogul elevului inteligent”

Manifestul *Fii inteligent, nu fi violent!*: „Eu îi voi trata cu respect pe cei din jurul meu. Voi răspunde pentru faptele mele. Nu voi tolera amenințările/întimidările. Voi anunța părinții/profesorii atunci când am o problemă. Știu cum să reacționez atunci când mă confrunt cu un coleg ostil/agresiv. Știu că orice lovitură poate avea urmări nebanuite. Nu voi accepta ca un coleg să fie bătut și umilit. Nu voi întoarce spatele unui coleg care are nevoie de ajutorul meu. Sunt conștient că problema nu dispare închizând ochii. Știu că nimeni nu are dreptul să lovească un elev. Există și alte măsuri disciplinare. ELEVUL.”

Centru adolescenți

octombrie 2006, Galați – un elev turbulent este bătut cu bastonul de către profesorul de sport până este băgat în spital. Exemplele sunt multe, jumalele televiziunilor abundă în astfel de știri. Gustul agresivității l-au prins și elevii români. 75% dintre școlile românești au elevi violenți. Potrivit site-ului www.stopviolenteiinscoli.ro în București 47% dintre elevi au manifestări violente, 31% dintre violențe se petrec între elevi și persoane din afara școlii, 13% între elevi și profesori, 6% între elevi și părinți, 2% între profesori și părinți, 1% chiar între profesori. Aproape 35% din-

tre elevi sunt victime ale violenței. 72% dintre școli sunt amplasate în zone declarate cu grad sporit de violență și 19% dintre școli și licee sunt considerate adevărate pepiniere pentru agresivitate. Așadar, cum vă place? Probabil nu vă place, fiindcă adevărul doare și de obicei nu e plăcut.

Monca în străinătate și șomajul mărește violența copiilor

Ne-am adresat comisarului șef **Felician Vasilescu, șeful Inspectoratului de Poliție al Județului Galați**, pentru câteva amănunte privind escaladarea violenței în școlile din județ și din țară.

– **Există o recrudescență, în plan general, a violenței?**

– Nu se impune o pregătire superioară pentru a putea percepe escaladarea violenței la nivel național, și nu numai în România. Violența este, în concepția mea, un mod de manifestare al unui sistem la moment de criză, de disfuncție în sistem, spun „sistem” pentru că singur omul, manifestant, exponent – nu este suficient, deși necesar. Viața ESTE o luptă, dar planurile diferă, etapele evoluției fiind sever afectate de lupta fizică, mod de exprimare a omului primordial. Trăim un prezent în care coabitează *Hommo sapiens* cu *Hommo habilis* alături de *Hommo cyberneticus*, în interiorul aceleiași entități umane. Eul violent este în noi, nativ, instinctual, dar îl diminuăm aria de manifestare prin civilizație, inacceptabilă pentru toți. Sau inaccesibilă. Valorile materiale și cele spirituale sunt brutal despărțite, prioritară fiind primele, iar cum scopul scuză mijloacele suntem contemporani cu acumularea sălbatică de capital și împărțirea sferelor de influență. Familiile prezentului

și-au diminuat rolul educativ asupra copilului, adulții fiind prea stresați să genereze venituri sau prea indiferenți față de un copil pe care nu și-l doreau. Copilul vede violența acasă, pe stradă, la televizor (inclusiv în desenele animate) și nu întrebuințează prea mulți neuroni pentru a o accepta ca mod de viață.

– **În ce măsură reprezintă o problemă violența în școli?**

– În cele mai multe cazuri, copilul, viitor adolescent-problemă, se naște în familii dezbinată, în care consumul de alcool este o necesitate, în care cuplul nu există sau nu este axat, centrat pe el, produs al iubirii, al dorinței, al speranței. Asta ca să nu mergem mai înapoi, să ajungem la copiii nedoriți, ce nu primesc de la părinți decât minimul de subzistență (casă, masă, îmbrăcăminte, încălțăminte) însă fără DRAGOSTE, fără grija părintească. Copilul neglijat își primește educația din stradă și de la televizor, pe principiul minime rezistențe și al folosului imediat. Acest copil intră difect într-o lume pe care nu o înțelege, reajunsurile sale pe plan material și sufletească îl nemulțumesc la întâlnirea cu opulența celorlalți. În gândirea sa fragedă, needucată, răbufnește instinctual violența, ca mod de eliminare a superiorului sau ca mod de obținere a câștigului imediat. Trebuie menționată aici responsabilitatea școlii, și anume impunerea unui standard al școlii, al unui regulament de ordine interioară, ca necesitate. Uniformele cred că se impun, portul podocabelor trebuie diminuat la limita bunului-simț, etalarea telefoanelor mobile ori a altor bunuri sau valori să fie interzisă. Sau (Doamne ferește!) înființarea școlilor pentru bogați și a celor pentru săraci! Școala a devenit scena în care copiii etalează ultimele evoluții ale modei și tehnicii, păpuși ale orgoliilor părinților retardați intelectual.

– **Foarte multe cazuri de violență în școlile din Galați, București, Constanța, cum arată harta cu orașele violenței în școli?**

referindu-mă aici la șomeri. În esență, marile aglomerări urbane care au cunoscut un relativ regres economic în ultimii ani sunt locurile în care se întâlnește des violența în școli.

– Este Galațiul mai expus violenței decât alte orașe din țară? De ce?

– Cu certitudine, județul nostru înregistrează un nivel ridicat al faptelor săvârșite cu violență (omoruri, tentative de omor, loviri cauzatoare de moarte, vătămări corporale grave etc.) cauzate de zestre genetică, nivel de civilizație, credință ș.a. Elementul polițienesc, având rol în cunoașterea, prevenirea și combaterea unor astfel de fapte, este prea puțin vizibil și activ. Gestionezi un patrimoniu uman și material-valoric care poartă amprenta prezentului. Timpul trece și fără noi, dar nu putem fi indiferenți la calitatea zilei de mâine.

– Sunt elevii de la oraș mai violenți decât cei din mediul rural?

– Cred că violența din școlile urbane este mai bine cunoscută, fiind deseori excesiv mediatizată, fără a putea afirma argumentat că în mediul rural nu se petrec fapte de acest gen. Personal, constat o depreciere a puterii și fermității școlii și mă tem că aceasta vine din faptul probat că munca nu mai este principala sursă de venit, iar gradul de calificare nu mai este criteriu de promovare. Ca și poliția, școala face parte din marele și complexul organism al societății, ce manifestă sindromurile bolilor acestuia.

– Aveți o statistică la nivel județean privind violența în școli?

– Faptele cu violență din școli sunt atent monitorizate, atât de reprezentanții Inspectoratului școlar județean, cât și de cei ai Inspectoratului de poliție al județului Galați, climatul întem precum și cel din proximitatea școlii fiind preocupare comună. Cred că ar trebui făcută o precizare pentru cititorii dvs., care vor fi astfel mai bine informați: nu se pune semnul echivalenței între faptele săvârșite de elevi în interiorul școlii, pe timpul programului educativ și cele săvârșite de elevi în timpul liber în afara perimetrului școlii. Până la vacanța de vară 2006, la noi au fost reclamate 17 acte de violență, majoritatea agresivități, petrecute în școli, însă nu se pot face aprecieri privind nivelul acesta întrucât sunt prea mulți factori care-l distorsionează. În concluzie, apreciez că statisticile pur matematice sunt irelevante.

– Care ar fi măsurile de securizare a școlilor? Cum se poate preveni agresivitatea din instituțiile de învățământ?

– Violența în școli ar putea fi prevenită... de acasă, părinții să afecteze timpul necesar apropierii de copil, pentru cunoașterea nemulțumirilor sale, a

neîmplinirilor, a viselor, a devierilor, a anturajului, a evoluției școlare. Cred că școala ar trebui repusă în drepturi, profesorii să dea note dezinteresate de meditații, copiii să fie afectați de nota la purtare, iar promovările să fie obiective. Chiar aș avea o propunere: să nu mai fie angajați profesori, învățători sau doctori care nu iubesc copiii și oamenii în general. Sunt prea des întâlnite cazurile în care ajung în preajma copiilor persoane cu atribuțiuni de educare ce nu-i iubesc, numai pentru a-și „câștiga pâinea”. Atenția supraveghere a învățătorilor și profesorilor trebuie să devină un fapt, din simplu deziderat. Ca și polițiștii, după ce că sunt insuficienți, mai sunt și ineficienți printre ei. Școala are capacitatea de a identifica propriile măsuri de prevenire a violenței în clase, nu necesită consilierea mea.

– Care sunt instituțiile cu care colaborează poliția (afară de școală) în combaterea violenței în rândul elevilor?

– Preocupări pentru combaterea violenței în școli, mai bine zis prevenirea ei, manifestă în primul rând Inspectoratul școlar județean prin Centrul județean de asistență psihopedagogică; Prefectura, Primăriile și Poliția comunitară, alături de Poliție colaborează în scopul diminuării acestui gen de violență, există programe specifice, „Să exmatriculăm violența” fiind unul dintre ele. Din structurile poliției, rol de „soișt în partitură” îl are Poliția de proximitate, care-și face permanent simțită prezența în rândul elevilor, cu teme de interes atât pentru aceștia cât și pentru părinți.

Primăria sectorului 2, București S-a lansat campania Stop violenței în familie

Violența domestică are un impact extraordinar asupra copiilor, viitorilor adulți. Așa cum preciza și comisarul șef al IPJ Galați, dl Felician Vasilescu, violența din familie se transformă în violența elevului față de colegii de școală, apoi a adultului în societate (vezi bătăliile de pe stadioane). Primăria sectorului 2, împreună cu organizația Salvați copilul și The Body Shop România, a inițiat campania-Stop violenței în familie. Fondurile strânse vor fi donate Centrului de primire pentru protecția copilului victimă a abuzului. La nivelul sectorului 2, din 490 de cazuri primite la Telefonul copilului (9862), 190 au fost cazuri de abuzuri fizice sau emoționale. Potrivit statisticilor Asociației Salvați Copiii doar 84% dintre copiii bătuți declară crudul adevăr, iar 48,1% dintre copiii din instituții afirmă că sunt pedepsiți prin bătaie.

– Nu se cade să fac aprecieri privind violența din școlile altor județe, însă cred că valabilă pentru județul Galați este motivația absenței părinților care sunt plecați în străinătate la muncă, într-o pondere mare, iar pe locuri al doilea aș pune preocuparea prioritară pentru câștigarea mijloacelor de subsistență față de educația copilului,

Pe stadioane, comportamentul de stână

● 14 mai 2005: Mihai Stoica, ex-președinte executiv la Steaua, a lovit un suporter al roș-albaștrilor în timpul partidei cu CFR Cluj. În minutul 75 al meciului, Mihai Stoica a dat fuga de la tribuna oficială la tribuna I, în mijlocul suporterilor, și l-a lovit pe unul dintre aceștia cu pumnul în plină față. Așadar, chiar și unii dintre conducătorii echipelor sunt violenți.

● Octombrie, 2005, București: Meciul Rapid – Steaua, ultimul derby al turului din Divizia A, a fost marcat de un val de violențe între suporterii celor două echipe, puțin mai lipsea și jocul era suspendat. Poliția a părut neputincioasă în fața huliganilor. Obiecte aruncate prin aer de către steliști au lăsat o imagine șocantă asupra comportamentului suporterilor veniți la meci.

● Martie, 2006, Constanța: 500 de tineri, conduși de câțiva șefi de găști de cartier, preținși a fi șefii galeriei dinamoviste, au intrat în conflict cu forțele de ordine, dezlănțându-și animalitatea la intrarea pe stadion cu o oră și jumătate înainte de începerea meciului. Jandarmii au intervenit în forță. Comportamentul sălbaticilor de la București a fost, din păcate, împrumutat și de către galeria Farului, care a întreținut starea de tensiune după ce așa-ziii dinamoviști au plecat.

● Septembrie, 2006, București: după meciul Dinamo – Steaua, suporterii steliști s-au luat la bătaie cu jandarmii, iar aceștia din urmă le-au aplicat o corecție dură care s-a lăsat cu mulți roș-albaștri internați prin spitale și cu declarații belicoase din partea conducerii Clubului Steaua la adresa Jandarmeriei.

Neglijarea educației copilului e o formă de abuz

Doamna **dr. Monica Nedef, dr. gen. adj. pentru Protecția Copilului al D.G.A.S.P.C., sector 2**, a avut amabilitatea să ne dea câteva răspunsuri legate de violența în familie:

– Cum ajutați efectiv copilul aflat în dificultate (abuzat)?

– Copilul poate fi victima unor diferite genuri de abuz: fizic, sexual, emoțional. Cazurile grave, unde viața/siguranța copilului sunt puse în pericol, sunt protejate în Centrul de Primire pentru copilul vic-

timă a abuzului. Caroten. Pe durata șederii în centru, copilul este inclus în programe de recuperare medicală și psihologică. I se face fie pregătirea pentru revenirea în familie (acolo unde se mai poate realiza), fie este pregătit, pentru o măsură de protecție pe termen mediu/lung la o familie substitutivă sau într-un apartament social. Pentru părinții săi/alte persoane de referință se realizează programe de consiliere psihologică pentru diminuarea stărilor conflictuale din familie, pentru sporirea abilităților parentale, pentru pregătirea revenirii copilului. De asemenea, se realizează consiliere socială și juridică atunci când există astfel de probleme în familie.

– Ați luat în calcul că și copilul poate fi violent, nu doar o victimă? Că sunt copii victime ale altor copii? Sunt copii cu părinți, nicidecum bătuți de către părinți, și totuși extrem de violenți. Care este explicația unui asemenea fenomen?

– Agresivitatea copiilor este mai evidentă în grupul de egali. Ei suportă violența fizică din partea adulților, dar nu-și permit să riposteze în fața acestora și atunci se pot manifesta violent față de cei ca ei sau față de cei mai mici. Este foarte ridicat riscul de structurare deficitară a imaginii de sine a copilului în contextul unor influențe negative în relația de atașament.

– Care sunt principalele probleme legate de copiii abuzați? Devin ei mai violenți decât restul copiilor?

– Probleme legate de abuz: stima de sine scăzută; randament școlar scăzut și

risc de abandon; abilități scăzute de relaționare cu cei din jur; impulsivitate și agresivitate accentuate; dificultăți majore în abordarea și rezolvarea problemelor. Toate acestea scad inserția copiilor sau adulților de mai târziu în grupul de egali; riscul de respingere este foarte mare. În general, abuzul scade foarte mult registrul comportamental al persoanei. Și, da, o mare parte dintre copiii abuzați devin foarte agresivi.

– Un copil trebuie totuși pus și la punct, eu personal cunosc un asemenea caz din București în care părinții nu-i băteau nicidecum, dar nici nu-l educă în vreun fel. Au fost luați la un centru de copii, fiindcă erau prea mulți frați, copiiiăștia erau violenți efectiv din lipsă de educație. Cum se rezolvă violența la copiii de acest fel?

– Lipsa de educație este o formă de neglijare a copilului de către părinți, iar neglijarea este o formă de manifestare a abuzului! Deci tot acolo se ajunge. Copiii pot fi agresivi din dorința de a atrage atenția părinților asupra lor, iar un sistem clar de reguli, cu stimulare afectivă, poate rezolva situația. Fiecare copil violent are istoria sa în problema abuzului și pentru fiecare caz în parte există o mulțime de factori determinanți și favorizanți.

– Față de 2005 sau anii anteriori, în 2006 a crescut numărul de abuzuri asupra copiilor? De ce da, de ce nu?

– Pentru că toată societatea este mai agresivă, pentru că mass-media pun în lumină numai astfel de modele (filme, videoclipuri, formații de muzică, reviste etc.) cu impact puternic în special asupra copiilor, pentru că noi „modele culturale” desprind copilul de părinți și de ceilalți membri ai familiei, și din multe alte motive mai puțin generale.

www.Alice-Claudia Gherman
Foto: Mediafax

Radu Muntean

și Hârtia' albastră

La patru ani după filmul de debut, *Furia*, regizorul Radu Muntean s-a întors pe platourile de filmare. *Hârtia va fi albastră* este o poveste care se întâmplă în 1989, în noaptea dintre 22 spre 23 decembrie, dar nu-și propune să rezolve misterul Revoluției, ci să restituie o parte din emoția întâmplărilor acelei perioade.

„Pe mine școala nu m-a ajutat foarte mult. Pentru mine, școala a fost mai mult o unitate de producție. Mi-a dat ocazia să fac niște filme pe banii instituției. M-a scutit de grija și de povara de a-mi plăti singur filmele, cum li se întâmplă tinerilor de astăzi de la facultățile particulare. Eu am avut oportunitatea de a face asta pe banii institutului, dar atât. În anul I am avut un profesor foarte bun, Bose, și a contat destul de mult, era cu totul altfel decât restul profesorilor. Sincer, cred că și cineva care nu a făcut ATF-ul sau altă școală de film, poate face film. Iar în publicitate există deja mulți care fac asta. Atâta timp cât ai cultura cinematografică suficient de solidă, când te interesează fenomenul... Mulți fac asistență pe la alți regizori și prind din zbor... Nu e o meserie chiar atât de tehnică.“

▼ **Ce face un regizor după ce termină de filmat?**

– Eu am terminat de filmat și de montat în același timp. La trei zile după filmare, am avut și filmul montat. E destul de rar să se întâmple așa, dar e foarte bine, pentru că te prinzi din timp ce trebuie să faci ca să îmbunătățești niște lucruri. Acum începe partea de finisaje tehnice, editare de sunet, mixajul de sunet, etalonajul imaginii. În România nu există studio acreditat *dolby* unde se poate mixa profesionist și probabil voi face asta la Viena.

– **Din câte știi, filmul tău nu este despre Revoluție, ci doar se întâmplă în acea perioadă. Revoluția este un fundal...**

– Se întâmplă totul atunci, în noaptea aia de 22 spre 23. Evident că mai tot ce se întâmplă în film are legătură cu Revoluția, dar nu este o frescă. Este un film despre niște oameni care se întâmplă să fie acolo la momentul respectiv, puși în situații limită. Mă interesează să restitui stările pe care le-am simțit eu atunci, și știu de pe acum că filmul nu o să placă la toată lumea, fiecare om a trecut prin acele momente atât de intense în felul lui și se va simți poate frustrat că nu este prezentă în film bucățița aia din el. Fiecare a avut filmul lui.

– **Iar tu ești norocos să poți prezenta tuturor filmul tău.**

– Eu pot să prezint filmul meu, da, dar nu e un film autobiografic. Dacă pot să restitui ceva din atmosfera de atunci, din emoțiile oamenilor din acea perioadă, acea pierdere a inocenței de după piecarea lui Ceaușescu, eu sunt mulțumit. Dacă vrei, e și asta un punct de vedere istoric. Dar nu mă interesează să fac un film care să descopere adevărul despre Revoluție sau teroriști.

– **Te vezi vreodată făcând vreun film istoric, gen Ștefan cel Mare?**

– Nu, mi-e foarte teamă de așa ceva. Cred că acolo nu ai ce face și trebuie să accepți că este vorba despre o mistificare a istoriei și o interpretare subiectivă. Mi-e foarte greu să cred că o să pot să fac așa ceva vreodată. Sigur, e bine să nu spui niciodată nu. Eu vreau să fac filme în care cred. Mi s-a oferit la un moment dat să fac un film american, cu buget civilizat, de serie B sau C, desigur. Și nu am acceptat, pentru că, dacă vreau să fac comerț, fac publicitate și mi-ajunge.

– **Se poate recunoaște tușa personală a lui Radu Muntean după două filme?**

– Eu zic că da. Eu îmi doresc să fac film de autor. Să mă implic de la nivelul scenariului, dar nu vreau să scriu singur, nu cred că sunt neapărat un scenarist. Eu sunt prezent în filmele mele. Și în *Furia*, dar mai ales în *Hârția va fi albastră*. O parte din mine se regăsește în ambele

filme. Interesant e că, în ultimul, este o parte din cel care eram acum 16 ani și o parte din mine, cel de acum. Asta e pariul filmului: să prezinti emoțiile de atunci cu detașarea de acum. O asemănare la prima mână, așa, dintre cele două pelicule este faptul că totul se întâmplă într-o singură noapte și asta probabil ține de un fel de-al meu de a compacta povestirea cinematografică. Și sunt actori care joacă în amândouă, dar nu se poate spune că am încă actori fetiș. Îmi place să lucrez cu anumiți actori, cu Vasiliu, cu Dragoș Bucur...

– **Cum l-ai convins pe Vasiliu să-și lase mustața?**

– Nu l-am convins, a fost foarte încântat. Rolul lui Andi este destul de complet în film, n-a fost un rol ușor, și Andi l-a făcut chiar impecabil.

– **L-ai recuperat pe Papadopol de la televiziune la cinematografie?**

– Aș vrea să-l resuscitez pe Paqi. Din păcate, n-am avut rol pentru el în filmul ăsta. I-am dat ceva foarte mic, episodic, care, din păcate, a și ieșit la montaj. Dar sunt sigur că Paqi mai are resurse și o să scape de eticheta asta.

– **Care e metoda ta de a lucra cu actorii?**

– Sunt sigur că fiecare regizor are metodele lui. Eu nu încerc să mă impun, ci să lucrez cu ei, să colaborez. Eu nu înțeleg atât modalitate decât să fiu cinstit, să zic ce vreau și să încercăm să ajungem împreună la rezultatul pe care mi-l doresc. Pentru asta cred foarte tare în repetiții și, înainte de filmări, am făcut trei săptămâni de repetiții. Le-am făcut foarte serios. Pe cât posibil în locațiile pe care le alesesem, în costume. În rest, încerc să fiu extrem de deschis cu ei, nu cred că trebuie să

păcălesc actorul pentru a-l aduce într-o stare anume. Eu cred că e important ca actorul să înțeleagă despre ce este vorba. Și foarte des îi joc eu cum trebuie spusă replica. Și câteodată funcționează.

– **Ai aptitudini actoricești?**

– Probabil că am, dar dispar complet când pui o cameră pe mine. Dar acolo, în focul explicațiilor, cred că pot fi convingător când joc un personaj sau altul.

– **Crezi că actorii neprofesioniști pot face roluri bune?**

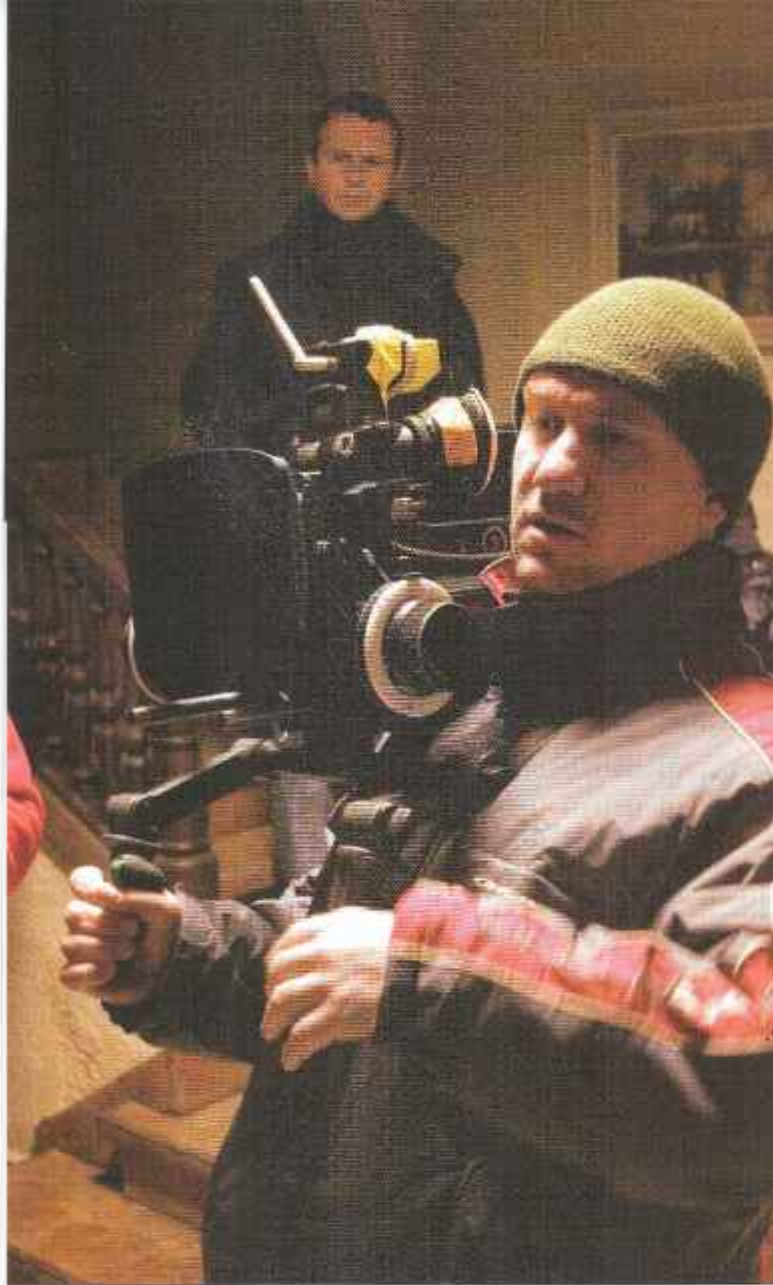
– Da, desigur. De la caz la caz, depinde cât sunt de talentați.

– **Cât de importante sunt festivalurile pentru un film?**

– O importanță foarte mare, pentru că este modul principal prin care un film se poate face cunoscut. Dacă ajungi să fii prezent la un festival important, nemi-vorbind să iei premiul, de aici încolo urmează selecții la multe alte festivaluri, urmează ca anumite case de producție sau distribuție să se intereseze de filmul tău și eventual să-l achiziționeze. În acest fel, filmul poate deveni rentabil, poate aduce ceva bani care te vor ajuta la următorul tău film. Festivalurile sunt o rampă de lansare a filmului și a autorului.

– **Există filme de public și filme de festival?**

– Cred că *Garcea* și *Ottenii* nu o să aibă niciodată nici un succes la nici un festival. Eu nu vreau să fac film care să aibă doar succes de festival și să fie vizionat într-un cerc restrâns, de intelectuali. Chiar îmi doresc ca filmele să aibă succes la public. *Furia* a fost un astfel de film. Cred că și acesta va fi. Numai că, din păcate, piața cinematografică din România este în continuă cădere, publicul scade de la an la

„Eu sunt bucureștean. Am locuit la Piața Palatului, Sala Palatului, o zonă care sper să nu se schimbe radical. Am stat acolo 20 de ani, pe Brezoianu, și am flash-uri de câte ori trec pe acolo. Mai intru din când în când în bloc, pentru că a rămas același lift, cu ușile pe care-am scris cu *Depeche Mode* când eram mic.“

an și aproape că nu mai contează câți spectatori ai. Din punct de vedere financiar nu mai contează. Cel mai vizionat film românesc de anul trecut este *Moartea domnului Lăzărescu* care a adus 30.000 de spectatori. Ce înseamnă asta? Din banii ăștia producătorului îi revin în jur de 10.000-12.000 de euro și jumătate. Ce înseamnă asta? Nimic. Zero. Apoi vinzi filmul la televiziune și, cu promovare și puțin noroc, ai un milion de spectatori. Ce mai înseamnă atunci cei 30.000 de spectatori din sălile de cinematograf?

- Pentru *Hârția va fi albastră* unul dintre producătorii importanți este *Antena 1*. De ce ai părăsit tabăra *Mediapro*?

- Așa s-a nimerit. Eu am colaborat ani de zile cu *Mediapro*, fără să am niciodată un statut de angajat. Eu nu mai cred deloc în sistemul de acolo. A fost foarte bine acum ceva timp, era un entuziasm general, chiar și pentru *Furia* nu pot decât să-i mulțumesc producătorului pentru că mi-a dat ocazia să fac un film cu mijloace cu adevărat profesionale, în condiții foarte

bune pentru România. Cred că a venit momentul să o iau pe cont propriu. Acolo, dacă intri în sistem, până la urmă te înghite și vreau într-un fel sau altul să devin propriul meu stăpân și să fac un film pe care să-l controlez cap-coadă, măcar din punct de vedere creativ. Așa că am ales asocierea cu producătorul principal al filmului care este *MultimediaEst* cu care colaborez în publicitate de ani de zile. Împreună am încercat să găsim alți coproducători ca să completăm bugetul început de CNC.

- Cât ți-a dat CNC-ul?

- Cât le-a oferit și celorlalți. Nouă miliarde. Adică 250.000 de euro.

- Și cât te-a costat filmul?

- Undeva între 500.000-600.000 de euro. Au mai fost trei agenții de publicitate care au mai dat bani. Și *Antena 1*, desigur, care a fost extrem de deschisă, un lucru pozitiv pentru o televiziune care să nu fie interesată doar de telenovele și de filme politiste proaste și să investească în cinematografia românească. Poate a contat că *Furia* a avut un rating foarte bun la TV. Sau că un film de autor poate oferi și un capital de imagine foarte bun.

- La *Hârția va fi albastră* există soundtrack?

- Nu. Doar *Lambada* și o piesă cu Nana Mouskouri. Eu sunt un tip destul de familist. Îmi place să stau acasă cu familia. Nu se întâmplă prea des. Ne-am mutat cu toții împreună, într-o casă făcută de un prieten de-al meu, arhitectul Dorin Ștefan, după un proiect destul de ambițios. Stau cu ai mei, cu socrii, cu mătușa mea, suntem o celulă familială, avem curte, ies cu copiii afară, joc fotbal cu fiul meu care are doi ani și oțt luni. Am dorit să fim mai multe familii în aceeași casă, să locuim împreună, dar totodată separat, să avem intimitate, dar să ne bucurăm în același timp de prezența celorlalți.

- Practici vreun sport?

- Îmi doresc, dar nu prea apuc, din păcate. Pentru asta, e nevoie să-ți faci un program, așa, ca mesele regulate. Îmi place să înot, de exemplu, dar mie nu-mi iese, pentru că am un program destul de dezordonat profesional, de cele mai multe ori lucrez și weekend-urile. Și filmul mi-a luat destul de mult, să-l pregătesc, să-l filmez, să-l editez acum.

- Cât timp ai lucrat efectiv la el?

- La scenariu am lucrat două luni, am pregătit două luni, am filmat o lună și jumătate și acum mai lucrez încă o lună la partea de finisaj. Îți ia destul de mult timp. Și de la partea de pregătire și până am terminat filmarea, n-am mai făcut altceva decât asta. Mi-am luat o pauză...

- Publicitară... Ești cunoscut ca fiind cel mai bun regizor de spoturi. Cum ai ajuns la

acest statut?

- Am avut norocul să încep devreme, la începuturile publicității în România. Se terminase oarecum cu amatorismul de până în 1995. M-am nimerit acolo la momentul potrivit și am reacționat bine la ceea ce se cerea pe atunci la publicitate. M-am și luptat foarte mult să-mi impun ideile, într-un mediu în care oamenii nu erau foarte obișnuiți să se întâmple asta. M-am adaptat pieței și am crescut odată cu directorii de creație de la agențiile importante.

- Există spoturi pe care le-ai făcut și de care nu ești mulțumit?

- Desigur. Am făcut aproape 400 de spoturi, și nu cred că ai văzut 400 de spoturi bune pe TV. De cele mai multe ori se lucrează cu materialul clientului. Eu refuz foarte multe, atunci când subiectul e prost, dar dacă găsesc ceva în reclamă care să mă motiveze să filmez, atunci accept.

- Ce te motivează?

- Povestea. O poveste coerentă. O idee pe care să o înțeleg. Eu sunt spectator de televiziune și mă enervează foarte tare când văd o reclamă proastă și-mi întrerupe un program bun. Trăiesc un sentiment foarte neplăcut când văd o reclamă proastă de-a mea pe TV. Sunt un consumator de televiziune și, deci, și de publicitate și, vrând-nevrând, am început să și înțeleg câte ceva din mecanismele *advertising*ului. Și să-mi dau și cu părerea, încă din faza scenariului, dacă mi se pare că unele lucruri nu funcționează. De multe ori se la în considerație și punctul meu de vedere.

- Care e cinematograful tău preferat?

- Mă duc la *Plaza*. Sunt condiții bune de vizionare și nu e aglomerat. Găsesc bilete aproape oricând.

- Am auzit că nu-i suportă pe cei care mănâncă floricele la film.

- Mă enervează orice fel de zgomot în timpul filmului și în special telefoanele și oamenii care-și povestesc filmul. Am vrut să-mi fac acasă o sală de proiecție, dar nu mi-a ieșit, pentru că a apărut cel de-al doilea copil și camera s-a transformat într-un birou.

- Ți-ai aduci aminte de primul film pe care l-ai văzut la cinema?

- Nu, dar mă duceam cu bunicul meu când eram mic. Mi-aduc aminte că am fost la prima proiecție la *Războiul Stelelor* din România, la Sala Palatului, și am stat trei ore la coadă.

- Te-ai gândit vreodată să regizezi teatru?

- Nu. E o altă meserie. Îmi place filmul. Asta îmi place și știu să fac. Și sper să o fac toată viața. Nu știu să fac nimic altceva, nici măcar să schimb un bec.

interviul continuă de **Jean-Lorin Sterian**

PHOENICIA GRAND HOTEL

Crama Neamului

(Restaurant cu specific romanesc)

El Bacha

(Restaurant cu specific libanez)

Colosseum

(Restaurant cu specific international)

(Salon de mic dejun)

Trattoria "il calcio"

(Restaurant cu specific italian)

OFERTA SPECIALA WEEKEND

59€/zi

348 camere, 4 Restaurante,
10 sali de conferinta si intalniri
cu o capacitate de 600 locuri,
Piano Bar, Lobby Bar, SPA Center
Casino, Loc de joaca pentru copii

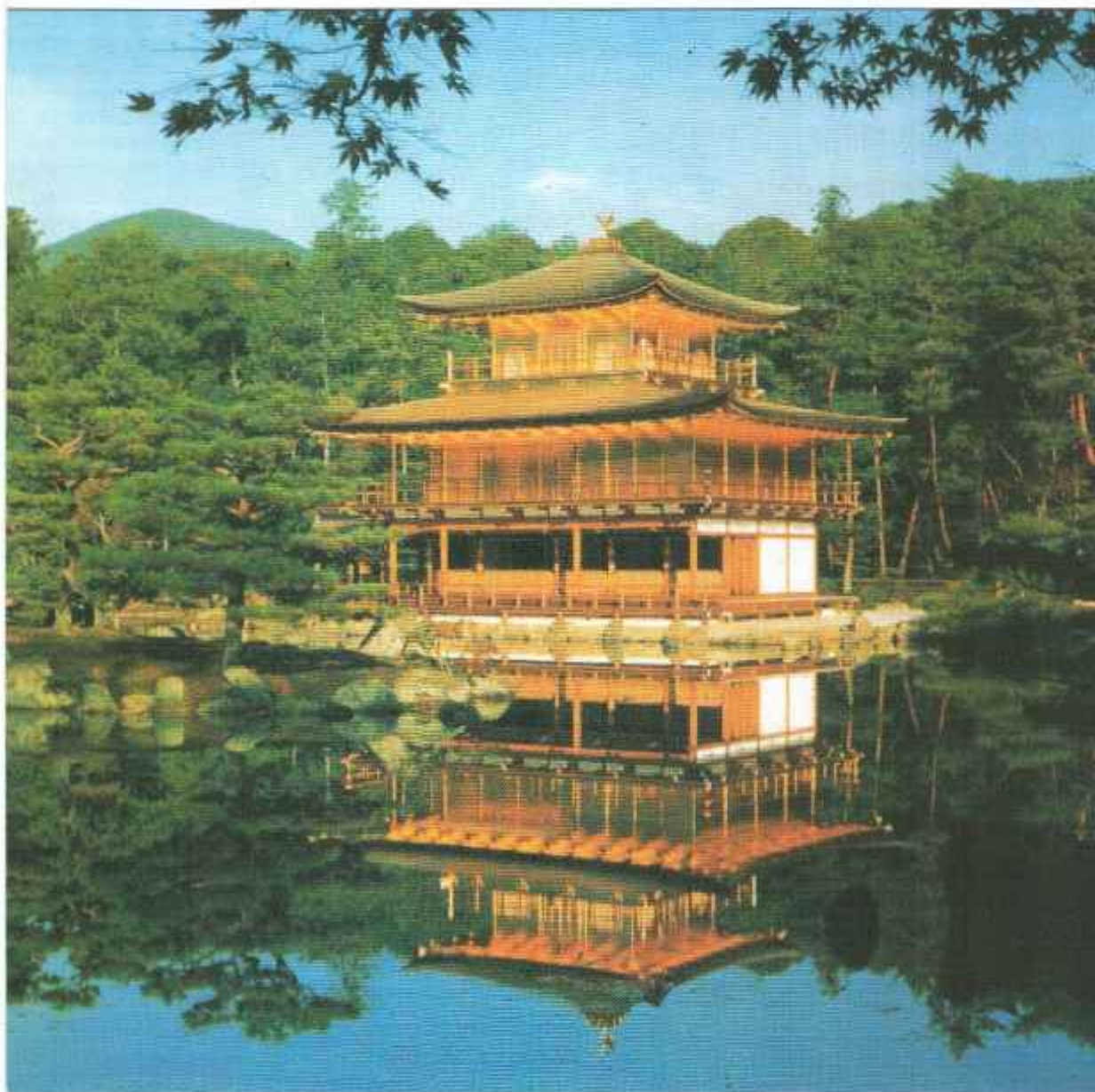
B-dul Alexandru Serbanescu nr. 87, sector 1, Bucuresti, Tel./fax: 021/3000.885
office@phoenicia.ro, reservation@phoenicia; www.phoenicia.ro;

În armonie cu bioritmul naturii

FENG SHUI

Doctrină
chineză
ezoterică

„O casă este casă datorită ușilor și ferestrelor ei“, „Vasul este vas datorită golului din el“... Trebuie să existe o armonie între Yin și Yang, principiul feminin, al întunericului, și cel masculin, al luminii, care stau la baza Universului însuși. Ele trebuie să se întrepătrundă continuu și armonios, într-o curgere firească, întocmai albului și negrului dintr-o imagine Y King – astfel ne sugerează Lao Tse în faimoasa *Dao de Jing*, biblia taoismului. Și tocmai taoismul se află la baza unei străvechi practici chineze, datând de acum trei mii de ani, de amplasare și aranjare a spațiului astfel încât noi, cei care-l ocupăm, să fim într-o subtilă armonie cu ordinea și ritmul natural al Universului, o practică atât de modernă în prezent: FENG SHUI.

Feng Shui – Vânt și Apă – este la origini o învățătură ezoterică despre modul în care trebuie construite orașele, satele, casele astfel încât acestea să atragă Qi-ul (spiritul, energia) benefic al mediului. „Qi-ul este răspândit de Vânt și se adună la marginea Apei“ – ne spune *Cartea Morților*. Vântul și Apa sunt astfel elementele simbolice ale acestui gen de geomantie, bazat pe o complicată sinteză între construcție și astrologie, în care este folosit un compas tipic – Luopan – și calcule matematice elaborate. Cinci elemente (metal, lemn, apă, foc, pământ) și opt trigrame benefice stau la baza Feng Shui. Combinația dintre acestea poate prevedea lucrurile care se vor desfășura în viitor într-o anumită casă, regiune sau oriunde altundeva pe glob. *Wow!* Asta sură a superstiției. Alții îi spun „pseudo-știință“ sau chiar „șarlatanie“, referindu-se la numeroasele manuale de *Feng Shui în business*, *Feng Shui în dragoste* etc. Așa i s-a părut de altfel și președintelui Mao, care a interzis practica în China. Culmea: Mao studiase cu sârguință Feng Shui. Nu-mi plac superstițiile, dar armonizarea cu mediul

încorjurător, importanța alegerii unei culori, de exemplu, mi se pare o chestiune de bun simț. Hmm... Feng Shui mă nedumirește. Tatiana Segal este una dintre persoanele pe care trebuie s-o cauți dacă vrei să te pui în temă și ea ne relatează într-un articol al său, din 1990! o întâmplare fascinantă: Confucius, deloc inițiat în taoism, vede în drumul său un om care pare gata să se înecă și-si trimite învățăceii să-l salveze. Însă înotătorul se pare că nu are nevoie de nici un ajutor și iese singur din apă. Îi explică marelui Confucius că „apa nu constituie nici un pericol, chiar sub formă de cascadă, dacă cel care se avântă în valuri se conformează legilor naturii formând cu aceasta un tot unitar. Numai atunci când spiritul său nu este apt pentru a se confunda cu apa, aceasta îl va distruge”. Tatiana are perfectă dreptate, sau, mă rog, omul care a vorbit cu Confucius. Îmi aduc aminte de vremea, când eram studentă și lucram ca ghid pe un vapor de croazieră. Când marea era agitată, aproape toți călătorii se aplecau peste bord și vomau, iar eu, când vedeam acei macho până atunci feroce într-o situație atât de penibilă, mă duceam să mă închid la toaletă unde izbucneam în hohote de râs. Erau ridicoli. Era atât de simplu să nu ai rău de mare! „Cum faci de ție nu-ți e rău?”, m-a întrebat odată o fetiță și eu, deși cu mijloace limitate de exprimare, datorate lipsei de învățătură, am încercat s-o sfătuiesc: „Nu trebuie să te ții cu putere de scaun sau să încerci să stai fix pe picioare, nu trebuie să fii greoi când vaporul se leagănă. Trebuie, din contră, să te legeni și tu cu el, chiar dacă nu vizibil.” Ei, *wila*, eram intuitiv o adeptă Feng Shui sau măcar Tao. Da? tu, ești genul Feng Shui sau nu? Cum se concretizează de fapt Feng Shui acum, aici?

În viziunea astrologică de tip Feng Shui, Paradisul este rotund, Pământul pătrat, iar modelul Cerc peste Pătrat este la baza multor edificii din China, printre care faimosul Templu al Paradisului din Beijing. Acesta este un fapt incontestabil. Arhitectura lui

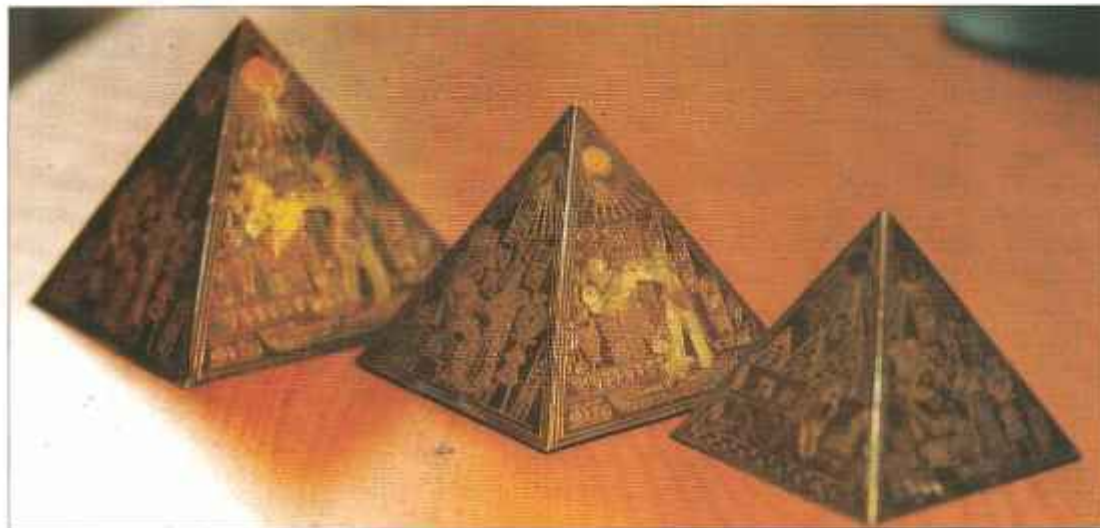
Taipei 101, cea mai înaltă clădire din lume, are la bază, printre altele, cifra benefică 8 din Feng Shui. Și acesta este un fapt incontestabil. Următoarea este însă o supoziție: Aflată în Hong Kong, faimoasa *Bank of China Tower*, cu forma sa de lamă de cuțit, este un blestem aruncat asupra *Government House* și administrației britanice anterioare. Mai mult, gurile rele au spus că maleficul I.M. Pei, arhitectul *Bank of China*, ar fi avut în viziune și clădirea *City Group* din vecinătate care tocmai se ridică. Așa că, la rândul lor, arhitecții aceștia au proiectat în timp util o fațadă curbată care să trimită aiurea Qi-ul negativ emanând din *Bank of China*. Atât de pregnant este Feng Shui în Asia, în special în Hong Kong, Taiwan, Malaezia, Singapore și, de curând, China. În Occident, există mai demult clădiri ridicate conform cu principiile Feng Shui (în *Chinatown* din San Francisco și Los Angeles, faimoasa *Joss House* din Australia etc.) și, în prezent, mulți proprietari plătesc sume exorbitante pentru a angaja arhitecți specializați în Feng Shui. Sau decoratori specializați în Feng Shui. Armonizarea decorărilor interioare nu este parte a Feng Shui-ului tradițional, ci mai degrabă o adaptare contemporană a conceptelor mișcării spiritualiste din secolul al XIX-lea și

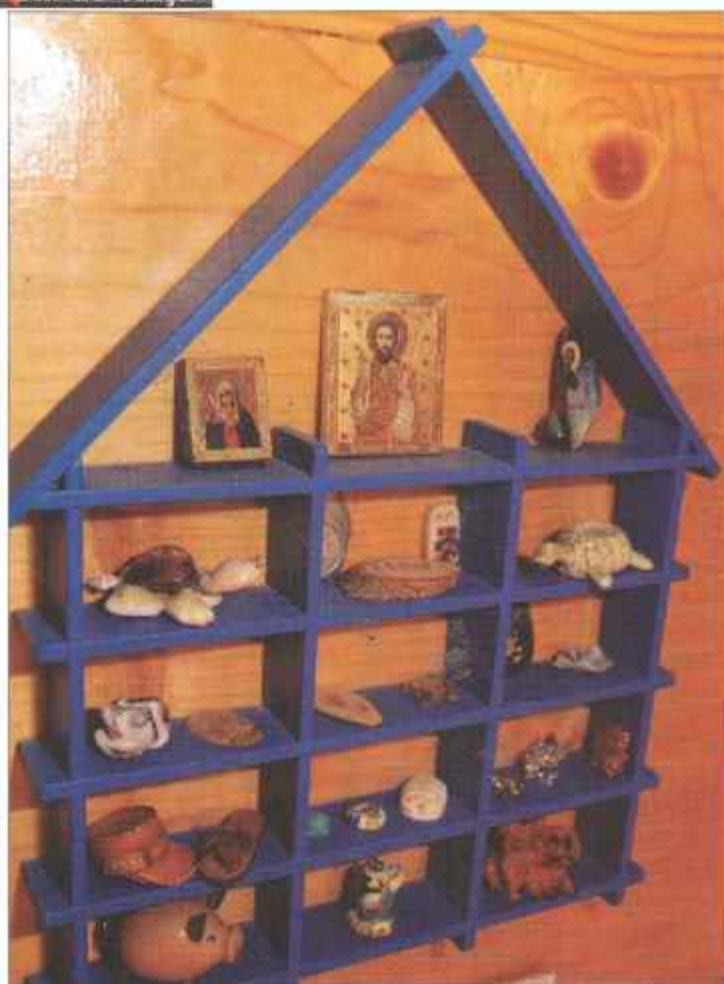
noțiunilor de design interior contemporan și psihologie ambientală. Secta Neagră, Feng Shui Piramidă, Fuziune, Feng Shui Intuitiv sunt astfel noi curente în cadrul doctrinei. Secta Neagră a fost înființată în 1960 în Hong Kong și are ca interes aranjarea obiectelor dintr-o casă astfel încât să fie obținută o emanație optimă de Qi. Feng Shui Intuitiv se ocupă de „arhitectura conștiinței” și este menit a armoniza psihologia umană cu tot ceea ce se află în jurul omului. Mai clar fie spus, trebuie să reușești să-ți schimbi părerile, concepțiile, alterând totodată mediul înconjurător - schimbă-te ca să schimbi!

Cele mai evidente în viața de zi cu zi sunt învățăturile tip Secta Neagră, cele referitoare la aranjamentul interior. Există astfel o mulțime de reguli: Patul trebuie să aibă capătul orientat către est, intrarea trebuie să fie preferabil orientată către est, oglinda nu trebuie să fie pusă pe ușă (e ca și cum ți-ai arunca norocul), patul nu trebuie să se reflecte în oglindă, nu e bine să-ți fiori ofilite (ele emană energii negative), culorile trebuie alese conform felului lor: culorile calde (galben, portocaliu și mai ales roșu) sunt recomandate pentru energizare, albastrul sau violetul pentru calmare, verdele e presupus a aduce prosperitate... Dar cine poate trăi la noi în manieră Feng Shui?

Amândoi au studii de orientalistă și, căsătoriți fiind, locuiesc împreună cu fiica lor, Elsa, în ceea ce mi s-a părut dintotdeauna cea mai frumos amenajată casă din tot Bucureștiul. Și am văzut destule. Deși Emil Eugen Pop este cel mai bun traducător de japoneză din România, iar soția sa, Ioana Cristina, cea care a decorat casa, vorbește fluent patru limbi străine, printre care japoneza, ei nu sunt nicidecum oameni foarte bogați. Interiorul pe care l-a amenajat doamna Ioana Cristina Pop este la îndemâna oricui, cu condiția să fie un bun cunoscător al civilizației orientale în general și al Feng Shui în special, dar, mai ales, să fie inspirat. Cum intrăm în fostul pod, care acum a devenit un foarte șic penthouse, suntem

**Feng Shui
2006**

Pop's Feng Shui

parcă în... cuvintele sunt greu de formulat, dar, iată, pe peretele din fața scărilor câteva kanji japoneze: *Shin-jo-Se-Kai* - lumea sufletului și a sentimentelor. Apă, foc, pământ, aer simbolizează toate părțile livingului, când încărcate sugestiv, când subtil golase, în afară de mijlocul camerei, absolut liber. „Vidul”, ne explică Ioana Cristina. Peste tot, simboluri. Lângă kanji-urile japoneze, un șir de potcoave - „aduc noroc, dar n-au nici o legătură cu Feng Shui” -; o imagine cu hexagramele Y King, „tarotul oriental” în viziunea Cristinei. Spre răsăritul pozitiv, o ferastră și, fără îndoială, punctul de rezistență al încăperii: o etajeră pe care aș denumi-o altarul familiei. Seara, o candelă oranj il

luminează magic. Aici, o colecție de scoici - Cristina adoră marea. Apa este simbolul de bază Feng Shui, ea energizează. Pe raftul de jos, statuete, majoritatea religioase, indiene, thailandeze, chineze, africane. Ioana Cristina a fost întotdeauna interesată de religiile orientale, mai ales în forma lor ezoterică, oprindu-se de-abia la capătul unei lungi călătorii spirituale la Feng Shui. Pentru a ne face să intrăm în atmosferă, Cristina ne pune muzică. *Soft & Seel* scrie pe CD - liniștit și de suflet - și acesta conține muzică Feng Shui, *Ayurveda und Qi Gong*. În stânga altarului, o imagine ce aduce în încăpere atât mister mistic cât și calm: mâna dreaptă a lui Buddha a amorțit în *mudra* - gestul ritual - care semnifică Binecuvântarea. Ușa de la dormitorul matrimonial afișează chiar spiritul locului. Semnul Y King (*Yin* - negru și *Yang* - alb) care, paradoxal din punct de vedere conceptual, dar într-o perfectă armonie a formelor, are un ochi al Fatimei (aducător de noroc islamic) atârnat dedesubt. *Dieu est amour* - Dumnezeu este dragoste - scrie în guașe. Intrăm. Un pat mare cu căpățul orientat - bineînțeles - spre beneficul est. Câteva obiecte decorative și, în același timp, cu rol de port-noroc sau care amintesc de predilecțiile spirituale ale Ioanei Cristina sau ale lui Emil Eugen. Și, mai ales, lumina portocalie, dătătoare de energie, de veselie.

Alte inscripții ne întâmpină pe ușa de la camera Elsei, o încăpere pe care aș denumi-o Feng Shui Hermione 2006: *Hip Hop Princess*, *Super Star Go Disco* și un original, modern *princess-like Y King*. Biroul este orientat spre sud, pentru a stimula gloria, prestigiul. O altă orientare propice pentru birou este cea către estul încărcat de energii pozitive. Cele trei faimoase piramide egiptene în miniatură se află, printre altele, pe birou și ele sunt unul dintre elementele cheie, ajutând memoria. Cu o altă piramidă ne întâlnim la bucătărie. Dintr-un recipient cu această formă bea apă Cristina. Simbolistica piramidelor și modul în care ele ajută comunicarea cu bioritmul naturii se păstrează de pe vremea Egiptului antic. Așadar, Cristina ne sfătuiește: cât mai multe piramide în casă. Bucătăria este orientată spre vest. Aceasta facilitează o bună digestie și dă poftă de mâncare. Evident, Cristina acordă mare importanță dietei - fructe și legume de sezon, aproape niciodată carne, fără grăsimi - deși aceasta din urmă nu are legătură cu doctrina Feng Shui. Ceea ce scrie pe frigider este, pe de-o parte, simbol al armoniei și, pe de altă parte, o reprezintă foarte bine pe doamna proprietară: „Dacă ai dragoste, atunci ai totul” și cealaltă inscripție, parcă anume făcută în cinstea Anului Câinelui, „Cu cât cunosc mai bine oamenii, cu atât îmi iubesc mai mult câinele.” Casa se mândrește de altfel cu doi câței (o maidaneză și un schnautzer pitic) și trei pisici, toate, poate nu

întâmplător, negre. Cristina poartă întotdeauna alb și, mai ales, negru. În afară de conotația *Yin-Yang*, Ioana Cristina îmi dă o explicație pentru costumațiile sale cu preponderență negre: „Negru în exterior, alb în interior”, mai puțin culoarea pietrei zodiacale... cei pasionați au ghicit deja?, a semnelui Săgetător. „Ce părere ai de combinația de culori care se poartă anul acesta: albastru cu maro?” „Depinde de nuanțe. Un maro ciocolatiu și un albastru electric pot veni superb!” „Este o combinație întâmplătoare?” „Nici o culoare nu este întâmplătoare. Albastrul este cerul, maro, pământul. Evident!”

Ioana Cristina nu-și arată deloc vârsta. Viața armonioasă pe care o duce o face să pară foarte tânără. Altfel elegantă, sub 50 de kilograme, iar, dacă nu zâmbitoare, întotdeauna cu o lumină pe față. Viața cuplului Pop uimește prin împlinirea și armonia sa. Ce te duce acolo? Cum poți avea o astfel de viață? Aplicarea mecanică a unor reguli de Feng Shui sau de orice altceva nu ar ajuta fără îndoială la nimic. Cu oricâte lambriuri, candelabre, veioze de Murano sau bibelouri simbolice și scumpe ți-ar da mâna să-ți împânzești locuința, dacă nu o faci cu spirit și armonie, nu vei reuși să transmiți nici umbra vreunui sentiment de Frumos. Ce te izbește însă în caracterele celor doi? Echilibrul, orizonturi largite constant prin studiu și acea combinație de înclinație spre aventura spirituală și darea de mână spirituală care aduce cel mai bine cu generozitatea, larghețea, respectul de sine însuși în primul rând, dragostea pentru aproape, mai ales pentru cei mai slabi decât tine: copiii, animalele.

Îmi iau la revedere și, ca de fiecare dată, părăsesc cu părere de rău, dar, în același timp, cu o senzație de pozitivitate, mica și cochetă oază Feng Shui. Mă îndrept către parcul Herăstrău. Colegul meu Robert trebuie să facă fotografii pentru un articol despre bonsai. Ținta noastră: grădina japoneză. Vrem și noi să pășim în Extremul Orient, în fix Țara Soarelui Răsare, dar ne regăsim într-o curte haotică, murdară, plină de buruieni. Podul care trece peste elesteul secăt este distrus, figurina unui crap scuișă vid în loc de apă, singurele flori sunt câțiva trandafiri și, mai încolo, un pălc de păpădii. Există oameni frumoși în București, dar, din păcate, nu dintre ei fac parte cei care se ocupă de locurile și lucrurile publice. De aceea este important să ne găsim propriile noastre porți prin care să evadăm către propriile noastre oaze. Ce-ar fi dacă, numai timp de o zi întreagă, ne-am gândi la Vânt și la Apă, la culori, la flori, la arome, la piramide, la Qi în loc să... ne uităm la *Actualități*?

1042 **Claudia Golea**

1043 **Robert Hancianec**

the **Power** of
Transformation
Data In, Information Out

Pentru mai multe informații accesați www.kofax.com sau contactați partenerul autorizat din România,
Net Consulting, Str Știrbei Vodă, nr 150 sector 1, București
Tel: 021 223 27 01, 223 28 99; Fax: 021 312 41 99; E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

eJobs sau Cum să faci un milion de euro?

500 mp, acesta este sediul eJobs, atât îi trebuie pentru a fi cel mai cunoscut site românesc de locuri de muncă. Nu există multinațională care să nu dea anunț de angajare pe eJobs. Echipa eJobs și-a pus amprenta asupra bursei locurilor de muncă on-line, iar astăzi este numărul unu în lista site-urilor de nișă. Povestea a început cu un joc inițiat de către patru studenți care, în mod firesc, erau interesați de un loc de muncă și, evident, de a câștiga bani. Liviu Dumitrașcu și partenerul său Daniel Tătar sunt și astăzi conducătorii afacerii eJobs. Ei au în subordine 12 oameni și speră ca la sfârșitul acestui an cifra de afaceri a companiei să atingă nici mai mult, nici mai puțin decât un milion de euro.

La jumătatea anului 1999, Liviu Dumitrașcu, Daniel Tătar și încă alți doi studenți la cibernetică (între timp au părăsit compania) s-au gândit să realizeze un site de recrutare pentru locuri de muncă. „A fost printre primele site-uri de gen din țară și printre primele servicii din România, în general. Nici în străinătate nu erau foarte multe asemenea oferte on-line. Ceea ce a început ca un proiect studentesc s-a transformat în 2002, devenind un business în toată regula”, explică Liviu Dumitrașcu, Senior Head Hunter eJobs. Dar site-ul calitativ care a transformat eJobs în main stream s-a făcut abia în 2006 când a întrecut toate publicațiile care dețin secțiune de anunțuri cu locuri de muncă. Dacă la începutul anului pe eJobs puteai găsi circa 3.000 de job-uri, în prezent s-a atins cifra de 6.000 și, până la sfârșitul anului, conducerea firmei speră să ajungă la 10.000 de anunțuri, anul viitor fiind încă un an de creștere pentru site, iar estimările sunt de 25.000-30.000 de anunțuri. Cifra de afaceri, cea care spune totul despre o companie, nu a stat nici ea în loc, ci a luat-o la sănătoasa, în sensul bun al cuvântului. „Anul trecut aveam 150.000 de euro, anul acesta ne așteptăm la sfârșit să atingem un milion de euro, iar 2007 sperăm să fie încă un an de creștere și să dublăm sau chiar să triplăm cifra de afaceri din 2006, după aceea cred că va urma o stabilizare”, anunță victorios Dumitrașcu. În categoria superlativelor eJobs intră și numărul vizitatorilor site-ului/lună – 1.600.000, iar până la finalul anului se speră la 2.000.000 de vizita-

Despre Liviu Dumitrașcu și Daniel Tătar, cei care reprezintă managementul eJobs, se poate spune că sunt doi manageri atipici, vin la serviciu îmbrăcați lejer, sunt extrem de prietenoși și la eJobs domnește o atmosferă armonioasă. „Când angajăm pe cineva nou, după ce a trecut de toate fazele preliminarilor, și se consideră că a fost acceptat, vine timp de două săptămâni la noi, fără a fi angajat încă, doar pentru a vedea dacă se acomodează cu echipa eJobs. Nu trebuie să vină opt ore, dar să vină pentru a se acomoda cu stilul nostru de lucru.”

tori. „Suntem numărul unu în România pe site-urile de nișă. Ne găsiți înscrisi în Traffic, o sursă independentă de noi, acolo sunt toate datele legate de evidența noastră. Avem 370.000 de vizitatori săptămânal, în timp ce de exemplu Best Jobs – care a ieșit din Traffic anul trecut – au, potrivit Neogen, 260.000 de vizitatori săptămânal, deci o diferență între ei și noi de 50%. Ei sunt principalii noștri concurenți. Al treilea jucător pe această piață și un al doilea concurent pentru noi sunt cei de la My Job cu 100.000 de vizitatori pe săptămână.” Dar ce-i face pe utilizatorii de internet să caute cu atât de multă aviditate eJobs și nu alt portal? „Cred că este foarte importantă istoria noastră, șapte ani de zile de muncă asiduă, în decembrie intrăm în al optulea. Aceasta se traduce în încrederea utilizatorilor, un brand awareness extrem de bun. Am început afacerea fără a avea un buget prestabilit, strângeam banii, eu și partenerii mei, pentru a achiziționa un domeniu mai întâi, nu ne gândeam că

vom ajunge așa departe”, povestește Liviu Dumitrașcu. Apropos de achiziții eJobs le-a făcut o ofertă celor de la Best Job, dar aceștia nu au dorit o fuziune. „Best Job e un concurent redutabil, o echipă superprofesionistă, care ne-a ajutat foarte mult să devenim numărul unu. Când nu ai concurenți te culci pe o ureche și începi să aplici principiul: lasă că merge și așa! Dar când ai concurență nu lași lucrurile să întâmplare. Ei sunt principalul motiv pentru care suntem unde ne vedeți astăzi”, spune Dumitrașcu.

Echipa eJobs are 12 angajați, trei li s-au alăturat chiar anul acesta. Mai exact, sunt șase fete pe partea de Relationship Management (relația cu firmele), altele cinci fete se ocupă de Costum Relationship Management (partea de utilizatori) și un băiat: este programator, se ocupă de IT și relația cu firma angajată în acest scop. De ce atât de multe fete? Așa a fost să fie. „Niciodată nu vom fi o echipă numeroasă. Tipul de servicii oferite de către noi nici în străinătate nu cere o echipă mare. Suntem firmă de servicii, nu de producție, prin urmare nu este necesar să fim mulți”, susține Liviu Dumitrașcu. La fiecare șase luni se face o investiție în tehnologia hardware, software, se schimbă serverele pentru a ține pasul cu numărul mare de vizitatori și clienți. Se investește cam 15-20% din veniturile firmei în tehnologie. Așadar eJobs plăcut!

TEXT: **Alice-Claudia Gherman**

FOTO: **Robert Hanciarac**

DIN 27 SEPTEMBRIE
ÎN FIECARE MIERCURI SEARĂ, ORA 20:10

LA URGENTĂ

FLORIN PIERSIC JR., DANIELA NANE, CLAUDIU ISTODOR, CRINA MATEI,
XING ELENA LING, CĂTĂLIN PARASCHIV, EMANUEL PĂRVU, LUMINIȚA STOIANOVICI,
IULIA LUMĂNARE, NATAȘA RAAB, MARIUS CHIVU, RADU IACOBAN, LAMIA BELIGAN,
ADRIANA TITIENI, SORIN COCIȘ, ADRIAN TITIENI, TANIA BUDI, ALEXANDRU BINDEA,

și
HORĂȚIU MĂLĂELE, VICTOR REBENGIUC,

REGIA: ANDREI ZINCĂ, IMAGINE: VIVI DRĂGAN VASILE
PRODUCĂTOR: ADELA HARNAGEA

TVR1

CREIERE CARE NE COAF

Dana Deac

vă oferă o *Cafea cu sare*

Serviți o *Cafea cu sare*? Ar fi bine să acceptați oferta, fiindcă este una dintre cele mai bune emisiuni ale *Antenei 3*. Emisiunea are o istorie în spate, a trecut de la *Antena 1* la *Antena 3*, a căpătat un alt format, adaptat stilului unei televiziuni de știri. Dana Deac este gazda dv. și alături de echipa sa de realizatori vă oferă o lume puțin altfel decât cea în care suntem obișnuți să trăim. Telespectatorului i se dă posibilitatea să intre în relație directă cu invitații emisiunii, informația de calitate, cultura și profesionalismul sunt la ele acasă. Dana Deac este un ziarist îndrăgostit de profesia sa, așadar, fiți exigenți și așteptați-vă la ce e mai bun! *Cafeaua cu sare* poate fi savuroasă!

▼ La al câtelea sezon de *Cafea cu sare* vă aflați?

– Suntem la sezonul cu numărul doi la postul tv *Antena 3*, titlul emisiunii a fost păstrat pentru că le-a plăcut șefilor, eu am mai avut emisiuni care s-au intitulat: *Prezentul simplu*, *Cutia neagră*, *60 de minute cu Dana Deac*, dar s-a optat pentru acest titlu.

– *Cafeaua cu sare* de pe *Antena 3* este diferită de formatul de la *Antena 1*.

– Este diferită pentru că a fost creată pentru un program de știri și are multe rubrici informative, multă informație ofertă și rubrici de *infotainment*, deci într-o zonă a divertismentului informativ.

– Pe ce criterii vă stabiliți subiectele zilei?

– Întâi mă uit pe evenimente, asta e prima mea grijă, fiindcă suntem televiziune de știri, adesea anticipăm și adesea chiar reușim să anticipăm corect, altfel, discutăm despre subiecte care sunt de actualitate. Așadar, avem un prim criteriu. Un altul îl reprezintă notorietatea unor persoane și personaje interesante aflate și ele în atenția publicului prin ceea ce spun sau

„Nu-mi place deloc vedetismul, vedetă ar trebui să se numească doar cei din *showbiz*, că acolo s-a născut și acolo trebuie lăsat. Dacă vorbești despre doamne/domni care realizează emisiuni de divertisment, atunci își merită numele de vedete, pentru că fac parte din *showbiz*, eu nu lucrez în *showbiz*, lucrez în domeniul publicistic, deci presă, și, normal, sunt ziarist.”

fac. Am avut și vom avea foarte mulți invitați din străinătate care vin în România, dar nu oameni de orice fel, ci numai de înaltă ținută. Așa cum a fost și Edwin Marton, în exclusivitate la noi în emisiune cu *Stradivariusul* lui și cu cei 12 bodyguardi. Sau Andrei Popescu ori Radu Popa, scriitori români stabiliți în SUA, și cum vor mai fi săptămâna viitoare scriitori italieni, americani, francezi, nu pot să divulg nume că mai ținem și noi secrete! Aducem în casele oamenilor pe cei care sunt cu adevărat interesanți, nu că am avea ceva cu alte vedete din lumea *showbizului* sau că le-am considera vedete de mâna a I-a/a II-a, dar... Ne gândim că ar fi bine să forțăm puțin obiceiul publicului de a trage cu ochiul și urechea la diverse cancan-uri și să determinăm să vadă persoane autentice.

– Astfel încercați să educați audiența...

– Poate nu ne-am programat asta, dar ne-am propus următoarea chestiune: dacă în jurul nostru avem atât de multe persoane care nu fac decât să ne zgârie retina și timpanul, ar fi frumos ca măcar acolo, o jumătate de oră, să mai vezi un om de la care ai ceva de învățat.

– Povestiți-ne puțin și despre echipă.

– Avem doi producători: Lucian Purcăreanu este omul cu care lucrez din punct de vedere editorial fiindcă împreună stabilim subiectele emisiunii, persoanele care să vină la emisiune, ce anume trebuie obținut ca documentare și, evident, structura ideatică a fiecărei ediții. Celălalt producător, Cristina Gileacu, este în zona execuției, producția, cea care coordonează emisiunea dimineața, stă în regia de montaj și coordonează desfășurătorul pe

care l-am stabilit de comun acord cu Lucian mai devreme cu o zi și, de asemenea, coordonează filmările, ceea ce înseamnă producția de televiziune a emisiunii.

Domnișoara Monica Tănase este reporterul nostru frenetic și care zilnic ne oferă cel puțin un reportaj, și sâmbăta sau duminica, atunci când e cazul. Îl mai avem pe Teddy (Constantin Mureșan), este documentaristul nostru, și un redactor-coordonator alături de Cristina Gileacu în regie. Face documentarea, dar ajută și la coordonarea emisiunii, răspunde la telefon, la legătura cu diverși invitați etc. și mai realizează și două rubrici: *Cleopatra și ieri și azi*. Prima e o rubrică de istoricul zilei, cealaltă – *Ieri și azi* – este o pastilă de informație despre ceva anume, astăzi am avut despre cântecul *Happy birthday to you!*, când a apărut, cum a apărut, alături a avut despre mămăligă. Sunt chestii interesante, despre care nu mai știi nimic și despre care ați în rubricuța foarte concentrată.

– În anii studenției erați interesată de drepturile omului, mai sunteți, vă mai implicați?

– Da, sunt membră în consiliul director la mai multe fundații. E o fundație la care țin foarte mult, pentru că este și foarte nouă în România, se cheamă *United Way Romania* și este o filială a celebrei *United Way International* cu sediul în SUA și care

Mihail Gălățanu

EAZĂ

are filiale în 41 de țări filiale. UWR reprezintă o fundație foarte puternică și cunoscută în SUA, strânge într-un an șase miliarde de dolari numai în SUA. Noi în UWR avem o secțiune de donatori de la un milion de dolari în sus, secțiune care se cheamă Alexis de Toqueville și este susținută de către celebrul Bill Gates, președintele board-ului de donatori. UWR este o fundație care face donații pe proiecte ale ONG-urilor de la firme mari către firme care prin salariații lor contribuie lunar cu bani. Așadar, dacă eu am un proiect, sunt un ONG, vreau să obțin bani, nu mă duc să bat la ușile diverselor firme, ci îmi depun dosarul la UWR, acesta strânge dosarele primite de la ONG, urmează o muncă de cercetare, îi cercetăm sub aspectul contabilității, facem un audit contabil la ONG-ul cu pricina, mergem pe teren și vedem ce alte proiecte au derulat și cum au evoluat, vedem dacă e real proiectul propus. După aceste informații, rămân dosarele valabile și acestea sunt oferite companiilor mari, multinaționalelor cu care noi lucrăm și care, prin oameni desemnați, aleg proiectele pe care vor să le finanțeze.

— Care este cea mai mare reușită a dv. în cadrul acestei fundații?

— Noi am finanțat o fundație care se numește Sf. Marghereta și care cu banii de la United Way Romania a deschis în București un centru numit Sf. Ion, aproape de Lizeanu, unde copiii, cu handicap sever psiho-motor sunt tratați și îngrijiți de către terapeuți. Este vorba despre copii care au părinți. De ce spun că m-a impresionat? Am fost la deschiderea centrului din partea UWR alături de o ziaristă din Marea Britanie, și am tăiat împreună panglica la fundație. Erau acolo mulți copii, între care eram cunoscut și pe Florinel, un băiețel de șapte-opt ani, cu un handicap psiho-motor sever. Membrii fundației mi-au zis că Florinel a fost condamnat la moarte, doctorii i-au spus familiei că nu se mai poate face nimic. Ei bine, Florinel, despre care doctorii au declarat că nu se poate face nimic, a venit și mi-a dat o iconiță cu Sf. Ioan și un buchet de flori, m-a strâns în brațe și mi-a pupat. A fost cel mai frumos și adevărat cadou pe care l-am primit vreodată.

— Ce face succesul Cafelei cu sare?

— Poate dorința noastră de ei informa pe telespectatori fără a spune ce ne-a spus altcineva, direct de la sursă, chemăm oameni care sunt implicați, îi punem în legătură cu telespectatori, cred că interactivitatea e o chestiune care merge și este apreciată de către telespectatori.

— Foto: Alex Gălățanu

— Foto: Alex Gălățanu

Nevoia de modele

Chiar dacă, uneori/adesea, nu vrem să recunoaștem, lumea în care ne mișcăm are o mare foame de modele. Și lumea noastră, vremea noastră, are o disperată nevoie de modele. În ciuda faptului că ele ne surprind, sau tocmai de aceea, pentru că ne surprind. Care sunt caracteristicile unui model? În primul rând, pentru mine, modelele sunt vii, foarte vii, iar asta e prima lor însușire. Refuză să se uniformizeze, să devină previzibile. Unul dintre modelele celor care au reușit ar putea fi cel al lui Nicolae Manolescu, și nu pentru că s-ar fi cocoșat în vârful Uniunii Scriitorilor (ceea ce, iaca, i s-a întâmplat), ci pentru că, în ierarhia istoriei și criticii literare de la noi, a reușit să împacă aproape toate contrariile. Păreră unanimă despre Manolescu este că poate fi asociat, încă de pe acum, celorlalți foarte puțini critici români care au făcut epocă/istorie. Nu este singurul critic român în viață care merită un asemenea statut, nu vreau să spun asta. Ușor pot aduce – eu, cel puțin – lângă numele său, pe cele ale lui Alex Ștefănescu, Gheorghe Grigurcu, Eugen Simion, iar lista poate continua cu exemple de frunte din toate generațiile, până (chiar) la Daniel Cristea-Enache. L-am cunoscut pe Manolescu prin anii 1984-1985, cred, atunci când abia împliniseră 20 de ani. El m-a chemat la universitate și, în vremea posomorâtă a comunismului, îl așteptam după ce termina orele, iar atunci mergeam și stăteam împreună de vorbă. Îmi amintesc că încă mai era cineva care îl aștepta – și cu care mă intersectam adesea – e vorba de Bogdan Ghiu. Am încercat din acea vreme să înțeleg ce-l face pe Manolescu să fie Manolescu. O a doua caracteristică este că (asta am observat în timp), Manolescu este de o uluitoare flexibilitate. Și un foarte larg registru de expresie personală. Trece de la autoritate la cozerie, de la rigiditate la o cordialitate dăfină, cu o expresie de lumină radiantă care te face să-i „ierți” toate lucrurile care, poate, în momentul imediat anterior, te-ar fi scandalizat. Flexibilitatea în reacție e de fapt consecința unei mari posibilități de adaptare la succesiunea modelelor estefice. Ea l-a făcut să supraviețuiască, în postură de autoritate, de-a lungul unui periplu care cuprinde mai bine de trei sau patru promoții literare. Pentru șaptezeciști, Manolescu a făcut *critică de întâmpinare*. La fel și pentru șaptezeciști sau optzeciști, vremea în care apărea și cartea sa despre „clasicul”, pornind de la „contradicția lui Măiorescu”. Pentru nouăzeciști (între care mă și prenumăr), Manolescu a făcut *confirmare*. Cronicile sale la cartea mea de debut sau, bunăoară, la cea a lui Cristian Popescu, au făcut un *officiu de validare*. E drept, pe nouăzeciști nu i-a „debutat” el, ca pe optzeciști, în schimb, pe faimoasa sa listă, „lista lui Manolescu”, l-a *certificat*. Este mult mai ușor să intri în canon dacă ai un semnă semnat de Nicolae Manolescu. Cred că, dintre predecesori, nu mulți critici au loc pe aceeași listă de un anume calibru. Măiorescu, neîndoios, Călinescu, Lovinescu, poate Ibrăileanu, poate Vianu. Dar lista se oprește foarte curând. Dacă pe lista superlativă a poezilor se bulucesc, dintr-un foc, cel puțin zece nume, pe cea a criticilor reprezentativi lista se oprește la jumătate. Ceea ce a înțeles Manolescu a fost lecția despre reiterarea modelelor literare, despre puterea regenerativă, în spirala generațiilor și promoțiilor, a literaturii române. Așa se poate explica remarcabila sa capacitate empatică de a rezona cu fiecare moment de dezvoltare a „algoritmului” literar. Asta echivalează cu a înțelege ceva din mecanismul intim, viu, profund și mereu metamorfic, al artei înseși. Faptul că a avut emulii sau că a generat el însuși „produse literare” (după cum afirma el însuși, cu gura lui, la lansarea *istoriei* lui Alex Ștefănescu, a fost, încă o dată, o dovadă de prolificitate. Comparativ cu aceeași perioadă acoperită de Călinescu, primul volum din *istoria* sa este, după gândul meu, *mai bun*. E mai mult o *istorie critică*, pe când, la „clasicul” Călinescu, e mai mult *istorie*. Sigur că acum toată lumea așteaptă, cu sufletul la gură, episoadele următoare ale acestui serial. Neșansa lui Nicolae Manolescu în politică este desenată și de un dat destinal: materia din care se constituie *substanța estetică* este negreșit de câteva ori mai fină decât cea a *substanței politice*. Din nefericire, în politică se ajunge uneori și fără o minimă *orientare axiologică*. În artă, nu. Arta rămâne un spațiu al *meritocrației*, al *aristocrației spiritului*, pe când politica, hélas, nu.

THE SCOTCH

Tudor Călin Zarojanu

În Europa, fără liberali

Decembrie 1989. Comunismul se prăbușește, în sfârșit, și în România. Mă rog, nu moare el chiar de tot – de tot, dar se transformă, așa, într-un fel de colonie de șobolani care băntuie prin subsoluri și, din când în când, apar pe vreun coridor (al puterii), mușcând și răspândind astfel mizeriile lor. Oricum, nu mai e ce-a fost.

Unul dintre primele lucruri care își impun evidența este că trecerea bruscă de la comunism la economia de piață (ani de zile fesenistii au evitat termenul „capitalism”) va impune măsuri liberale și nu va putea fi un succes fără apariția și consolidarea unei clase de mijloc, care, prin definiție, este formată în primul rând din persoane cu meseri liberale.

Din fericire, în România există o puternică tradiție liberală. „Brătenii au făcut România modernă” este aproape un truism. Și mai din fericire, se află ori au revenit printre noi câțiva demni descendenți ai figurilor istorice liberale, iar PNL renaște rapid, ca și PNȚ(CD). Premisele sunt, așadar, favorabile.

Dar n-a fost să fie. Din primăvara lui 1990 și, iată, până în toamna lui 2006 (fără speranțe că se

va opri aici), liberalismul românesc post-decembrișt a fost permanent o oală fierbând sub presiune, făcând imposibilă orice stabilizare a acestei zone esențiale a spectrului politic, cu tot ceea ce se află – ori ar trebui să se afle – în spatele ei, la nivelul economiei și al populației.

PNLAT, NPL, PNL-Q și PNL-C, PL '93, PAC, PAR, UFD, PNL-CD, ApR – cine poate ține socoteala tuturor partidelor și facțiunilor de partide care s-au declarat liberale? Până și PUNR se credea (neo) liberal, ca și PC – în ciuda faptului că iese pe piață cu o propunere populistă după altul. Cine mai poate rememora corect și complet istoria sciziunilor, fuziunilor, alianțelor și migrațiilor liberale? Cine mai știe câți președinți au avut liberali? Cine mai ține minte că liberalii au avut miniștri în guvernul fesenist, iar liberalii tineri au făcut o alianță cu același FSN? Cine poate inventaria gafele monumentale de tipul „Regele Mihai, candidat la Președinție”?

A existat un singur moment în care PNL părea salvat: sub președinția lui Valeriu Stoica, toți fiii risipitori s-au întors la matcă și partidul a devenit mai puternic decât niciodată. Stabilitatea era însă

aparentă, dovadă că Stoica a simțit nevoia să-l lase șefia lui Teodor Stoilojan, care nu prea putea fi bănuț de liberalism. De ce!? Astăzi, avem un răspuns foarte probabil: **pentru a încerca să împiedice sciziunea grupului liberal pro-PSD**, căci, vai!, există așa ceva. Stoica a sperat că Dinu Patriciu va vedea în Stoilojan un pion prin care să se realizeze visata alianță PNL-PSD. Și, în același timp, Stoica era cumva sigur că Stoilojan nu va face asta. Cu alte cuvinte, **a încercat să-i păcălească pe patricieni**. A eșuat însă. N-avea cum să știe că Stoilojan se va îmbolnăvi și va abandona partidul exact în mâinile unui patrician!

Cine zice că Băsescu distruge PNL spune o prostie. Nu Băsescu l-a pus pe Patriciu să sponsorizeze PSD și nu Băsescu l-a rugat pe liberalii nici măcar să nu-l certe pentru asta pe omul de afaceri! Nu Băsescu l-a determinat pe liberalii să-i dea afară din partid, pentru **delict de opinie!**, pe oamenii cu cea mai bună imagine la electorat!

Și uite-așa, România se progătește să pășească fără liberali într-o Europă edificată prin liberalism.

Sentință șocantă

Mohammed Munaf, cel care l-a însoțit atât de bine pe ziaristii români în Irak încât au căzut într-o ambuscadă, după care a împărțit cu ei lunga captivitate, a fost condamnat la moarte prin spânzurare. Brusc. De către irakieni. Dar noi nu l-am putut vedea la față după isprava sa pentru că l-au oprit americanii, nu localnicii. Dacă sentința va fi pusă în fapt, nu să mai ațăm în veci nimic despre răpire, nici noi, nici familia irakian-american-românului (în imagine, soția lui).

doamna Kovesi, de dosarele alea făcute uitate, să nu fie aruncate la coș, ca la baschet...

Premieră

Laura Codruța Kovesi, 33 de ani, șefa Biroului Teritorial Sibiu al DIICOT, a devenit prima femeie procuror general din istoria României. Deși a cărcotit, Consiliul Superior al Magistraturii a avizat cu unanimitate de voturi propunerea ministrului Justiției. Să fie într-un ceas bun! Și vedeți,

O explicație posibilă

După ce ne-a ținut în suspans, Traian Băsescu a anunțat propunerile sale pentru funcțiile de director al SIE și SRI: Claudiu Săftoiu (Cotroceni) și George Cristian Maior (PSD!). Toată lumea a căzut pe spate, au curs fluvii de cerneală tipografică și s-au consumat sute de ore de talk-show-uri. S-au spus lucruri prea inteligente ca să le putem contrazice. Un singur lucru a scăpat analizei: că la SRI nu prea mai erau dosare. Dar la SIE, da!

C'était quoi?

Fuse și se duse. Reuniunea de la București a francofoniei a lăsat practic o singură amintire: aia cu blocajele de circulație. Pentru care și-a cerut scuze însuși Jacques Chirac. Al, și a mai fost supărarea președintelui libanez, Emile Lahoud (foto), care a anunțat că țara sa va boicota summit-ul deoarece nu a primit o invitație oficială. Cum ar veni, dacă nu mai e chemat, nici nu vin! Șeful statului libanez a susținut că Băsescu ar fi fost instigat de Chirac, un apropiat al rivalului politic al lui Lahoud, ex-premierul Rafik Hariri, asasinat în februarie 2005. Bârfe...

Aut general

Muscă afară, Ghișe afară. Turcanu afară, Boureanu afară, Stolojan afară, Alexandru afară, Stoica afară! Unii au colaborat cu Securitatea, alții au vorbit în rând, alții în afara rândului, nu contează – afară! Bine-bine, și-năuntru? Supărat pe Băsescu, Crin Antonescu zicea că PNL se gândește la un candidat propriu pentru președinția din 2009. Ar fi însă o problemă: pot fi siguri că respectivul va face parte din PNL peste trei ani? Din câte se pare, au doar o singură variantă certă: Dinu Patriciu. ■

Uite-l, nu e!

Marlan Opreșan nu mai este președinte al Consiliului Județean Vrancea. Ba da! Ba nui! A fost demis de majoritatea consilierilor. Dar decizia a fost ilegală. Ba perfect legală. Noul președinte e liberalul Eduard Lambrino. De fapt, e tot Opreșan. Așa zice și prefectul de la PD. Drept care liberalii vrânceni rup alianța cu pedistii. Ba n-o rup, dar nu mai stau de vorbă cu ei, na! Așa că președinte e tot Lambrino. Acică Opreșan. Hai la Micov cu grăbire, să-l golim dintr-o sorbire. ■

Bazil Ștefan

La cheremul Phenianului?

Speranța acelor naivi care credeau că nord-coreenii trișează, dând explozia unei bombe clasice gigantice drept test nuclear, s-a risipit repede, americanii detectând în atmosferă inevitabilele urme de radiație atomică. Și ca să nu mai existe nici un dubiu că a intrat în clubul puterilor nucleare, Coreea de Nord a anunțat că va efectua în scurt timp alte trei asemenea teste. Riposta comunității internaționale a constat, deocamdată, în sancțiunile economice și politice hotărâte de ONU. Este însă puțin probabil că ele vor fi de natură să-l impresioneze pe dictatorul Kim Jong Il, care până acum nu a ezitat să sacrifice sute de mii, poate milioane de oameni, morți de foame, pentru a-și atinge acest „măreț” obiectiv. De altfel, un general de la Phenian a declarat preselor americane că „războiul este inevitabil” dacă președintele Bush va încerca în continuare să „înghețeze” Coreea de Nord, precizând că țara sa „are posibilitatea lansării de arme nucleare”. Și într-adevăr, pentru a ataca America, Phenianul nu are nevoie de rachete intercontinentale, trupele din Coreea de Sud, Okinawa, Filipine etc. fiindu-i ușor accesibile.

Implicată deja pe două teatre de operațiuni, în Afganistan și Irak, America nu se poate lansa, deocamdată, cel puțin, într-o nouă aventură militară, încă și mai lipsită de perspective. Întrebarea care apare instantaneu este, deci, ce se va întâmpla în continuare? Răspunsul depinde, firește, de atitudinea ce va fi adoptată de Statele Unite în cazul eșecului, previzibil, al sancțiunilor ONU. Dacă americanii mențin Doctrina Bush („Statele Unite nu vor permite celor mai periculoase regimuri din lume să ne amenințe cu cele mai periculoase arme”), enunțată în ianuarie 2002, în Discursul asupra stării Uniunii, ei vor trebui să declanșeze o acțiune militară vizând distrugerea facilităților nucleare ale Phenianului, acțiune plină de riscuri incalculabile, inclusiv pentru că ar impune repetarea ei și în conflictul similar, ce se conturează clar la orizont, cu Iranul! În principiu posibilă, această variantă este puțin probabilă în momentul de față. Dacă America va înghiți gălușca, acceptând tacit intrarea Phenianului în clubul puterilor nucleare, între țările asiatice, neliniștite de dispariția „umbrelor” americane, ar putea demara o cursă

a înarmării atomice. Pe lângă Iran, care s-ar vedea incurajat să meargă mai departe, această cursă ar putea include, rând pe rând, Coreea de Sud, Taiwanul, Japonia etc. – o perspectivă deloc încântătoare, pentru că ar transforma Tratatul de Neproliferare într-un simplu petic de hârtie.

Există însă și o posibilitate de păstrare a Doctrinei Bush și menținere a Coreei de Nord în afara clubului nuclear care să nu includă recurgerea la forța militară, dar care cere un preț politic din partea SUA: acceptarea doleanțelor nord-coreene. De mult timp Phenianul cere negocieri directe cu Statele Unite, recunoașterea regimului său, garanții de securitate, ajutor economic, primirea în organizațiile internaționale. Pentru mulți „neocons” americani, prețul va apărea drept inacceptabil. N-ar fi însă prima dată când America, pentru interese superioare, ar face concesii unui regim nesuferit. A fi la cheremul acestuia nu este chiar o plăcere, dar pasul s-ar putea dovedi util, poate chiar necesar.

Majestatea Sa, Regele Mihai I, la a 85-a aniversare

Ministerul Culturii și Cultelor împreună cu Televiziunea Română au sărbătorit alături de membrii familiei regale române, la Ateneu, cea de-a 85-a aniversare a Regelui Mihai I. Cu această ocazie a fost proiectat în avanpremieră filmul realizat de către Marilena Rotaru în onoarea Majestății Sale. „Mi-e greu să vorbesc numai despre acest film fiindcă este al 15-lea pe care l-am făcut din 1991 încoace cu Majestatea Sa Regele Mihai, am realizat o serie de filme documentare în care am dezbătut problemele grave ale istoriei și acum am dorit să fac o evocare-portret la această sărbătoare privită prin ochii celor din familia sa. Am dorit să ne bucurăm – acesta e semnalul și lumina pe care am vrut să o aprind – să știm că avem un rege, să ne dăm seama ce înseamnă că avem un Rege, care este sănătos, lucid și care e Regele nostru. A rămas rege, lui nu i s-a luat decât tronul, dar a rămas rege pentru că regalitatea este de la Dumnezeu!” (A.G.)

City Mall a lansat-o pe Tara Moss

Romanul faimosului top-model australian, Tara Moss – Fetiș, a fost lansat la City Mall în cadrul unei campanii marca City Mall subintitulată *Retro. Vintage. Chic.* *Retrăiește istoria!* Lansarea face parte dintr-o serie de evenimente desfășurate la mall-ul de la Șura Mare în perioada 10-29 octombrie. Mașini de epocă la parter, coafor retro și fotocabinet de epocă la etajul 1 realizat cu sprijinul Max Factor, salonul *Manifest* și al maestrului fotograf Eugen Ciocan, au constituit toate ingredientele perfecte pentru romanul Tarei Moss. Supranumită *Strălucitoarea Agatha Christie a Australiei*, top-modelul propune publicului un roman polițist – bestseller al cărui principal fetiș e un pantof roșu. Prilej excelent pentru o prezentare de pantofi *Etiquette* marca Dana Săvuică, vestimentație *BSB* și bijuterii *Follie Folie*. (A. G.)

Sibiu – capitală culturală europeană

Primăria municipiului Sibiu și agenția GAV-Scholz&Friends au lansat spotul TV: Sibiu – capitală culturală europeană în 2007. Alături de Luxembourg, Sibiu are onoarea să reprezinte România în fața Europei odată cu integrarea noastră în UE, anul viitor. Campania media se derulează sub sloganul: *City of culture. City of cultures (Orașul culturii, orașul culturilor)*, extrem de bine ales având în vedere că la Sibiu conviețuiesc sași, români și maghiari, iar orașul are un centru istoric de invidiat. Mesajul principal al campaniei este centrat pe conceptul de normalitate: *Normal Sibiu. Tânăr din 1191*. Obiectivele media ale campaniei sunt atragerea a peste 50 de milioane de persoane din spațiul european și circa 75% din populația României. Spotul de 30 respectiv 60 de secunde este și va fi în continuare difuzat pe TVR 1, TVR 2, TVR Cultural, TVR Internațional, Euronews, Travel și National Geographic. (A. G.)

Oglinda cărților

Stephen King, *Mobilul*, Ed. Nemira – O carte recentă semnată de

Stephen King, care amintește de vremurile bune, de dinainte de „momentul Peter Straub”, în care King are vervă și construiește un adevărat *boule de neige*. Mai puțin horror decât mă așteptam. **Nichita Danilov, Mașa și extraterestru**, Ed. *Polirom* – Ce-ar fi dacă ar veni un extraterestru peste noi, așa tam-nisam? Dar dacă scriitorul, el însuși, e un extraterestru? Și, poate, chiar este. Nichita, fără îndoială. **Oren Harari, Secretele lui Colin Powell**, Ed. *Tritonic* – O carte mai mult despre strategii și „marketing politic & militar” decât despre „dunul” Powell, om de arme și de stat. Lectură obligatorie pentru cei din breaslă. **Daniel Bănulescu, Cine a câștigat războiul internațional al religilor?**, Ed. *MLR (Muzeul Literaturii Române)* – Daniel Bănulescu, unul dintre cei mai buni autori nouăzeciști, aproape un „clasic”, se exersează și în dramaturgie. Teatrul său, ori mai bine zis textele pentru teatru, a beneficiat de cronici pozitive, de menționat cea semnată de prestigiosul critic Daniel Cristea-Enache. **Michael Rathford, Codul lui Nostradamus**, Ed. *Nemira* – Recitirea, altfel, a lui Nostradamus, plus întreaga vâlvă în jurul noilor manuscrise atribuite celui mai faimos profet al lumii = o rețetă sigură pentru succes. **Nichita Danilov, Tâlp/Șotronul**, Ed. *Polirom* – Am citit în fragment, prima dată, acest roman și cred că prima velleitate a textului stă în ținuta în care este scris. Bikinski, personaj important, se află într-un periplu aproape joyce-an prin lașul virtual, contorsionat, în căutare de identitate. **Carson McCullers, În vara aceea verde**, Grupul editorial *Corint/Leda* – Încă de la apariție, romanul l-a adus lui Carson premii prestigioase și a cunoscut, deo-

potrivă, punerea în scenă. O carte de întâlnit, nu de evitat. **Paul Doru Mugur, Ceva ușor**, Ed. *Brumar* – Textele lui Paul Doru Mugur, important traducător din română în engleză, tânjesc după acea simplitate pe care aș numi-o relevantă. Un debut de semnalat în literatura română de mare calibrul. **Hanny Alders, Amurgul Templierilor**, Ed. *Nemira* – O carte pe care am citit-o până la capăt dintr-o suflare. Scrisă în gust clasic, dar cu multe informații despre templieri. **Antologie de Michael Chabon, Povestiri incredibile 2**, Ed. *Nemira* – La fel de bună ca și prima variantă din Colecția Mc Sweeney. Unele dintre nume se repetă (vezi cazul Stephen King), altele sunt noi (Peter Straub). Merită să o citești. **Carmen Firan, Cuvinte locuite**, Ed. *Scrisul Românesc* – Carmen Firan, de peste ocean (acum în America), locuiește, totuși, în cuvânt, acolo „s-a mutat cu arme și bagaje”, ignorând profetia părinților. Când singurătatea te scapă pentru o clipă din brațe, ajungi să tânjești la iluzia altuia, după cum inspirat spune autoarea. **Fiction. Ro** – o revistă cu adevărat fantastică, din care se remarcă, în prim-plan, un interviu cu Jeff Vandermeer, autor care a venit la București pentru lansarea propriei sale cărți de la Editura *Tritonic*. **Podul suspendat peste fluviul amar**, *The Gloi Publishers* – O poveste absolut fabuloasă din timpul războiului din Vietnam (cu americanii, nu cu Vietcong), poate încă nu îndeajuns de bine împachetată și vândută în lume. Cu potențial. **Mugur Grosu, Măcelărie**, Ed. *Tomis* – Textele lui Mugur Grosu pendulează între jurnalism și proză. Au în comun priceperea unui scriitor de a-și regiza protestul, fie el ascuns ori fațăș. (Mihail Gățăanu)

REVELION DE VIS LA VIENA

329 euro/pers

29.12.2006 - 03.01.2007 (6 zile/5 nopti)

Tariful include:

- Transport autocar modern, dotat cu a/c, dvd, scaune rabatabile
- 3 nopti cazare cu mic dejun Hotel Trend Messe 3* in Viena.
- 2 nopti cazare cu mic dejun la hotel 3* in zona Budapesta.
- Excursie la Palatul Schonbrunn.
- Tur panoramic si pietonal al Vienei
- Tur panoramic al Budapestei.
- Asistenta turistica - ghid pe tot parcursul excursiei.

Tariful nu include:

- intrarile la obiectivele turistice
- asigurarea medicala (aprox. 19 RON)
- masa festiva de revelion (nu este obligatorie)

FAROS - MAYAK

Adresa: Bd. Corneliu Coposu, nr.7, bl. 104, sc.1, ap.2, sector 3, Bucuresti

Tel.: 021 326 62 48; 021 327 61 21; Fax: 021 327 61 22

Mobil: 0723 376371; 0743 880599

E-mail: travel@faros-mayak.ro

Ballantine's

THE LATE QUEEN VICTORIA
AND THE LATE KING EDWARD VII

Ballantine's
FINEST

FULLY
MATURED

ESTD 1825

SCOTCH WHISKY

BLENDED & BOTTLED BY
GEORGE BALLANTINE & CO. LTD
DISTILLERS DUNDEE SCOTLAND

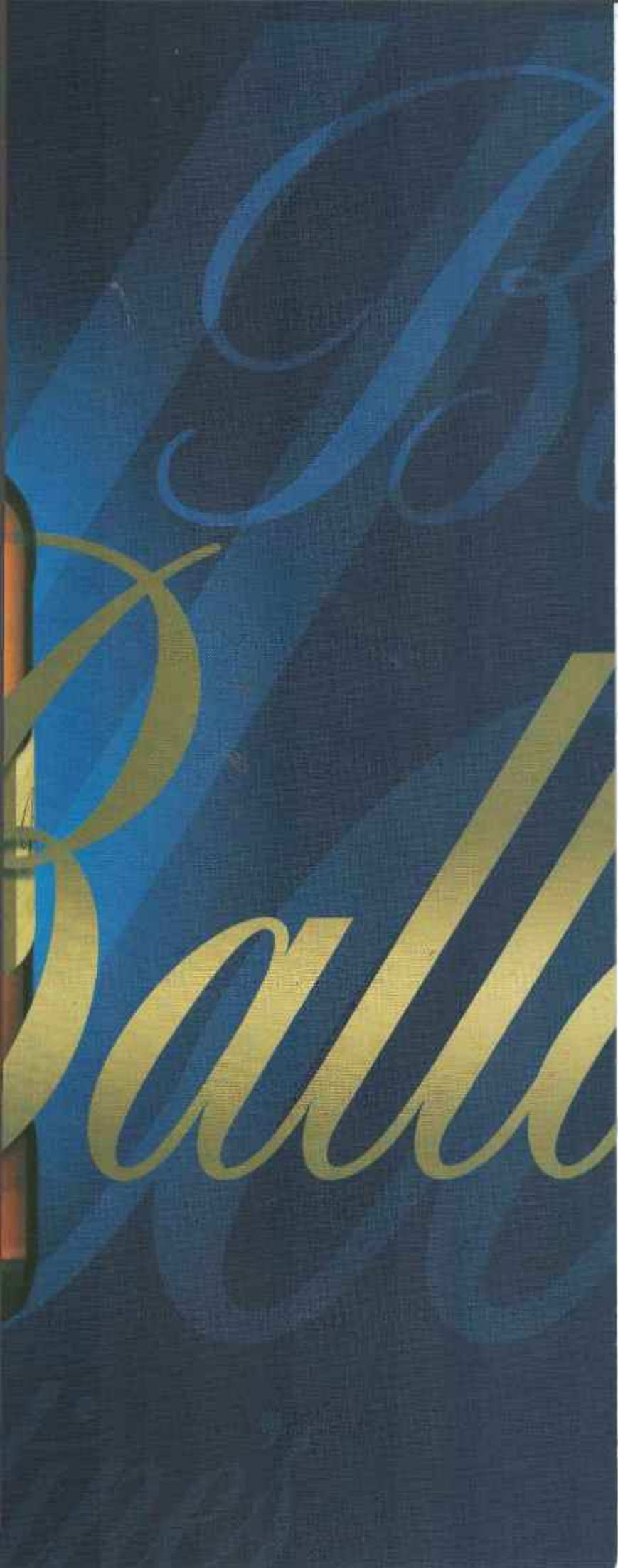
Geo

Ballantine

70cl e

40%
PRODUCT OF
SCOTLAND

Ballantine's

Antiques

THE SCOTCH

Cel mai rafinat lucru din lume:

„Păpuși pe apă“

A trebuit să străbat peste cinci mii de kilometri, să mă duc în celălalt colț al lumii, pe care cu greu îl găsești pe hartă, în Vietnam, ca să întâlnesc cel mai rafinat lucru pe care eu, în ultimii patruzeci de ani de când trăiesc, l-am văzut vreodată. Închipuți-vă un teatru care stă pe apă, așa, un fel de Veneția a artei dramatice, deasupra căreia intră în scenă, perorează, gesticulează, „declamă“, grațioase, minunate păpuși din lemn, care baletează deasupra unei pânze subțiri de apă, prin care nu poți întrezări nimic. Farmecul absolut e că, aparent fără nici o sursă ori condiționare exterioară, păpușile se mișcă, fac reverențe, sunt mai vii decât noi, oamenii. Și toate acestea se întâmplă numai acolo: altundeva în lume nu poți să le vezi, fac parte din diferența specifică (foarte mare, de altfel), a vietnamezilor.

Dansul Celor Patru Animale Divine

Japonezii au kabuki. În „cizmă“, dincolo de strâmtoarea Messina, există „teatrul sicilian“, aparte. Vietnamezii au „păpuși pe apă“. Un lucru care e al lor și numai al lor, al nimănui altcuiva. Nu îl poți vedea decât la Hanoi, varianta originală (a la carte).

Teatrul de „păpuși pe apă“ este pe malul lacului din Hanoi. Aici e zona centrală. Dacă vrei să fii sigur că faci rost de bilete, e preferabil să te duci de dimineață la casa care funcționează într-o alveolă ce marchează un intrând, o acoladă în fațada teatrului. Un bilet poate costa între 20.000 și 40.000 de dongi. Până acum șase luni, cei care alegeau să intre cu biletul de elită primeau, în contul lui, și un CD cu înregistrarea unei părți a reprezentației.

Spectacolele sunt de vreo trei sau patru ori pe zi. Ies din alveola casei triumfător, cu un rânjet pe față: am luat, deja, bilete, pentru ora patru după-amiaza. Am să intru la spectacol împreună cu Ion Mureșan. În fața teatrului, ca și la rândul de dimineață, majoritatea spectatorilor dormici să intre sunt occidentali. Intrăm. Urcăm la etaj și, în foaier, dăm peste câteva broșuri gratuite, în mai multe limbi: engleză, franceză, vietnameză, portugheză, japoneză. Luăm urta din fugă și ne instalăm undeva la mijlocul sălii. Reprezentația durează o oră, dar sunt variante și în aer liber, care pot dura până la două ore și jumătate. Primul lucru cu adevărat izbitor este scena. Care e, de fapt, un bazin plin cu apă, sub care nu poți presupune decât mișcări insinuate. În dreapta „scenei lacustre“ se află un fel de strapontină pe care se înalță un soi de orchestră arhaică. Așa și începe spectacolul: cu un preludiu muzical. Când se trage cortina, nu vezi decât „personajele“, păpuși aflate într-o cușcă de pe apă. În program, sunt șaptesprezece scenete. Dintre cele mai interesante: *Dansul*

dragonilor, Muncile pământului, Vânărea vulpii, Pescutul, Întorcerea triumfală a noului mandarin în satul său natal pentru a-și exprima gratitudinea către strămoși, Dansul leilor, Dansul Phoenixului, Legenda sobiei restituite, Cursele de pirogi, Dansul Zânelor, Dansul Celor Patru Animale Divine, Copii jucându-se în apă, Festivalul recoltei.

Muzica este primul contact cu spiritul păpușilor pe apă. Îți dai seama foarte repede că e vorba de instrumente străvechi, din Evul Mediu, fără nici un alt fel de aport tehnologic modern. Muzică tradițională. Care vine din negura vremilor, cum zice ciseul. „Sportul“ ăsta, specific vietnamez, al păpușilor pe apă, are cel puțin o mie de ani vechime, în această parte de lume care avea să se numească, mai târziu, Indochina. Și, în plus, ceea ce face senzaționalul teatrului – și specificul său – este că *nu realizezi cum sunt mișcate păpușile. În nici un caz de sus, pentru că ele ies și intră în încăperi ale scenei fără probleme, iar deasupra lor nu este... nimic.* Singura explicație, și ceva adevărat de altfel, este că ele sunt manevrate... *de sub apă.* Sub apă se află instalate niște tuburi și un sistem de pârghii prin care manevrarea păpușilor se face de undeva din spatele scenei, unde se găsesc, de altfel, și păpușarii profesioniști ai Hanoiului. „Piese de teatru“ (pentru că sunt mai multe) reprezintă, de fapt, scenete din viața tradițională și, mai ales, mitică, a vietnamezilor. Unele sunt „armate“ cu o încărcătură divină, ca în *Dansul Celor Patru Animale Divine, Dansul Phoenixului* (alt animal sacru) sau chiar în *Legenda Regelui Le Loi*

În spiritul Evolui Mediu

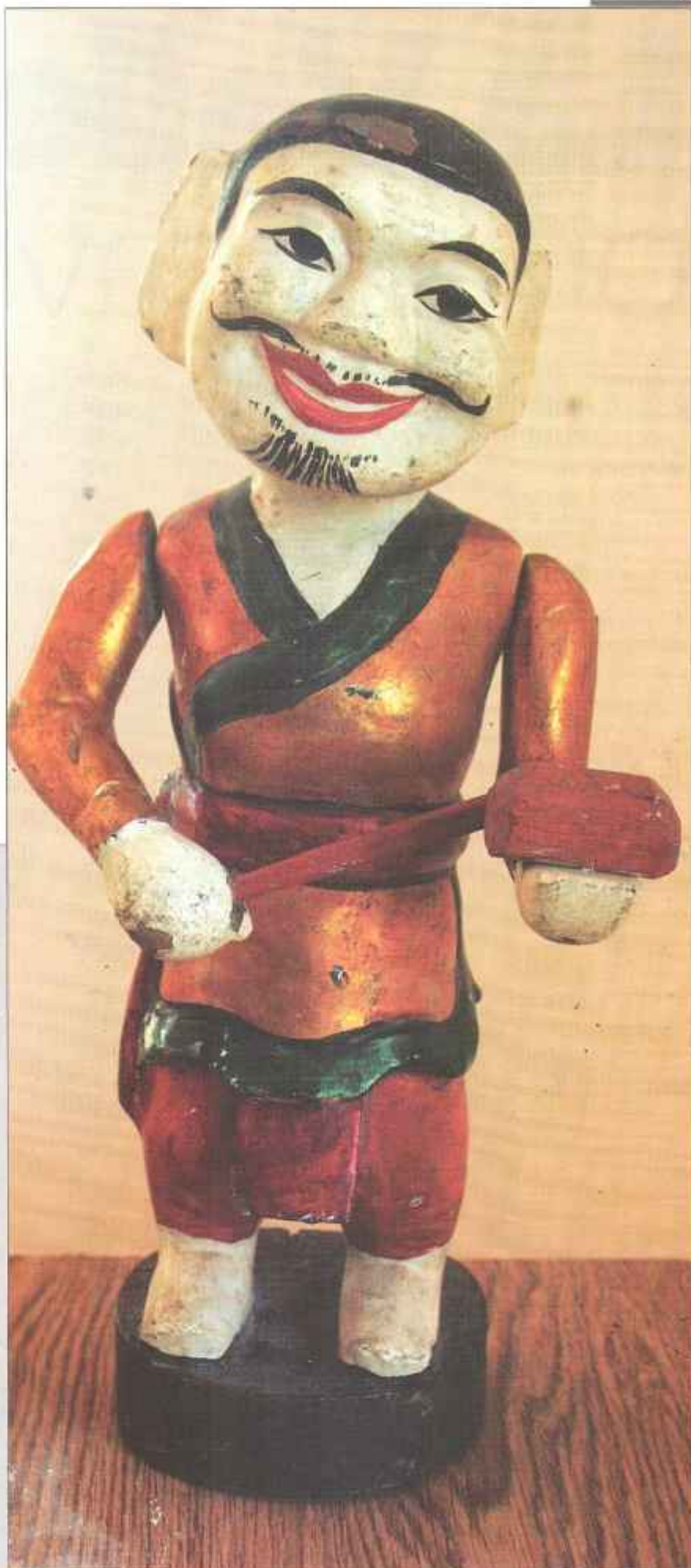
(să aibă o oarecare legătură cu Legea-Dharma?). Cea din urmă se referă la acest rege legendar, care a triumfat asupra invadatorilor Ming, a dat sabia sa magică unei broaște țestoase gigant, la fel de mitică precum regele. După ce preludiul muzical te-a trimis în Evul Mediu, chiar și ambarcațiunile în care se luptă păpușile pe scenă te trimit, la fel, în epoca romantică a „jorșilor” chinezești. Fiecare scenetă ține doar câteva minute, patru-cinci sau chiar zece. Apare și naratorul, din vreme în vreme, care se și prezintă: se numește Chu Teu. El succede apariției unui steag colorat, care poartă „culorile festivalului”. Din păcate, toate aceste minunății nu se pot filma/fotografia, teoretic, decât în cazul excepțional în care ți-ai cumpărat un tichet special/sau, încă de la început, un bilet de 40.000 de dongi (aprox. 2-3 dolari). Dacă n-ai știut, poți doar să încerci să te strecorei. Trei sferturi din public este occidental. Vietnamezii stau, de obicei, în partea din spate a sălii. Teatrul a fost prezent, cu spectacolul său, și în Japonia, Coreea, Hong Kong, Thailanda, Australia. Dar a venit, uneori, și în Franța, Spania, Portugalia, Italia, Elveția, Belgia, Danemarca, Statele Unite, Mexic, Brazilia. Asta în turneele întreprinse în 1995, 1996, 1997.

de Mihail Gălbănu

Muppets on the water, ultimul concert

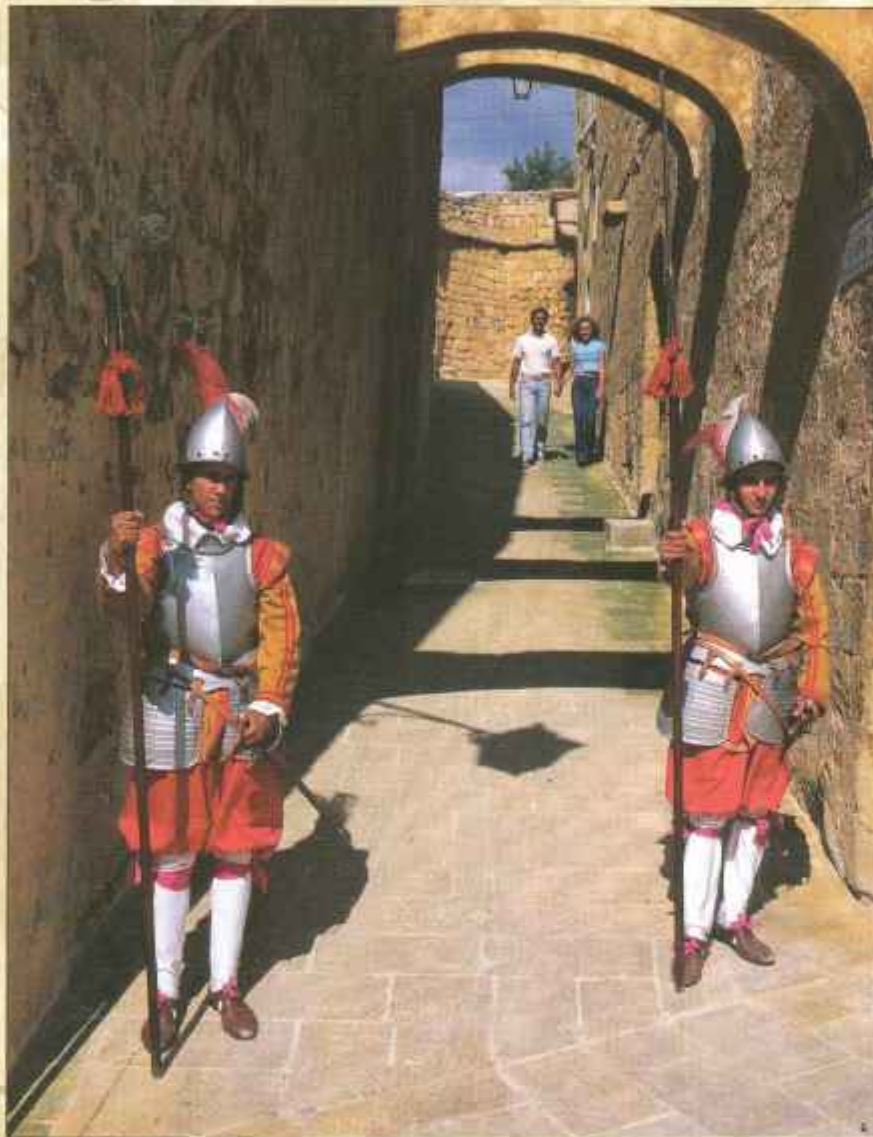
Arta păpușilor este foarte diversificată în Vietnam, unde fiecare colț de țară are păpușile lui. Deși ea aparține, mai degrabă, nordului. Cuvântul „roi”, care desemnează, în limba localnicilor, „păpușă”, a ajuns atât de uzitat încât a devenit nume propriu pentru sate, pagode: de pildă, satului de păpușari de la Y Yen sau, în provincia Nam Dinh, pagodelor de la Phu Xuyen. Dragostea publicului pentru păpuși a fost exprimată în cântecele vietnameze, dar și în literatură. Corpul păpușilor este acoperit cu diverse porțiuni care au fost reunite ulterior și care acoperă, în realitate, părțile întrebuintate pentru mișcarea marionetelor. În glumă, am hotărât, eu și poetul Muri (cu care am urmărit show-ul), să le numim MUPPETS ON THE WATER. Lacul și vopselele le țin loc de haine. La plecare, am primit, eu ca și ceilalți colegi ai mei, scriitori, surpriză! Un cadou de despărțire. Fiecare a intrat în posesia unei păpuși înalte de douăzeci-treizeci de centimetri. A mea este „Toboșarul”. Horia Gârbea a primit un „baterist” înarmat cu două cînele, Nichița Danilov altceva, iar Ion Mureșan altceva. Timp de patru ore, cât a durat cina de rămas-bun, toate cele patru păpuși au stat pe aceeași masă, unele lipite de altele, aproape cu lacrimi în ochii lor lemnoși – și au şușotit. Am plănuț ca, în noiembrie, să ne aducem fiecare păpușă pentru ca ele să mai fie, încă o dată, tuspătru, la un loc, așa, ca în „rockestra”, când cei patru *beaties* se mai reunesc, *one more time*, ca să cânte pentru ultima oară. Numai că, în cazul nostru, ultimul concert al păpușilor noastre este un genial recital al mușeniei.

La Valleta

orașul cavalerilor

Nimic nu poate fi mai potrivit în decembrie decât un sejur în La Valleta, citadela construită de gentlemani pentru gentlemani. „Orașul fortăreață” este o oglindă perfectă a Maltei, insula fantastică de culoarea mierii din mijlocul Mediteranei.

Odată aterizat în Malta, nu ai cum să nu treci prin La Valleta, pentru că aeroportul cel modern al arhipelagului maltez se află într-una dintre suburbiile sale. Dacă ajungi ziua, o să fii poate surprins de agitația continuă de pe străzi, dar nici nu se poate altfel, La Valleta fiind capitala, centrul administrativ și inima comercială a celor șase insule (Gozo, Comino, Cominotto, Fihra, St. Paul și, evident, Malta – cea mai mare dintre ele). Așa că, nicăieri, în nici un alt colț al arhipelagului, viața malteților nu este mai bine reflec-

tată. Sigur, e cumva ciudată atmosfera de muzeu în aer liber a La Valletei, dar urmașii cavalerilor ioaniți par să nu fie stingheriți de clădirile cu blazoane magnifice sau de zidurile care atâdată au aparat onoarea insulei.

„The Fortress City”, cum îi spun așa de frumos englezii, este o capodoperă barocă, iar asta o poți descoperi plimbându-te agale pe străduțele sale înguste. O să ai impresia că ai nimerit într-un film care-ți povestește, destul de linear, traectoria Sfântului Paul sau bătăliile cavale-

rilor ioaniți. De fapt, toți cei care au trecut pe acolo și-au lăsat puternic amprenta: constructorii templelor antice, navigatorii fenicieni, cavalerii ioaniți și, mai târziu, Napoleon sau regii britanici. Fiecare centimetru pătrat respiră istorie, în stânga admiri o statuie frumoasă, în dreapta o nișă sau o arcadă interesantă. Curțile interioare sunt înconjurată de treceri și coloane, iar în mijloc au câte o fântână arteziană din piatră. Fiecare stradă găzduiește măcar o operă de artă, indiferent că vorbim de o biserică, un palat sau o fațadă mai deosebită a vreunei case. În această atmosferă istorică, evenimentele culturale dau extraordinar de bine, așa că nu se poate să nu te întănești nas în nas cu vreun spectacol de teatru sau de muzică în pînă stradă, cu vreo manifestare artistică avangardistă sau vreo „festa” tradițională religioasă. Și, dacă ești ceea ce se cheamă un *shopper* împătimit, este chiar o încântare să te pierzi în oraș, în căutare de buticuri dădora de antichități, hărți, cărți, bijuterii și suveniruri. Când obosești, oprește-te în nenumăratele piețe, pârcolete sau cafenele, așezate cu schepsis, parră, fix acolo unde trebuie. Sau, du-te până la grădinile Baraka, aflate peste drum de Auberge de Castille. Priveliștea asupra Marelui Port pur și simplu îți taie răsufierea. E interesant de știut că pe vremea cavalerilor ioaniți acestea erau folosite ca loc de antrenament, transformarea lor în grădini publice petrecându-se după ce au ajuns britanicii pe insulă.

Nu trebuie să ratezi catedrala Sf. Ioan, care în spatele fațadei sale sobre ascunde câteva comori (în adevăratul înțeles al cuvântului). Cele opt capele dedicate diferitelor nații ale Ordinului Cavalerilor Ioaniți sunt grozav impodobite: într-o abundență de culoare, aur și design-uri elaborate. Plăcile funerare din marmură ale podelei, somptuosul tavan pictat de Mattia Preti și statuile baroce îți fac o idee în legătură cu splendoarea care caracteriza ceremoniile Ordinului. Cele mai importante picturi din biserică sunt *Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul* și *Sf.*

Jerome, două capodopere ale lui Caravaggio realizate în timpul exilului său în insulă. Ar mai fi Palatul Marilor Stăpâni, acolo unde astăzi se află sediile Ministerului Justiției și Parlamentului, dar și Sala Tapiteriilor ori Sala Armurilor.

Cu numai 25 de euro ai ocazia să te bucuri de frumusețea Maltei, admirând-o de pe vasul căpitanului Morgan. Excursia se desfășoară între cele două porturi naturale ale Maltei, Marsamxett și Marea Port. O să treci pe lângă La Valletta, Sliema, Floriana (suburbie a La Valletei), Marsa (zona industrială cu șantier naval), Birgu, Cospicua și Senglea (cunoscute sub denumirea de *Cele trei orașe*). Ghidul îți va povesti câte un pic din istoria

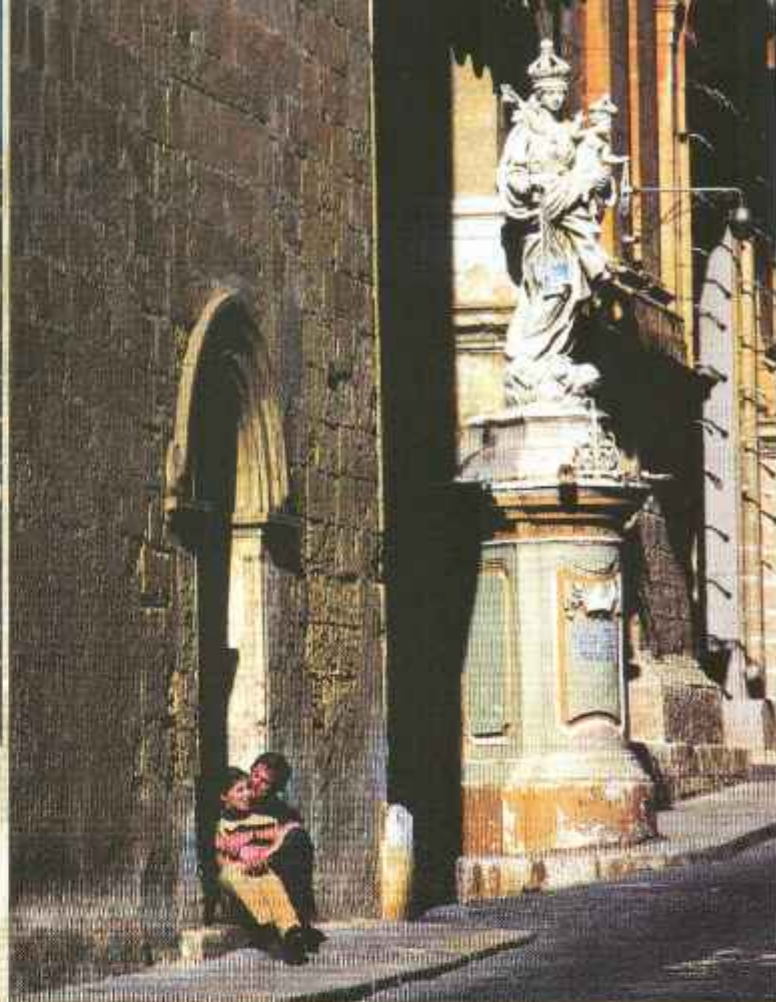
apa fac toți banii, plus că în decembrie nu te duci să faci plajă, chiar dacă sunt vreo 18 grade afară). Cert este că Malta rămâne un tărâm de vis, cu porturi naturale, golful este adăpostite și un relief stâncoș. Posibilitățile de agrement sunt nesfârșite, lumea subacvatică îți se dezvăluie în întreaga ei splendoare. Apele sunt limpezi și clare, vizibilitatea – excelentă (cam 30 de metri), iar cu un costum adecvat poți să te arunci într-o aventură subacvatică (pentru că apa mării are cam 17 grade în decembrie-ianuarie). Dacă alegi turul insulei Gozo, o să vezi Fereastra Albastră, o stâncă în formă de arcadă, erodată de apele mării și de vânt.

Foto: C. Enea

fiecărui fort în parte. O să afli că bravii cavaleri i-au învins pe turci, în timpul Marelui Asediu din 1565, din Fortul St. Angelo, și că Palatul Bighi era spital în timpul Cavalerilor. Iar în Forturile Rineia și Ricasoli s-au turnat scene din bine cunoscutele filme *Gladiatorul*, *Troia*, *Contele de Monte Cristo* sau *Popeye Marinarul*.

Ce poți face?

O croazieră în frumoasa insulă Comino, un adevărat paradis al scufundătorilor. Situată la jumătatea distanței dintre Malta și Gozo, insulița este înconjurată de o lagună turcoaz. Are o plajă aurie (cam îngustă și pietroasă, dar peisajul și

Infoagenții

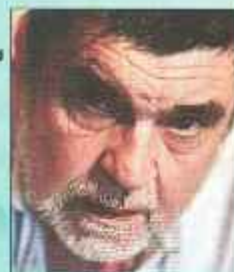
Malta Travel
www.malta.ro; 021/ 318.59.92.

Apartament 2* – de la 234 euro/pers.
Hotel Sunflower 3* – de la 384 euro/pers.
Hotel Bella Vista 4* – de la 398 euro/pers. (cu jacuzzi și cină gratuite)
Hotel Intercontinental 5* – de la 525 euro/pers.
Servicii incluse: 4/5 nopți cazare cu mic dejun (exceptând apartamentele de 2*), bilet avion cursă charter, toate transferurile, asistență gratuită.

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Horia Pătrașcu

A fost sau n-a fost

România, 2000 - 90 de minute
Distribuit de: INDEPENDENTA FILM

Având un titlu cu trimiteri hamletiene, filmul lui **Corneliu Porumboiu** își propune – simplu și aparent banal – să analizeze, prin intermediul unui talk-show difuzat la postul local TV al unui mic orașel de provincie, dacă aici, în orașul ăsta (care e și orașul natal al tânărului regizor), acum 16 ani a avut loc, mai exact: „A fost sau n-a fost o Revoluție?!”...

Ei bine, NU vom afla răspunsul (cum nu-l vom afla probabil niciodată!), în schimb replicile celor trei protagoniști ai emisiunii televizate „în direct” (întrerupte de cele ale telespectatorilor invitați să intervină telefonic, pe parcurs) se încheagă într-un fermecător și în același timp terifiant „puzzle-vizual” – mai exact într-un „tabloid-dialogat” de zile mari – dinaintea căruia nu mai știi ce să faci mai întâi: să-ți ștergi lacrimile de răs... sau să le lași să se scurgă pe cele ale disperării... înțelegând în cele din urmă că, LA NOI, bietul, sărmanul curaj de care facem atâta caz, este de cele mai multe ori înăbușit de SINISTRA FARȘĂ A BĂȘCALIEI...!

Corneliu Porumboiu reușește aici – dincolo de penetrație în public a enunțului estetic și moral al filmului – două performanțe uluitoare:

PRIMA: cred că puțini vor realiza că, din cele 90 de minute de proiecție ale peliculei, ULTIMA ORĂ (deci două treimi din film!) se consumă... pe un cadru fix (ecranul televizorului din film); în care cei trei eroi, admirabil interpretați de MIRCEA ANDREESCU (ramolitul pensionar Pișcoci), TEODOR CORBAN (patronul televiziunii locale, Jdarescu), și poate că în primul rând acest stupefiant actor ieșean **Ion Sapdaru** (profesorul alcoolic Manescu); repet, deci: avem de-a face cu o imensă secvență, trasă, practic, FRECUM UN SINGUR CADRU...!

ȘI A DOUA: în afara celor trei amintiți mai sus (și a încă unui vânzător chinez, care are o replică usturătoare la adresa noastră!), mai există în film cel puțin DOUĂ PERSONAJE MEMORABILE: cinicul „fost securist” (o jigodie ajunsă patron de fermă, având pretenții de tip cultivat...), și o femeie calmă, blajină – asocierea cu „personajul național” care e Doina Cornea se impune de la sine! (n.a.) –

intervenind în final, parcă spre a aplana toate conflictele iscate în emisiune: „Oameni buni, afară ninge... bucurați-vă de frumusețea acestei zile!”.

Aceste două veritabile PERSONAJE sunt sesizabile (impecabil!) doar prin intervențiile lor telefonice: nu le vom vedea NICIODATĂ, în film...! Și vor rămâne ca personaje REALE! (chiar dacă vocea femeii din final, îndemnându-ne să „ne bucurăm de zăpadă” și de frumusețea acelei zile, mai adaugă: „oricum... mâine. TOT VA FI NOROI!”.

Eveniment cinematic românesc de

Mărturisesc faptul că scriu aceste rânduri cu o imensă bucurie! Abia dacă a trecut un an de când **Moartea domnului Lăzărescu**, în regia lui Cristi Puiu, a sfârșit definitiv „neîncrederea” publicului autohton în filmul românesc (obținând nu doar de-acum cunoscutele premii internaționale cât mai ales REÎNTOARCEREA acestui public în sălile de proiecție, adică în matca sa națională și de vis!) – când, iată, alți doi și mai tineri regizori decât Puiu țâșnesc pur și simplu urcând aceeași scară valorică (premiile internaționale, distribuire a filmelor în nenumărate țări etc.), cu două lungmetraje a căror premieră s-a consumat aproape simultan și care se referă, ambele, la acele tulburi și tragice „evenimente din decembrie '89” ce au marcat cu speranță, dar și cu MULT PREA MULT SÂNGEI, istoria României contemporane...!

În zilele acelei luni cumplite, primul dintre cei doi

Hârtia va fi albastră

România, 2006 – 95 de minute)
Distribuit de: TRANSILVANIA FILM

Același subiect, dar altă manieră de a-l aborda: **Radu Muntean** preferă să-și miște eroii în mijlocul evenimentelor din decembrie '89, punându-i într-o SITUATIE LIMITĂ a violenței (deci, filmată ca atare!), dar mizând NU pe spec-

taculosul vizual – deși existent din plin în acel cap-coadă al peliculei, spectaculos și inedit totodată – avertizând parcă spectatorul de film, ca și cititorul unei cărți?, că „băi, omule, dacă nu respecti o operă de la cap la coadă, dacă

by
oriflame

natural swedish cosmetics

răsfoiești doar câteva pagini sau intri în sala de film la jumătatea proiecției, să nu te aștepti că vei înțelege ceva în final* – deci NU pe spectaculos, ci pe ceva mult mai greu de analizat și anume: umila, blestemata relație dintre oameni care sunt puși să reacționeze unul în fața altuia... fără a se cunoaște îndeajuns; adică speriați de URĂ și fără a mai ține cont de propria lor CANDIDARE, sfărâmată de vicile, prezente și pragmatice, ale Istoriei...

Dar să-l dăm cuvântul regizorului: „Filmul este, ca și revoluția română din '89, o tragicomedie (...) În prima noapte de libertate, militarii primesc ordine de la poezii și actorii prin televizor, oamenii sunt chemați să apere sediul televiziunii naționale împotriva unor inamici nevăzuți, stațiile de emisie-recepție transmit consemne confuze, civilii primesc arme pe bază de buletin, iar țiganii sunt arestați ca teroriști arabi (...). Tragicomic e și sentimentul meu de frustrare după 16 ani, când simt că **am fost manipulat**“ (subl. n.) – mai explică Muntean, care se teme că publicul este saturat de o asemenea temă...!?

Personal, eu cred că nu! De-abia DUPĂ aceste două filme, publicul ăsta va refuza dezinteresul și uitarea, fără a mai îngădui să fie – cel puțin din punct de vedere cinematografic! – **tras pe sfoară...**

■

grafic: două premiere stele!

regizori de care ne vom ocupa în aceste pagini împlinise 15 ani, iar următorul 18; erau, ca să zicem așa, abia ieșiți din adolescență...! Să fie oare un miracol că tocmai astfel de „copii“ sunt primii, astăzi, angajați în reflectarea – extrem de MATURĂ! – a acelor evenimente (îndeobște falsificate de maldărul de cineasți mai mult sau mai puțin veterani, dar puși pe o oportunistă căpătuială și lipsiți de cel mai elementar bun-simț civic)?! Să fie oare PURITATEA vârstei celor doi aflați, ATUNCI, prinși în vârtejul violenței, minciunii și dezinformării dirijate – sămânța, rațiunea acestui succes...?!

Și de fapt... mai are asta vreo importanță?

Cert rămâne un anumit lucru: dincolo de surprinzătorul PROFESIONALISM de care au dat dovadă cei doi tineri autori-regizori-scenariști, ambele lor filme au astăzi o calitate indiscutabilă: sunt teribil, dureros de ADEVĂRATE!

Mașinile viitorului

Construite pentru a atrage atenția publicului și a testa piața cu privire la noile tendințe în design, mașinile concept reprezintă haut couture-ul lumii auto.

Pentru foarte mulți, Parisul este cel mai frumos oraș din lume. Pentru lumea auto, Parisul devine o dată la doi ani, în luna octombrie, centrul mondial al creației automobilice. De altfel, lipsiți de modestie, francezii și-au denumit salonul propriu *Mondial de l'Automobile*.

Anul acesta, salonul a fost vizitat de peste 1,4 milioane de oameni, iar cele 70 de

premiere mondiale au adus în capitala Franței mai mult de 11.000 de zariști din 100 de țări.

Cu o asemenea atenție aținută asupra lor, constructorii auto au profitat și au adus la *Paris Expo* numeroase mașini concept care să prefigureze și să inspire automobilele ce se vor lansa în următorii ani.

Iroc – Viitorul Volkswagen sport

Acum 33 de ani, la Salonul Auto de la Geneva, Volkswagen a prezentat un coupé senzațional. Era compact, distinct, agil, și cu un preț accesibil. L-a denumit *Scirocco*. Mașina a făcut senzație în acea perioadă: peste o jumătate de milion de exemplare ale primei generații au fost produse în toată lumea. În august 2006, cel mai mare producător auto din Europa dezvoltă reinterpretarea ideii de succes *Scirocco*, prin intermediul unei premiere mondiale – *Iroc Concept*.

La fel ca și primul *Scirocco*, *Iroc* marchează un moment de răscruce din punct de vedere al stilului, datorită grilei radiatorului și unei senzualități distincte a formelor. *Scirocco* a fost o vedetă în lumea auto a anilor '70. Era desenat de Giorgetto Giugiaro, echipat cu patru scaune de dimensiuni mari, cu portbagaj mare și hayon de dimensiuni generoase. Conceptul *Iroc* preia toate aceste caracteristici, dar spre deosebire de *Scirocco*, nu este un coupé clasic, ci o mașină sport cu design

progresiv, care oferă un plafon alungit și o parte posterioară foarte abruptă.

Iroc beneficiază de numeroase subtilități la nivel de detalii. Culoarea fascinează încă de la început: deși nu are un stil retro, verdele folosit este un omagiu adus primei generații de *Scirocco*, pentru care s-a folosit exact aceeași nuanță de culoare ca în 1976. Acum, ca și atunci, aceasta este denumită *Verde Metalizat Viper*. Partea centrală a plafonului este construită din geam de culoare neagră; acest element este susținut de o structură acoperită de carbon. Și pragurile laterale ale lui *Iroc* au suprafața construită din carbon. Structura acestora, vizibilă din exterior, continuă, dintr-o singură bucată, în interior. Conceptul are 1.400 mm înălțime, 4.240 mm lungime și 1.800 mm lățime. Jantele din aliaj ușor au fost desenate special pentru *Iroc* și pneurile 235 au 19 inchii.

Iroc este propulsat de un motor TSI, cunoscut sub denumirea de *Twincharger*. Transmisia este asigurată cu ajutorul cutiei de viteze automată DSG. Compresorul mecanic compensează lipsurile tipice ale motoarelor turbo la turații reduse. De partea cealaltă, turbocompresorul asigură o putere mare la turații ridicate. Versiunea TSI folosită la conceptul *Iroc* dezvoltă 210 CP.

Joyster – Plăcerea de a avea o mașină Skoda

Cel mai recent studiu de design al ochilor materializează ideile unor noi forme și funcții ale unei mașini compacte și evidențiază dezvoltarea unor elemente de design familiare mărcii.

Skoda Joyster este un model cu trei uși, cu dimensiuni compacte la exterior, dar surprinzător prin spațiul interior generos. De asemenea, este o combinație între designul compact al caroseriei și o gamă largă de tehnologii pentru comunicare și echipamente de confort.

Conceptul urmărește să ofere soluții simple și totodată ingenioase, care să evidențieze automobilele *Skoda* prin detaliile prietenoase. *Joyster* este proiectat să dezvolte imaginea modernă și practică a mărcii așa cum este ea creionată în acest moment de modelul *Roomster*.

Koleos – Renault intră în segmentul SUV

La *Mondial de l'Automobile*, Renault expune sub forma unor vehicule concept două dintre cele 26 de mașini care vor fi lansate în cadrul planului Renault *Contrat 2009*: *Twingo Concept*

908 RC – Peugeot la maximum

Dacă văți imaginați vreodată că o mașină poate reprezenta soluția finală sau automobilul perfect, atunci trebuie să știți că modelul 908 RC a fost construit de Peugeot tocmai pentru a se apropia de perfecțiune. Sigur, nu este nimic mai mult decât perspectiva celor din grupul PSA (Alianța Peugeot-Citroen), dar automobilul lor îți taie respirația.

Deși, conceptul Peugeot este o limuzină impunătoare de patru locuri, el se va concretiza într-o mașină de curse creată pentru a câștiga cursa de 24 de ore de la Le Mans.

908 RC are sub capotă un motor diesel V12 HDi cu o capacitate de 5.5 litri și cu performanțe unice la motoarele diesel de până acum. Cu o putere maximă de 700 CP și un cuplu ce depășește 1200 Nm, motorul are arhitectura în unghi V de 100 de grade. Asta îi permite o coborâre a centrului de greutate la maximum și conferă stabilitate mașinii. Propulsorul este poziționat transversal în zona centru-spate. Cutia de viteze secvențială, cu șase trepte, este gestionată electronic și localizată sub motor. Rolul principal al acestuia este gestionarea cuplului formidabil care în alte condiții ar

rupe transmisia.

Noul 908 RC are o caroserie alungită, poziționată foarte jos cu partea frontală în formă de V. Proporțiile sale creează statura elegantă și dinamică a mașinii. Automobilul are roți imense de 20 inchi în față și 21 de inchi pe spate.

Poziționarea habitacului în partea din față a mașini, permite pasagerilor să fie mai aproape de drum și de mediul înconjurător. Parbrizul uriaș se întinde până în spatele șoferului și oferă un unghi de vizibilitate foarte mare. Luminozitatea combinată cu spațiul interior generos ajută la crearea unei ambiante unice. Peugeot 908 RC este o mașină luxoasă ce precede mașina sport a viitorului. Structura habitacului înglobează cele mai moderne tehnologii și permite controlul tuturor funcțiilor adiacente șofatului prin intermediul unui ecran tactil.

Modelul ce va concura la Le Mans în 2007 o să piardă tot luxul interior, dar va păstra aceeași arhitectură originală care îi va permite să ruleze cu peste 300 km/h.

Text: Mugurel Mărgărit

prefigurează înlocuitorul actualului Twingo. Koleos Concept concretizează extinderea ofertei Renault în segmentul automobilelor 4x4 și de teren.

Koleos anunță un vehicul pe care Renault îl va comercializa din primul semestru al anului 2008 și care va marca intrarea brandului pe un segment al pieței deosebit de profitabil – SUV. Designul său îmbină cu eleganță aspectul robust și caracterul sportiv. Koleos utilizează un nou sistem de rulare cu patru roți motrice și un motor 2.0 dCi (care echipează Laguna și dezvoltă până la 175 CP).

Koleos este considerat un debut pentru Renault, dar francezii beneficiază la dezvoltarea acestui model de experiența Nissan în domeniul tracțiunii integrale. Începutul anului 2008 ne va oferi cei mai probabili un SUV cu rafinament francezesc și forță niponă.

Audi TT cea mai frumoasă mașină

Walter de Silva, șeful departamentului de design Audi, a primit patru premii la ceremonia Premiilor de Design Auto Bild. Audi TT, Audi Q7 și conceptul Audi Shooting Brake au fost victorioase în clasele lor. Coupé-ul sportiv TT a celebrat un succes dublu, fiind votat drept cel mai frumos automobil de către cititorii revistei Auto Bild.

Aceștia au ales între 146 de automobile împărțite în șapte clase plus un învingător general. Audi TT a câștigat în clasa automobilelor sport și coupé, Audi Q7 a luat lauri în clasă SUV-urilor și off-road, în timp ce Audi Shooting Brake a câștigat în clasa conceptelor.

Noul TT a fost o provocare deosebită pentru Walter de Silva și echipa sa. Predecesorul acestui model a fost perceput ca o referință în domeniul designului. Astfel, motto-ul echipei de design în conceperea celei de-a doua generații TT a fost „evoluție, nu revoluție”, pentru ca TT să poată fi recunoscut încă de la prima privire.

Noul TT oferă linii ce se unesc fluid pentru a forma un întreg uniform. Partea vitrată este joasă și susținută de montanți subțiri ce stau pe umerii puternici ai mașinii. Baza corpului este compactă ceea ce conferă un sentiment de încredere și putere. Curbele convexe și concave îi dau un aspect de sculptură athletică în poziție de start. Votul cititorilor germani vine să confirme eforturile designerilor de la Audi care s-au achitat cu brio de sarcina de a insufla o nouă viață acestui coupé de succes.

Oameni cu șolduri de metal

De la o infecție la șold, s-a dedanșat o adevărată tragedie antică. O fetiță de zece ani s-a ales cu o coxartroză gravă. Părinții și bunicii plângeau non-stop, copiii râdeau de ea la școală. Stătea izolată, mai mult în casă, închisă în ea însăși. S-a și îngrășat, din plictiseală. La 17 ani era o adolescentă fără chef de viață, care își blestema zilele. Acum este studentă la medicină și susține că s-a născut a doua oară. Schimbarea s-a produs printr-o operație și o proteză de șold. Prof. dr. Andrei Fircă, autorul minunii, va prezenta acest caz, în curând, la Paris, la Congresul anual al Societății Franceze de Ortopedie.

Artoza este o distrugere parțială sau totală a articulațiilor. Fie că se instalează la șolduri, genunchi, coloană sau mâini, această boală devine, în timp, extrem de dureroasă. Și poate sfârși imobilizându-ne la pat. La capitolul cauze, cel mai des se vorbește despre accidente, moșteniri genetice și reumatism distructiv. Trebuie reținut și faptul că unele medicamente, cum ar fi cele de tip Cortizon, provoacă sau accelerează distrugerea articulațiilor. Tratamentul începe cu antiinflamatorii, fizioterapie și gimnastică. Există și medicamente care

Prof. dr. Andrei Fircă este singurul „bancher de oase” din România. Domnia sa a pus pe picioare o bancă de oase și țesuturi, pentru cazurile care necesită transplant.

au capacitatea de refacere a structurii, dar ele sunt eficiente numai în cazuri ușoare și, de regulă, în perioadele de început ale bolii. În rest, se ajunge la intervenție chirurgicală.

Dintre artroze, cea mai frecventă pare a fi coxartroza, respectiv distrugerea articulației de la șold. Din fericire, însă, tocmai la acest capitol România stă foarte bine. Este a cincea țară din lume în care se fac operații cu proteze metal-metal. Avem și un maestru al genului, prof. dr. Andrei Fircă. După cum ne povestește domnia-sa, intervenția, altfel atât de complicată, pare o joacă de copii: „E ca și cum ai decoji un măr putred. Arunci coaja stricată și apoi îmbraci fructul în metal. Materialul este o combinație extrem de rezistentă la uzură și perfect acceptată de organismul uman. Aceste proteze, numite BHR, sunt cea mai bună soluție, pentru că redau funcția perfectă a șoldului. Când operația e făcută la timp, evident”.

Profesorul Fircă a făcut, deja, 150 de astfel de intervenții. Partea bună este că sistemul de asigurări de sănătate suportă costul protezei, respectiv 3.000 de euro. Partea proastă este că numai în limita unei sume alocate. Când se termină acești bani, și, ați ghicit, se cam termină repede, pacientul își plătește singur proteza. Dacă are cu ce. Dacă nu, mai așteaptă. Sau se duce la o clinică particulară. Ca să ație că acolo operația costă, în total, 6.000 de euro. Chiar și așa, însă, „clienți” sunt destui. Profesorul Andrei Fircă a constatat, cu bucurie, că românii au început să-și cam prețuiască sănătatea. Mai renunță la haine, mobilă sau mașini ca să-și vadă de ea. Și asta e un semn de civilizație și însănătoșire socială.

text: **Liliana Petruș**
foto: **Octavian Tibăr**

Testul astmului bronșic

Societatea Română de Pneumologie a lansat campania pentru conștientizarea populației

cu privire la astmul bronșic. Controlul astmului bronșic este posibil dacă boala este depistată, diagnosticată și tratată corect. Chestionarul privind controlul astmului bronșic – ACT, este un test validat în urma cercetării științifice, fiind ușor de folosit de către medici și pacienți. Chestionarul este alcătuit dintr-un șir de întrebări și răspunsuri legate de astmul bronșic. „În prezent, în România există aproximativ un milion de pacienți astmatici, fapt care ne îngrijorează. Din acest motiv a apărut necesitatea unei metode ușoare, sigure, eficiente, prin care fiecare persoană să își poată evalua nivelul de control al astmului. Și acesta este ACT – Asthma Control Test”, declară conf. dr. Florin Mihăilău, vicepreședintele Societății Române de Pneumologie.

(Alice Ghermon)

Medicul Sorin Godeanu răspunde întrebărilor dumneavoastră legate de trata-

mentul cu produse din plante. Scrieți-ne ce probleme de sănătate aveți și „fitoterapeutul de serviciu” vă va recomanda tratamentul adecvat. Scrisorile vor fi expediate pe adresa redacției Flacăra, cu mențiunea „pentru pagina de sănătate”.

Mohammad Abu-Baker este singurul medic din România care tratează boala varicoasă prin metode absolut originale, brevetate ca invenții și premiate de foruri internaționale de prestigiu, între care amintim *Colegiul American de Flebologie*. La Clinica *Tul-Karem*, din București, bd. Nicolae Bălcescu, nr. 32-34, tel. 312.45.79 sau 315.83.78, puteți beneficia de „cea mai rapidă și eficientă metodă de tratare a bolii varicoase”, după cum susțin brevetele de invenție expuse în cabinetul medicului. Operația de varice nu doare, se face cu laser, sub anestezie locală ecoghidată. La doar câteva minute după intervenție, cu piciorul bandajat și strâns în ciorap medicinal, pacientul își vede de drum.

Întrebare concurs: Care este adresa Clinicii Tul-Karem?

Premiul oferit: O operație de varice gratuită în valoare de 500-1.000 de euro, funcție de stadiul bolii varicoase

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 29.11.2006

CONCURS
TUL-KAREM

- 14 ani

- 11 ani

- 8 ani

- 5 ani

- 2 an

Eximbank România
împlinește **14** ani de când crește
împreună cu afacerile dumneavoastră.

EXIMBANK
ROMANIA

Partenerul tranzacțiilor de succes.

EximBank Romania
Splaiul Independenței, nr. 15, Sect. 5, București
Tel: +4021 405 31 38
Fax: +4021 405 33 88
E-mail: pr@eximbank.ro

Doria Ivan

o apariție
exotică
la
Național TV

Nu e foarte înaltă, dar e frumoasă foc, și mai ales sexy. Nu-i de mirare că revista *Playboy* a ales-o pentru unul dintre pictorialele verii 2006. Misterioasă, cu ochii ușor oblici și fața ovală, având aerul unei veritabile asiatică, Doria Ivan, ex-MTV, ex-animatoarea *Fashion Explorer* de la *Național TV*, te cucerește de la prima întâlnire. Bărbații o recunosc pe stradă, deși a intrat în *showbiz* abia de patru ani încoace. Cu toate că emisiunea *Fashion Explorer* s-a încheiat, Doria Ivan promite să vină cu o emisiune nouă, dedicată femeilor, în perioada următoare.

„Nu mă consider o vedetă, eu iau lucrurile natural... ca fetele... așa cum îmi vin ele. L-aș mânia pe Doamne-Doamne să spun că viața nu a fost drăguță cu mine.

Totul e OK așa cum este, dacă mi-e bine așa.“

Miss Asia de România

Are doar 1,58 m (în pașaport a trecut 1,63 m) și emană șarm și exotism specific asiatic. Ai putea-o striga Yuko, sau Li Lou. Dar și Pussy Cat. Ceva dintr-o felină jucăușă îi luminează ochii. De fapt o cheamă Doria Ivan și pe deasupra e și româncă. Mă rog, bunica din partea mamei era din Ada Kaleh, mama și bunica ei aveau ambele ochii oblici și migdalalați, dar asta e o altă poveste. În SUA, când a fost la *Premiile MTV 2003*, ca asistentă de producție, americanii o interpeleau mereu din ce țară e, și toți credeau că e asiatică. Fiindcă îi place să se îmbrace trendy și în general să asocieze culori și haine total diferite de rețetele oferite de un designer sau altul, mulți au crezut a fi o vedetă de la Hollywood. „Mergeam pe stradă și americanii mă întrebau dacă sunt din Maiaezia. Doreau să se fotografieze cu mine. Eu ziceam OK și făceau fotografii”, povestește amuzată Doria. În Japonia, unde a stat câțiva ani, Doria a fost extrem de bine primită. „La asiatici, când văd că arăți ca ei, doar că ai niște trăsături mai soft, sunt foarte încântați, ba chiar mă întrebau dacă nu cumva am făcut vreo operație estetică în acest scop. În Hong Kong mai puțin, dar în

cartierele tradiționaliste din Tokyo, localnicii sunt speriați de oamenii înalți, blonzi și cu ochi albaștri”, povestește prezentatoarea de la *Național TV*. Când în Hong Kong, când în Japonia, când în Franța, Portugalia, Italia, Grecia, când în SUA, Doriei Ivan îi place să se plimbe în țări străine ori de câte ori are ocazia. Asta nu înseamnă că a uitat de televiziune. De numai patru ani în lumea micului ecran – trei ani la *MTV* și de un an încoace la *Național TV* – Doria crede că acesta e drumul pe care e obligatoriu să-l urmeze: „Îmi face plăcere să apar pe sticlă, nu cred că mi s-ar potrivi munca în redacție. La *Național TV* am venit în urma unui concurs, am avut noroc că s-a creat o breșă și am putut reveni în televiziune. Emisiunea *Fashion Explorer* s-a încheiat, în locul ei a apărut o altă emisiune – *Jolie, Jolie* – prezentată de Catrinel Sandu, iar eu lucrez la o altă emisiune dedicată femeilor, va fi o emisiune despre cum să ne distrăm, cum să ne simțim bine ca femei. Alceva nu vă pot spune fiindcă sunt superstițioasă și nu dau amănunte. Mi s-a întâmplat să spun unele lucruri înainte și după aceea să nu mai iasă. Am toate superstițiile din lume! (râde ștregărește!) Fac trei pași înapoi dacă văd pisica, chestia cu geanta pe jos, nu mă întorc din drum ș.a.” Doria, însă, a apărut și în roluri mici, în câteva filme americane turnate în România, la *Castel Film* sau *Media Pro*, și difuzate la televiziunile de peste Ocean, interpretând, evident, un personaj asiatic.

„Nu căsătorie! Mai degrabă copii!”

Chiar dacă dorește să-și construiască o carieră în televiziune, moda rămâne pasiunea de suflet a Doriei Ivan. Se vede aceeași din însăși vestimentația și comportamentul său în fața camerei de luat vederi sau a aparatului foto. La ședința foto *Flacăra*, Doria Ivan s-a simțit în largul ei, de

Doria și preferințele ei

Film: îi plac toate filmele italienești din anii '50 și filmele în care a jucat actrița Audrey Hepburn, mai ales în filmele *Breakfast at Tiffany's* și *Sabrina*, dar și pelicula *Forrest Gump*. **Cărți:** literatura japoneză în general și Haruki Murakami și a sa *Pădure norvegiană*. **Parfumul ei:** Stella McCartney. **Creatorii de modă pe care îi admiră:** Yohji

parcă toată viața ar fi făcut numai pictoriale. Cei drept, astă vară în *Playboy* a contribuit din plin la refacerea perioadei tahtiene ce a caracterizat lucrările pictorului postimpresionist Paul Gaguin. Dar, nu din acest motiv e Doria atât de prietenoasă cu aparatul foto. E în firea ei să fie naturală, să zâmbească și să se joace. „Îmi place să mă joc!”, obișnuiește ea să spună adesea. Numai când te uști la toți mușunachii pe care îi are atașați de cele două telefoane mobile ale sale îți dai seama de natura ludică a Doriei. Personaje de desene animate, păpușele – suveniruri cumpărate din țările vizitate de ea – îi împodobesc celularele. Ba chiar și la gât are atânat un ursuleț Pooh! De ținuta vestimentară și machiajul ei nu răspunde altcineva decât însăși Doria Ivan. „La mine moda se vede cu ochiul liber, nu trebuie să fac neapărat o emisiune de modă ca să mă pot exprima pe mine însămi. La mine se vede totul în rochiile și accesoriile pe care le port. Sunt eu! Mă îmbrac așa cum îmi place mie. Nu contează că în nu știu ce revistă s-ar putea să fiu trecută la rubrica prost îmbrăcate. Mă machiez singură fiindcă nu vreau să mă dau pe mâna nu știu cărui stilist. Îmi place așa cum sunt. Sunt genul: *no rules!* în îmbrăcăminte, și, dacă mă supăr, îmi pun un pantof de o culoare și un altul de alta. La mine, pur și simplu, nu ai cum să spui: bine îmbrăcat. Acum pentru voi m-am pregătit un pic, dar nu pot fi altfel decât ca mine!” Zvâpăiată de mică, săgalnică și greu de stăpânit, Doriei nu crede că i stă bine căsătorie. Deși are un prieten, alături de care vrea să meargă de Revelion în Brazilia, ea nu se gândește deloc la mariaj. „Căsătorie? Nu, nu căsătorie! (sustine asta pe un ton pisicesc) Cred în căsătorie, dar trebuie să găsec pe cineva cu adevărat special ca să fac pasul acesta. Nu, mai repede aș face copii, da, mai bine copii decât căsătorie”.

Text: Alice-Claudia Gherman
Foto: Octavian Tîbăr și arhiva Național TV

Viața e mai frumoasă lângă partenerul potrivit.

ASTRA ASIGURĂRI și UNIQA Group Austria
anunță cu bucurie parteneriatul lor.

Asigurarea unei
noi generații.

ASTRA
ASIGURĂRI

Member of UNIQA Group Austria

UNIQA
Group Austria

Cât costă să-ți consolidezi casa?

Cu toți cunoaștem vagoanele de tramvai frumos împodobite și amplasate în perimetrul lanțului *Mc Donald's*. Mulți dintre copiii noștri și-au serbat chiar ziua de naștere în binecunoscutele tramvaie. Puțini sunt însă aceia care știu că recondiționarea și adaptarea acestor vagoane a reprezentat sarcina *General Services Group*. O companie 100% românească având 200 de angajați și o cifră de afaceri de cinci milioane de euro ca medie a ultimilor trei ani.

Cum e să mergi cu tramvaiele *McDonald's*?

În 1998, debuta pe piața construcțiilor și reparațiilor industriale firma *General Services Group*. Firma a încercat frică de la început să împlinească partea de construcție cu cea mecanică și electrică a unor echipamente tehnice. „Am început cu diverse lucrări de mai mică sau mai mare anvergură, lucrări care au reprezentat baza de plecare în evoluția noastră. Compania s-a născut din dorința de a face lucrări de calitate și am atacat domeniul construcțiilor industriale care presupune un înalt grad de tehnicitate pentru ca lucrările noastre să ne reprezinte. În timp am participat la construcții din ce în ce mai complicate, încercând să răspundem cerințelor tot mai crescute în privința execuției”, susține cu mândrie Victor Matei, directorul general al *General Services Group*.

Recunoașterea meritelor GSG nu a întârziat să apară. Firma a fost autorizată de către ISCIR, AFER (Autoritatea Feroviară Română), ANAR (Autoritatea Națională

„Este un lucru benefic și o onoare pentru noi să intervenim asupra unui imobil pe care apoi, ani de zile, Capitala să-l păstreze ca monument istoric. În clipa în care un imobil recondiționat și reparat este dat în folosință, dacă toate lucrările au fost realizate respectându-se regulile de construcție, cu siguranță acea clădire își recapătă caracteristicile și rezistența normale pentru o construcție, iar în anumite cazuri are și valoare istorică”, consideră Victor Matei.

Apele Române), ANRE (Autoritatea Națională de Reglementare în domeniul Energiei) și alte instituții. Printre lucrările de referință de care este mulțumită conducerea GSG se numără: o serie întreagă de instalații electrice de la S.C. *Electrică Transilvania*, S.C. *Transelectrica S.A.*, CFR *Căilești S.A.*, CFR *Brașov - Regionala Coșlaru*, CFR *Căilești S.A.* - *Depoul de Locomotive București ș.a.*, iar mai recent, recondiționarea vagoanelor de tramvai pentru *McDonald's*, partea de construcții-instalații la *Depourile Alexandria* (depoul cel mai mare din sud-estul Europei) respectiv *Militari*. „Am realizat, de asemenea, câteva lucrări în zone rezidențiale din Otopeni, iar acum dorim să finalizăm lucrările din gara Fetești respectiv cele de reabilitare a gării din Brașov și vrem să începem un ansamblu rezidențial în Brașov.”, explică managerul GSG.

În privința lucrărilor și construcțiilor civile GSG a încercat de obicei să se adreseze unor beneficiari pretențioși cu planuri concrete de dezvoltare. Astfel, compania a participat la lucrările de sistematizare în zonele Băneasa și Mogoșoaia. În vizorul conducerii GSG, pe lângă construcțiile noi a intrat și reabilitarea și recondiționarea unor clădiri vechi.

„Reparațiile și consolidările clădirilor vechi presupun o tehnologie specială în partea de construcții, mai exact, o colaborare a proiectantului cu constructorul, astfel încât

această consolidare să se poată demara și finaliza fără evenimente neprevăzute, adică lucrări care să fie altele decât cele prevăzute inițial. În ceea ce privește consolidarea, noi am refăcut două imobile din cartierul Cotroceni. Au fost niște lucrări laborioase și lente ca timp de execuție, întrucât presupunea atât consolidarea cât și restaurarea imobilelor. Unul dintre imobile era de 650 mp, împărțit pe două nivele - 50 mp subsolul, 200 mp parterul, 200 mp etajul unui, restul mansardă. Celălalt imobil era ceva mai mic, ambele lucrări au ieșit foarte bine din punct de vedere funcțional și estetic”, spune Victor Matei.

Reconsolidarea unui imobil costă între 90 și 110 euro/mp

Cât costă să-ți consolidezi casa? „E greu de spus, prețul consolidării nu este un preț pe metru pătrat, așa cum se vehiculează în domeniul imobiliar. Consolidarea presupune anumite tehnologii care diferă de la un imobil la altul, de la o soluție la alta și presupune o evaluare atât în faza inițială în care proiectantul descrie tehnologia și proiectul consolidării, cât și pe parcurs, când constructorul desface efectiv și constată că a mai apărut necesitatea unor lucrări. Un preț aproximativ, dacă este să mă refer la imobilele din Cotroceni, separând consolidarea de reabilitarea imobilului și alte operații, este cam 90-110 euro/mp. Vă dați seama că, dacă avem și o suprafață elaborată și de dimensiuni mai mari, prețul crește.” Așadar, prețul de reabilitare a unei clădiri vechi variază în funcție de dimensiunea clădirii, de cât de mari sunt lucrările de reabilitare. „Dacă ne referim la reabilitarea unui imobil numai din perspectiva izolării termice pentru a respecta legea - și e bine că a fost dată o asemenea lege - atunci trebuie menționat că tehnologia presupune construcția unei anvelope termice corespunzătoare între interior și exterior. Această anvelopă este reprezentată de fereastră, perete și plafon (acolo unde există mansardă sau suntem la ultimul etaj) și de comunicarea locuinței cu exteriorul. Prin urmare, toți acești factori trebuie luați în calcul, urmează propunerea unei soluții termice pe baza datelor preliminare și, evident, se evaluează costurile. De regulă, este recomandabil să se facă izolarea la exterior, fiindcă în interior, orice intervenție de acest gen diminuează spațiul locuibil. GSG are pusă la punct o ofertă pentru tehnologia de izolare a locuințelor și, în măsura în care vom avea cerere, o vom pune în aplicare”, mai precizează Victor Matei.

Text: **Alice-Claudia Gherman**

Foto: **Octavian Tîbăr**

Eximbank susține mediul de afaceri și IMM-urile

1. Stimată doamnă Președinte Carmen Radu, care sunt condițiile pe care trebuie să le îndeplinească creditele pe care le garantați?

EXIMBANK pune la dispoziția exportatorilor o garanție la creditele acordate de bancă pentru realizarea producției de export.

Garanția se emite pentru o sumă reprezentând până la maxim 80% din valoarea creditului contractat de exportator și acoperă riscul de nerambursare a creditului. Acordarea garanției EXIMBANK se face în completarea necesarului de garanții reale/personale constituite de exportator, preluând o parte din riscul asumat la contractarea creditului.

Am lansat anul acesta noi produse: Garanția de export pentru mărfuri generale adresată de asemenea exportatorilor, precum și Microgaranția, Garanția pentru IMM-uri și Compensația de dobândă, produse destinate în special IMM-urilor.

Microgaranția este un produs de garantare care vine în întâmpinarea solicitărilor de finanțare atât ale IMM-urilor cât și a altor agenți economici care desfășoară proiecte ce se încadrează în domenii ce privesc infrastructura, dezvoltarea regională, cercetarea-dezvoltarea, ocuparea forței de muncă, proiectele de mediu etc. Acest produs facilitează accesul la finanțare, venind în completarea garanțiilor proprii până la nivelul solicitat de băncile comerciale pentru obținerea creditelor.

Compensația de dobândă se acordă IMM-urilor pentru acoperirea unei părți a cheltuielilor cu dobânda plătită la creditele contractate în lei de la bănci. Produsul își propune să stimuleze utilizarea creditelor în scopul susținerii și mai ales dezvoltării activității întreprinderilor mici și mijlocii.

Garanția de export pentru mărfuri generale pe care o emite EXIMBANK va constitui o contragarantă la scrisorile de garanție pe care băncile comerciale le emit exportatorilor români pentru participarea la licitații internaționale și pe timpul derulării contractelor externe.

Carmen Radu, Președinte Eximbank

2. Există un specific al garanțiilor emise de EXIMBANK?

Garanțiile emise de EXIMBANK se constituie în contragarantă la scrisorile de garanție pe care băncile comerciale le emit exportatorilor români pentru participarea la licitații internaționale și pe timpul derulării contractelor externe. Garanțiile acoperă până la maxim 80% din valoarea garanției bancare și se acordă pentru obiective complexe și producția cu ciclu lung de fabricație.

EXIMBANK a lansat la începutul acestui an garanția pentru creditele contractate de exportatori de la băncile comerciale.

Garanția se acordă în completarea necesarului de garanții reale/personale constituite de exportatori pentru creditele contractate în scopul realizării producției de export și preia o parte din riscul asumat la contractarea creditului. În acest fel exportatorii își pot alocă timpul și resursele pentru realizarea unor produse din ce în ce mai competitive, iar banca finanțatoare are o garanție irevocabilă și necondiționată emisă de EXIMBANK în numele statului, care îi crește solvabilitatea și îi permite eliberarea de capital pentru noi finanțări.

3. Ce ne puteți spune despre strategia de viitor a EXIMBANK?

O instituție de credit își păstrează reputația, este stabilă și operațională și își asigură un segment indispensabil de clienți eligibili și fiabili doar dacă standardele de etică și profesionalism adoptate se aplică consecvent.

EXIMBANK își dorește adoptarea unei atitudini bivalente: focalizare pe produs și concentrare pe client. Printre altele, acesta din urmă poate fi atras chiar de calitatea demonstrată a produsului și de gradul său de aplicabilitate practică.

Subliniem că succesul activității EXIMBANK este strâns legat de segmentarea pieței de desfacere, de identificarea publicului țintă și de construirea strategiei de atragere și convingere a celor trei tipuri de clienți (actuali, aspiranți și potențiali).

Electrolux se gândește la tine!

Iron Aid, soluția ideală pentru că

Practic,
funcțional,
aspectuos
— *Global
Design*

*Iron Aid
vă ușurează
călcatul
rufelor!*

Trebuie să mergi la birou, ai de lucru până seara. Te întorci acasă. Oh! Ai de gătit, de făcut lecții cu cel mic, dar mai ales ai de călcat rufe! Cine nu-și dorește să treacă peste etapa călcatului rufelor? Plictisitoare și de lungă durată, această ocupație cere nervi tari și orice consumator de electrocasnice și-ar dori să aibă un ajutor. *Electrolux* știe aceasta și s-a adaptat cerințelor lumii moderne.

Electrolux a desfășurat o intensă activitate de cercetare în ultimii ani. Mai mult de 150.000 de consumatori europeni au fost intervievați, observați și evaluați pentru a afla care le sunt așteptările legate de performanțele și caracteristicile tehnice pe care le doresc de la produsele electrocasnice pe care urmează să le achiziționeze. La acestea s-a adăugat o intensă cercetare sociologică și demografică, menită să evedențieze care sunt caracteristicile consumatorilor din diverse părți ale lumii. Rezultatul? Noua filosofie de design denu-

mită *Global Design*, adică familii de produse reunite sub același concept *Global Design*, respectă tendințele moderne de dezvoltare a bucătărilor, pentru a se integra perfect în mediul contemporan.

Oamenii anului 2006, oriunde în lumea largă, duc o viață agitată, desfășurată într-un ritm alert, motiv pentru care ei caută un confort din ce în ce mai mare acasă. Confort înseamnă în pas cu ultimele tendințe în ceea ce privește funcționalitatea și caracterul practic al produselor din gospodărie. Iată de ce produsele lansate

de *Electrolux* sub umbrela *Global Design* au: o linie orizontală evidentă, iluminare subtilă, mult oțel inoxidabil și sticlă, abilitatea de a leși în evidență prin folosirea acelor materiale care aduc un efect vizual strălucitor și atrag atenția.

Global Design nu înseamnă doar aspect, ci și inovație plus utilitate. Iată câteva exemple: uscătorul de rufe care reduce timpul de călcat cu 60%, combina frigorifică cu dozator de apă gazoasă încorporat în ușa frigiderului, mașina de spălat care permite utilizatorului să decidă durata

catul rufelor

ciclului de spălare, precum și alte produse electrocasnice încorporabile inspirate tehnologic de la bucătăriile profesionale. *Global Design* reprezintă punctul de vârf al unei tradiții de lungă durată în design. Încă din 1925, *Electrolux* a dobândit o reputație de prestigiu pentru asumarea rolului de lider în designul și inovarea aparatelor electrocasnice. 80 de ani mai târziu, în 2006, *Electrolux* și-a asumat și noul rol de *Thoughtful Design Innovator*, ținta sa fiind ilustrarea în fiecare produs a viitorului și profilul unui cămin inteligent.

- 60% dintre europeni nu agreează sau chiar urăsc să calce rufele
- 39,7% și-ar dori o tehnologie adițională sau ajutor la călcatul rufelor. Această cifră a debronat nevoia de asistență pentru alte treburi casnice mai tradiționale precum curățenia – 19,9% sau spălătul geamurilor – 11,3%.

Având în vedere datele statistice ce mai sus, iată un exemplu clar despre ceea ce înseamnă *Global Design* în viziunea *Electrolux Iron Aid*. Acest aparat oferă două soluții într-una prin faptul că înglobează atât un uscător cu condensare, cât și sistemul *Iron Aid* (care ușurează călcarea ulterioară).

Uscătorul *Iron Aid* oferă consumatorului o multitudine de soluții: cinci cicluri de aburi proiectate să răspundă unor cerințe specifice – două cicluri pentru cămăși, două pentru lenjerie de pat, fețe de masă, etc. și un ciclu final pentru obiectele de îmbrăcăminte ce necesită curățare chimică. Echipat cu senzori automatici, *Iron Aid* usucă întâi hainele, după care activează procesul de îndepărtare a cutelor. Pe durata unui singur ciclu de uscare, pot fi eliminate cutele a până la cinci cămăși sau a trei kilograme de haine

standard, din bumbac. Sistemul *Iron Aid* poate fi activat ca o etapă a unui proces întreg de uscare și călcare sau ca un ciclu independent de uscare care durează în jur de 25 de minute, în funcție de programul ales.

Înainte de lansare, *Electrolux* a testat *Iron Aid* în rândul consumatorilor de pe întreg continentul european. Universitatea din Bonn a realizat încă un studiu prin care s-a arătat că peste 98% dintre cei care au testat activ produsul ar purta la activitățile de relaxare sau din timpul liber hainele scoase direct din aparat, fără a le călca în prealabil. Studiul arată totodată faptul că nu mai puțin de 77% dintre aceștia ar purta la serviciu hainele scoase direct din uscătorul *Iron Aid*, inclusiv cămăși, fără a le călca în prealabil.

Text: **Alice-Claudia Gherman**
Foto: **arhiva Electrolux**

Cei trei I ai *Global Design*

Trei game de electrocasnice independente sunt acoperite de conceptul *Global Design*, fiind create în spiritul filosofiei de *Thoughtful Design Innovator*:

Gama *Intuition* – produse cu funcții de bază și caracteristici durabile și un design modern;

Gama *Inspire* – a fost creată pentru a ieși în evidență prin designul elegant și funcțiile inovative;

Gama *Insight* – oferă produse speciale, ce pun accentul pe un design exclusivist.

Scrittor în jurul lumii

Seychelles: Cum e să

Întotdeauna mi s-a părut turismul o ocupație sau o întreprindere dezgustătoare. Asta când eram copil sau tânăr. Pe urmă, m-am obișnuit. Aș fi vrut poate s-ajung în Mările Sudului cu o femeie superbă, să fiu îmbrăcat în alb și cu pălărie, iar ea să fie vapoasă ca o zână și cu pălărie și ea. N-a fost să fie așa. M-am dus în Mările Sudului singur, destul de bătrân, acru și folosind serviciu turistic cu un calm și-o nesimțire care ar fi mai degrabă ale unui rentier împuțit.

I au avionul de Paris, are vreo două zile gazul pe-acolo, ce să nu fie drumul prea lung până-n insule și mă sui în *Air Seychelles*. Mișto companie! Are un meniu marfă, cu alegere între pui și pește, cu sonorități de restaurant bun, sunt mulțumit, numai că drumul de vreo nouă ore îl suport într-un avion uriaș, cu opt locuri pe-un rând, cu copii francezi imposibil, jucându-se de-a prinselea fără odihnă pe sub scaune, pe scaune, s-ar fi urcat și pe tavan dacă s-ar fi putut și iată că aterizăm la Victoria, în insula Mahé, un fel de aeroport sătesc parcă, însă cu o precizie uluitoare, o punctualitate năucitoare după atâția kilometri, mi...

Suntem la 4 grade latitudine sudică, am trecut Ecuatorul, ură! – iată zona calmelor ecuatoriale, despre care am învățat la liceu și... vom vedea că nu-i nici prea cald: vreo 23-24 de grade și oceanul cam tot atâta și-n fiecare zi va ploua pe la prânz, dar numai un pic. Dumnezeu va spăla aerul, discret, elegant, ca să fie proaspăt și sănătos... Și într-un din aer în apă la aceeași temperatură, e o minune... și noaptea mă plimbam pe țârm și

crabii îmi fugeau din cale, refugindu-se-n ocean.

Bună treabă. Începe să-mi placă...

Mă uit în jur. Sunt singurul român. Cei mai mulți, o să râdeți, sunt rușii! Mai mulți ca englezii, francezii, nemții... Par că au invadat arhipelagul. E bine! Putem fi liniștiți, putem sta liniștiți, sunt în altă parte... și printre ei o femeie superbă, însoțită de o adolescentă, desigur fiica ei și nu era nici un bărbat din grup tot timpul cu ea, putea fi chiar Doamna cu câțelul, în varianta Doamna cu adolescența și putea fi tot așa, bovarică, însă discreția mea, care ar trebui să fie recunoscută și pe plan internațional, mă face să pasez această iatură...

A fost bine-n Seychelles, da, foarte bine, mâncam lucruri bune, se împletea parcă, într-o fericită armonie, inspirația franceză cu cea Indiană, de dincolo de Oceanul Indian, unde și eram, cu savoriile africane și cu o bogăție de fructe, printre altele, năucitoare: numai banane aveau de vreo treisprezece feluri!

Insula Mahé adăpostește peste 90% din populația țării, care abia trece de 80.000 de locuitori, iar capitala, Victoria, cred că e mai

fii insulă

mică decât Otopeniul, ce mai, avem de-a face cu cel mai mic stat care ține de Africa și ca suprafață și ca populație, însă ca produs național brut pe cap de locuitor e a doua din cadrul respectivului continent, fiind întrecută doar de Libia, care cu petrolul ei cu tot se lăfăie pe locul întâi. Dar țara e mare, joc de cuvinte, adică e ocean, fiindcă sunt mai multe arhipelaguri, între extreme fiind mai mult de o mie de kilometri!

Practic șerpi nu sunt și nici insecte, care sunt doar retrase pe undeva prin jungle. Numai păsări. Dar o nebulie de păsări! Te trezești dimineața cu cîrîpitul lor vesel și-ți dai seama că merită să trăiești.

Iar în Insulele mai mici, e și mai tare, comparația cu Paradisul mai izbitoare... Și în Praslin și în La Digue, unde mergi cu avionul, pe urmă cu șalupa și stropii de ocean te izbesc în față și vezi peștii cum se țin după șalupă, ajungi pe urmă într-un vapor cu fundul străveziu, și se pare că-ți bei berea cu peștii, mai faci și niște scufundări în plin ocean, te gândești însă o-o fi prin insulele îndepărtate ale acestui mic stat, undeva spre sud-vest, spre Comore și Madagascar, spre Réunion și Mauritius... să-nnebunești, nu alta... Dar până una alta ți se arată locuri, unde odată și-a petrecut vacanța Tony Blair, ori unde s-a filmat un episod din *Emmanuelle*...

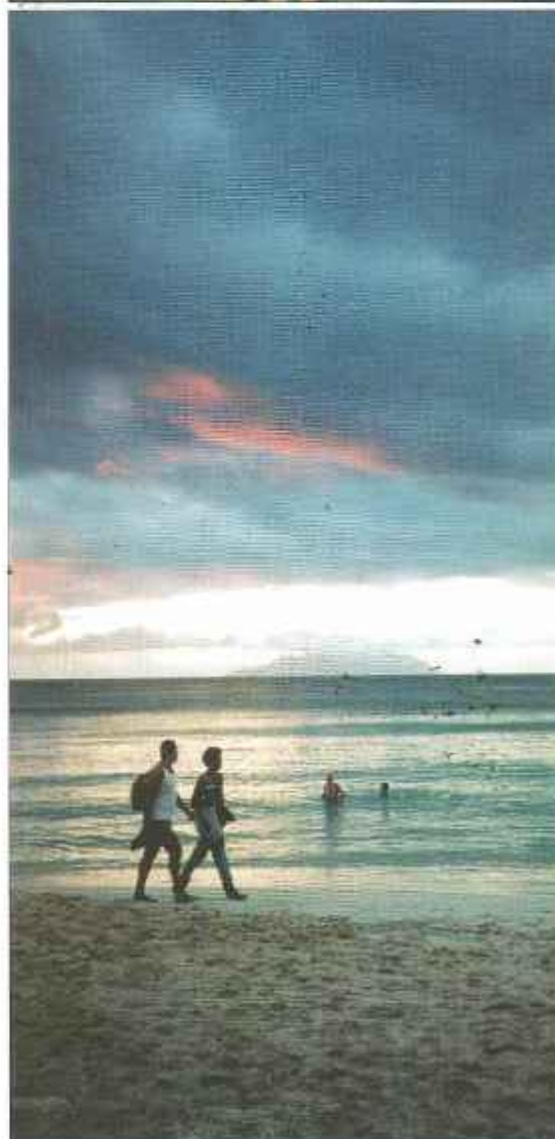
Ce limbă vorbesc ei? Oficiale sunt creola, franceza și engleza. Creola e o franceză stălică, probabil cum au putut băștinașii să pronunțe cuvintele francezești. Și acum, când ghidul vorbește, nu știi dacă e francezește sau englezește, fiindcă accentul local uniformizează și te lași păgubaș să mai înțelegi... Așa s-o fi format și limba română, din pronunția defectuoasă a limbii latine...

Vizităm și-o junglă cu poteci pavate, cu niște cocotieri patrimoniul UNESCO (renumitul coco de mer), în Parcul Național din Insula Praslin și vai, să nu uit, Grădina Botanică din Victoria, cu niște broaște țestoase enorme, privind flegmatice vizitatorii și, ca să nu vă mai fierb atât, am să termin cu o recunoaștere cumpănită: între mine și Olga Petrovna, rusoaica aceea cu adolescența, nu s-a-ntâmpiat absolut nimic...

Am stat doar așa și-am privit ore întregi, în timp ce oceanul se gudura cuminte la picioarele noastre, acolo, pe plaja Beau Vallon, unde hotelul își etala sezonurile și berie, în mângălerea somnoroasă a brizei matinale, a ploii din răstimpuri și noaptea crabii ne fugeau din cale și discuții politicoase, rezonabile, un flirt de sezon, un joc de-a vacanța, de-a Seychelles-ul, de-a păsările, de-a crabii, de-a o-ntâlnire în Mările Sudului, într-o noapte perfidă și lașă, când urmele ce se formau abia așteptau să se șteargă...

Să fie asta turism? Sau ce?

Textul form Puși Dinulescu

Germania, Kaiserul târgului

Cea de-a XXXII-a ediție a *Târgului Tehnic Internațional București – TIB 2006* a avut loc, ca de obicei, în incinta Romexpo. Pavilioanele 1, 2, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 30 și platformele exterioare aferente au fost gazdele întregului târg. Ediția actuală a reunit 951 de expozanți, dintre care 621 de firme au fost românești, iar restul, 330 de firme au fost participanți din străinătate, din 25 de țări: Austria, Belgia, Bulgaria, Canada, Cehia, Elveția, Federația Rusă, Franța, Germania, Israel, Italia, Japonia, Luxemburg, Marea Britanie, Republica Moldova, Muntenegru, Olanda, Polonia, Serbia, Slovacia, Slovenia, Statele Unite, Turcia, Ucraina și Ungaria.

Participări impresionante la *TIB 2006* au avut Germania respectiv Franța. Anul acesta pavilioanele 14 și 16 au fost în întregime închiriate de către Germania, ele adăpostind standurile a 120 de firme nemțești. Dintre acestea, pavilionul 14 a reunit circa 85 de companii germane, iar în pavilionul 16 s-au strâns restul de 35 de firme. Franța a avut rezervat pavilionul cu numărul 15 și în el au expus circa 70 de firme francezești. La standul cu numărul 68 din pavilionul 14, firma germană *Kaesar Kompressoren GmbH* și-a desfășurat forțe impresionante. Radu Gârbea, *managing director*, în cadrul reprezentanței firmei germane în România, a avut amabilitatea să ne ofere câteva

Kaesar Kompressoren GmbH este unul dintre cei mai mari producători mondiali de compresoare, având 3.000 de angajați peste tot în lume și filiale în 65 de țări. Kaesar Kompressoren SRL din România a prezentat la *TIB 2006* modelul *Kaesar SM 12 T*.

amănunte legate de târg și privește din perspectiva unei firme germane: „Ediția de anul acesta *TIB 2006* nu diferă foarte mult față de manifestările ei din anii trecuți. În fiecare an, desigur, au apărut îmbunătățiri în ceea ce privește infrastructura. Noi participăm la acest eveniment cam de când s-a reluat *TIB*-ul după '90. Pentru *Kaesar Kompressoren SRL*, *TIB* este evenimentul de marketing numărul unu al anului și alocăm cel mai mult din timpul nostru pentru pregătirea lui. Depășim un buget de 10.000-15.000 de euro în ceea ce privește participarea noastră la el. Anul acesta am prezentat modele noi de compresoare. Ne-am făcut un obicei ca în fiecare an să lansăm cel puțin o gamă de compresoare nou-nouțe. Nu înseamnă că modificările sunt întotdeauna esențiale, dar avem un centru de dezvoltare și de studiu, iar sarcina sa este ca la fiecare ediție, pe fiecare gamă de produse să se lanseze un echipament nou, care rezultă prin îmbunătățirea celui existent. Nu neapărat se inventează o nouă soluție, ci se îmbunătățește una deja existentă. Compresoarele noastre sunt 100% fabricate în Germania. Avem acolo trei uzine axate pe trei sectoare de producție: uzina principală face compresoare elicoidale staționare care se adresează industriei prelucrătoare în principal, dar și altor industrii. O altă uzină din Bavaria realizează motocompressoare portabile pentru firmele de construcții, iar o a treia uzină

realizează suflante de aer și echipamente pentru tratarea aerului, compresoare suflante de aer folosite în transport, la tratarea apelor uzate și altor aplicații specifice materialelor de construcții.” De obicei mulți se așteaptă ca la târg să realizeze contracte, fiindcă, nu-i așa, de aceea este târg tehnic. Radu Gârbea, însă, este de altă părere: „Nu ne propunem să încheiem contracte la târg, ci manifestarea este un prilej excelent de a întâlni clienți deja existenți și a stabili noi contacte. Deja, și în engleză începe să nu se mai vorbească despre *Fairs* (târguri – *tr.*), ci mai degrabă despre *Trade Shows*. Întrucâtva, se dezvoltă la asemenea evenimente latura show-ului, latura spectaculoasă și ne dorim ca asemenea manifestări să fie niște adevărate spectacole, prilej de bucurie în prezentarea noilor produse. Ziile acestea am avut cam 200 de vizitatori zilnic, suntem mulțumiți de acest număr, fiindcă ne putem permite un timp mai mare alocat unor discuții care depășesc cadrul exprimării unor simple păreri”, crede managerul *Kaesar Kompressoren SRL*. Vizavi de standul *Kaesar*, cei de la firma *Straaltechnik Minex International SRL* au venit cu echipamente de vopsit mașini, în timp ce firma *Dr. Köcher GmbH* a făcut demonstrații cu matrită de ștanțare a tablelor *Traumatic 1000 R*.

de la foto: Alice-Claudia Gherman

Produse noi pentru susținerea mediului de afaceri și a IMM-urilor

EXIMBANK oferă garanții și asigurări, în numele și contul statului, agenților economici români (inclusiv IMM-urilor), care derulează sau nu activități de export, punându-le la dispoziție în același timp și mecanisme flexibile de finanțare, oferite de bancă în nume și cont propriu.

Produsele de garantare oferite în numele și contul statului vin în completarea garanțiilor solicitate de băncile comerciale la emiterea scrisorilor de garanție sau la acordarea creditelor, facilitând accesul companiilor românești la surse de finanțare, dar și participarea la licitații internaționale sau derularea exporturilor în condiții de siguranță. Polițele de asigurare, oferite de EXIMBANK tot în numele și contul statului, preiau riscurile inerente operațiunilor de comerț exterior desfășurate.

Nivelul costurilor practicate de EXIMBANK este extrem de competitiv, obiectivul principal al băncii fiind acela de a sprijini, prin mecanisme flexibile, întreg mediul de afaceri românesc.

Microgaranția este un instrument de natura ajutorului de stat permis (sub pragul de minim). Este elaborat pentru a facilita accesul IMM-urilor la creditele pentru susținerea investițiilor și dezvoltarea activității, precum și al altor agenți economici pentru finanțarea activității din domenii ca infrastructură, dezvoltare regională, utilități publice, cercetare - dezvoltare, protecția mediului, ocuparea și formarea personalului.

Produsul oferit de EXIMBANK este o garanție în numele și contul statului, irevocabilă, necondiționată, directă și expresă, emisă în favoarea băncii comerciale care acordă unui agent economic (inclusiv IMM) fie un credit de investiții fie un credit pentru activitate curentă, în lei. Microgaranția completează garanțiile prezentate de agentul economic băncii comerciale la acordarea creditului și acoperă până la 80% din valoarea principalului, cu condiția ca aceasta să nu depășească 400.000 de lei (pragul „de minimis” al ajutorului de stat permis). Acest produs protejează banca comercială împotriva riscului de nerambursare a creditului din partea agentului economic care l-a contractat.

Compensația de dobândă este un produs conceput pentru diminuarea cheltuielilor cu dobânda la credite în lei contractate atât de IMM-uri pentru investiții în producție sau activități curente, precum și de către alte categorii de agenți economici

pentru dezvoltarea activității, în domenii ca: cercetare-dezvoltare, protecția mediului, ocuparea și formarea personalului etc. Acest instrument reduce cu până la 50% dobânda plătită la credit de către un agent economic. Singura condiție este ca valoarea compensației să se încadreze sub pragul de minim pentru ajutorul de stat, adică 400.000 RON, cumulat pe o perioadă de trei ani. Pot aplica pentru acest produs firmele care au contractat de la băncile comerciale, un credit în lei, începând cu ianuarie 2006. Solicitățile pentru acordarea compensației la dobânda plătită se depun în fiecare trimestru, pentru trimestrul anterior.

A atât **microgaranția** cât și **compensația de dobândă** se aplică creditelor în lei și se acordă în lei. Pentru a beneficia de aceste produse, companiile trebuie să desfășoare o activitate rentabilă și să nu aibă datorii la stat. Nu sunt eligibile a beneficia de microgaranție și de compensația de dobândă creditele în lei utilizate pentru activități de export, producție de armament, comerț, tranzacții imobiliare și activități curente relaționate cu agricultura primară.

Garanția de export pentru mărfuri generale este un produs proiectat pentru a facilita accesul exportatorilor la scrisorile de garanție bancară necesare derulării în condiții de siguranță și competitivitate a tranzacțiilor internaționale. Este emisă în numele și în contul statului, fiind un produs flexibil, destinat susținerii domeniilor cuprinse în Strategia Națională de Export. Poate acoperi până la 80% din valoarea garanțiilor bancare și se oferă în completarea garanțiilor reale solicitate exportatorilor de către băncile comerciale.

Informații despre oferta completă de produse și servicii se pot obține în toate sucursalele EXIMBANK: Bacău, Brașov, Cluj, Constanța, Timișoara, Craiova precum și prin accesarea site-ului: www.eximbank.ro.

RaDU cântă *Alone*

Radu Sârbu e un tip vesel, are de ce: soția sa și bebelușul îi dau motive să fie fericit, dar albumul lui l-a intitulat *Alone* (allone în lb. engl. înseamnă singur – n.r.). Asta fiindcă *Alone* este primul său album din cariera solo, de când Dragostea din tei a amuțit, iar O-Zone a dispărut. „Nu pot să spun că e mai bine acum (când cânt singur – n.r.) sau mai rău. În trupa O-Zone eram trei și era totul mult mai simplu, dar acum sunt solo și practic munca pe care o făceam în trei se raportează la unul singur. Asta, însă, mă ambiționează și mai mult pentru a-mi continua cariera muzicală”, ne-a declarat cel care și-a ales ca nume de scenă: RaDU. De altfel, în relansarea proiectului RaDU și a noului single cu videoclipul *Doi străini*, RaDU nu mai este chiar singur, ci formează un trio alături de Feiță și Amy (un băiat și o fată de culoare) care răspund de partea coregrafică.

Este ambițios și muncitor, crede în steaua lui norocoasă numită talent, nu are absolut nici un regret față de viața sa de până acum fiindcă „Toate minusurile se acoperă cu plusuri, în viața mea există un echilibru și apoi, nu-i așa? Tot ce se întâmplă sau nu se întâmplă, se întâmplă spre bine!”, crede cel care pe scenă este RaDU, iar în viața cotidiană Radu Sârbu. Dar cel mai important lucru pentru artistul ex-O-Zone îl reprezintă faptul că semnează melodii și textul propriilor piese. Noul album *Alone* conține zece piese dintre care un remix al melodiei *Whappa*, melodia fiind licențiată și în Polonia, Rusia, Ungaria sau Bulgaria, ocupând locuri de frunte în topurile radiourilor de acolo. „Promovarea noului meu album și filmările la videoclipul melodiei *Doi străini* au reprezentat prioritățile mele. Am avut în această vară și câteva turnee de promovare în România, dar și în Europa. Lansarea proiectului meu a decurs destul de bine, din primele săptămâni piesa *Whappa* a intrat în top

„Cu Arsenie Toderăș și Dan Bălan vorbim des. Chiar dacă ne întâlnim foarte rar, eu personal am rămas în relații cu ambii”, declară ex-membrul O-Zone, Radu Sârbu.

100 și a fost în fruntea pozițiilor la diverse radiouri și televiziuni din țară, în prezent intrând în topuri din Bulgaria, Cehia, Polonia și Rusia, o mare parte din Europa de Est și o parte din cea de Vest. Dar surpriza încă umează...” Este vorba despre *Doi străini* și videoclipul acestei piese unde RaDU promitea să-și cucerească fanii din doi țări și trei mișcări. În privința look-ului, RaDU promitea și la acest capitol o schimbare, deja colabora cu mai mulți stilști în acest scop, iar pentru vestimentație, de mare ajutor îi este soția sa Ana, o adânc pasionată a lumii modei.

Când se supără, încearcă să se calmeze și se „jură” că nu are accese urâte! Își face cumpărăturile la Milano, dar nici România nu-i de lepădat. Nu este superstițios, deși „când am un țel de atins, iar zodiacul mi zice că voi reuși, eu cred că așa se va și întâmpla, dar de fapt sunt cam reticent față de superstiții!” În timpul liber RaDU adoră pescuitul, dar ajunge foarte rar să-l practice, muzica ocupându-i mai tot timpul. De altfel, „În ultima

perioadă nu prea mai am timp de nimic, nici de citit măcar, dar sper să-mi rezerv ceva timp și pentru această activitate, îmi place să citesc cărți gen *Alchimistul*, de Paulo Coelho, sau drame politiste. Nu am alt business afară de muzică, iar banii câștigați îi investesc în familie și muzică.” Deși nu are o trupă ori un artist pe care să-l idolatrizeze, RaDU ascultă cu plăcere hiturile noi sau cele din anii '80-'90, iar când e singur baladele rock îi merg cel mai bine la inimă. „Din fericire, în muzica românească se simte o schimbare în bine, sunt foarte multe proiecte noi care pot fi considerate pe bună dreptate de nivel european. Amintiți-vă doar de Mihai Trăistaru, care s-a prezentat foarte bine la Eurovision. De fapt, Eurovision-ul e un concurs de muzică pop, anul acesta am fost puțin surprins când am văzut «monștrii» *Lordi*, dar până la urmă e un concurs de muzică și fiecare țară arată ceea ce are mai tare.”

Motto-ul lui RaDU în viață este: „Dacă tu crezi și dorești cu adevărat ceva, te va ajuta tot ceea ce se află în jurul tău ca să-ți atingi scopul”, un motto care a funcționat perfect în cazul artistului atât în pian profesional cât și sentimental. Cu RaDU poți vorbi despre orice are legătură cu profesia sa, dar când vine vorba despre viața personală, atunci smulgi declarațiile cu cleștele, fiindcă terenul privat ține să-l lase privat, fără amestecul ochilor iscoditori ai străinilor și ai presei. După cum se știe, RaDU este căsătorit cu Ana și împreună au o fetiță – Anastasia-Dalia – căreia îi promite „o educație foarte bună și un viitor strălucit.” „Cred că o căsătorie trainică depinde mult de comunicarea între soți și dragostea reciprocă. La noi în casă nu există un șef sau o șefă, există comunicare, dragoste și stimă de ambele părți. În viața de zi cu zi sunt un familist convins! Consider că este importantă și căsătoria religioasă, persoanele care trec pragul altarului se simt mai apropiate sufletește”, susține RaDU. Sigur că fanii și mai ales fanele îi trimit declarații de dragoste mai mult sau mai puțin trăsnete, dar „Soția mea Ana este o fire foarte înțelegătoare și deșteaptă, nu se supără pentru așa ceva, din contră, se bucură că soțul ei este iubit și apreciat. Ana mă sprijină enorm de mult în proiectele mele, iar eu încerc să-mi împart timpul pentru a fi alături de familie cât mai mult posibil.”

text, Alice-Claudia Gherman

foto, arhiva personală RaDU

Basilicum

alla bella Italia

În apropiere de Statuia Aviatorilor se află restaurantul *Basilicum*, un local cu meniu exclusiv italian. Deschis în 1998, restaurantul a fost mult timp singura ofertă culinară a zonei și printre primele restaurante italienești din București. Între timp au apărut și alți concurenți pentru *Basilicum*, dar oamenii deja deveniseră clienți fideli ai acestuia. Personal din *Antena 1*, *TVR*, directori de firme, vedete, bancheri vin aici cu familiile atât pentru preparatele gustoase ale restaurantului cât și pentru atmosfera sa caldă și intimă.

restaurante, care sunt ideale pentru o cină de afaceri, un prânz între parteneri, *Basilicum* se potrivește perfect pentru masa în familie, asta tocmai datorită atmosferei prietenoși și intime, sentimentului că ești acasă.

Din meniul bogat – peste 70 de preparate culinare ce îmbină ingeniozitatea preparatelor specific italiene cu o serie de creații originale, proprii bucătarilor restaurantului – puteți alege la

antreuri *Carpaccio al salmone scopezze* (file de somon, muștar Dijon, perle de roșie), o salată *Avocado e gamberi* (avocado, crevet) și sos de whisky), foarte căutată de altfel. Ca paste puteți opta pentru *Tortellini porcini e melanzone* (tortellini cu ciuperci și vinete) sau *Tagliatelle al*

Specialitatea casei:
Filetto Basilicum:
mușchi de vită cu reducere de vin Merlot, aceto di Modena și miere de albine, garnisit cu mușchi cartofi copti

Basilicum înseamnă în limba latină busuloc. Cum patronul Silviu Lesner s-a îndrăgostit de Italia, firește,

a adus un maestru bucătar de acolo. Massimo Amorielo, deținător a mai multor premii la concursurile gastronomice, a venit în România să învețe echipa de bucătari autohtoni să gătească italienește. Astfel, el a adus noi rețete și a trasat un stil – stilul preparatelor italienești care conțin mult busuloc, mentă și, în general, multe plante puternic aromatice, de aici numele *Basilicum*.

Situat într-o clădire elegantă, aparținând perioadei interbelice, *Basilicum* amintește de burghezia și interioarele de altă dată, fără a fi însă un restaurant foarte luxos. Disponibilitatea saloanelor este pe două etaje, jos – două saloane de câte 10-15 locuri, sus – două saloane de câte 15-20 de locuri plus un separeu amplasat de fapt în balconul casei, ideal pentru o cină romantică în doi. Decorul are iz de muzeu, fără însă a lăsa deloc impresia rece și dis-

Filetto di spada con salsa frizzante:
file de spadă cu sos de șampanie și sparanghel

tantă specifică muzeelor. Multe antichități din alamă și cupru, mobilier din lemn masiv, tablouri semnate Carmen Paraschivescu. Într-unul dintre saloane pereții în tonuri calde alb și bej sunt tapetați cu file de ierbar, din care nu lipsește busulocul, pentru a fi în ton cu denumirea *Basilicum*. Întreg acest aranjament este semnat de artistul plastic Valentina Druțu. Spre deosebire de alte

salmone ubriaco (tagliatelle cu somon și brandy). La felul principal e perfect un *Filetto alla alpina* (mușchi de vită cu hribi și vin roșu), *Filetto di manzo con mandorle* (mușchi de vită cu migdale și struguri) sau *Filetto acro-dolce* (mușchi de porc cu ceapă, piper roșu, ananas și lichee – plantă dulce-acrișoară). Desertul, pe lângă binecunoscutul *Tiramisu*, poate fi alcătuit dintr-o *Jafferson Pie* (plăcintă cu portocale – prăjitura casei). De asemenea, mai puteți comanda: *Carpaccio di tonno ai carciofi e mostarda francese* (carpaccio de ton cu anghinare și muștar francezesc), *Saltimboca alla romana* (mușchi de vită cu prosciutto și salvie), *Spigola al forno ai carciofi vizati* (sup de mare la cuptor cu anghinare) sau *Mazzancole speziate con pane al forno* (crevet oceanici în crustă de pesmet aromatizat). Vinurile românești de renume și de colecție vă vor ține companie. Orice alegere ați face, gustul și aromele vă vor încânta pe deplin.

Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: Robert Hanciorac

Schwab

Îți trimite
îmbrăcăminte
de calitate

Rochie
măneacă
lungă,
partea de
jos supra-
pusă
95% poli-
ester, 5%
elastan
Preț 99 lei

Cămașă
cu
manșete late,
65% poliester,
35% bumbac
Preț 69 lei
Pantalon evazat
100% poliester
Preț 59 lei

Jerseu
cu fermoar
100% acril
**Preț 109
lei**

Cămașă
96% bumbac, 4% elastan
Preț 99 lei

Cămașă
cu orna-
ment
din șirët
100%
bumbac
Preț 89 lei;

Pantalon
cu buzunar
suedez.
100%
bumbac,
Preț 129 lei

Tricou
Camuflaj cu
glugă
căptușită, buzunar tip marsupiu
100% bumbac **Preț 149 lei**

Tricou
cu măneacă lungă
100% bumbac
Preț 79 lei

Samsung

HP-T70
Preț 2.800,72 lei
HP-T70
Preț 749,90 lei

Camera foto Cannon
PowerShot S3 IS
Preț 1.615,00 lei

Samsung
VP-DC165WB
Preț 1.999, 00 lei

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 10/2006:

- Tul-Karem**
Dimitryevici - Sibiu
- Europa Travel**
Mihail - Cluj Napoca, Maria - Cluj Napoca
- Laropharm**
Andrei - Sibiu
- Peggy Sage**
Cristina - Cluj Napoca, Bianca - Cluj Napoca, Simona - Cluj Napoca
- Adidas**
Cristina - Cluj Napoca, Bianca - Cluj Napoca, Simona - Cluj Napoca

Peggy Sage

Descoperă sintagma alb-negru. Nu numai în ținuta vestimentară sau în accesoriile, ci și în manichiură. Peggy Sage a creat mai multe tonuri de oja albă, de la *blanc pur la neige* și de oja neagră, de la *diamante prune la nuit*. Acum tainele feminității vor avea scilpiri de alb și negru. În plus, masca creată de Peggy Sage se utilizează pe unghiile naturale perfect demachiante, aplicându-se de preferință seara pentru a optimiza efectul benefic în timpul nopții. Peggy Sage este un salon destinat îngrijirii manichiurii și pedichiurii, situat în str. Argentina nr. 6, sector 1, București.

Peggy Sage
PARIS

Întrebare concurs: **Care este adresa salonului Peggy Sage?**

Premii oferite: **Trei premii, fiecare constând într-o bluză și un set pentru manichiură franceză.**

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 29.11.2006

Concurs
Peggy Sage

oriflame

natural swedish cosmetics

Giordani Gold, definiția luxului în produse Oriflame. Produse opulente, destinate femeilor elegante, coquette, moderne, cu o personalitate puternic conturată. Parfumul Giordani Gold este esența perfecțiunii, prin notele sale bogate, luxuriante, date de combinația unică de flori albe. Pentru ca efectul să fie complex, Oriflame a dezvoltat, pornind de la buchetul elegant al parfumului Giordani Gold, produse destinate îngrijirii și parfumării corpului. Destinate menținerii și amplificării tonurilor somptuoase ale parfumului Giordani Gold, crema parfumată pentru corp, spray-ul deodorant pentru corp și deodorantul antiperspirant completează perfect parfumul Giordani Gold.

Împreună, aceste produse sunt favoritele femeilor care știu ce înseamnă luxul sau care aspire să îl aibă, pentru că atunci când le folosesc, aroma lor deosebită le face să se simtă ca totul și cu totul speciale.

② Giordani Gold
Deodorising Body Spray
Spray deodorant pentru corp
Spray deodorant pentru corp, parfumat cu aroma unică și persistentă a parfumatului Giordani Gold, o combinație perfectă de flori albe și note bogat ciproate. Se parfumează întregul corp. 75 ml

① Giordani Gold Eau de Parfum
Apă de parfum Giordani Gold
O compoziție florală luxoaasă: iasomie și tuberoză, cu o inimă caldă, senzuală, ciproată, surprinzând astfel esența perfecțiunii într-un parfum. 50 ml

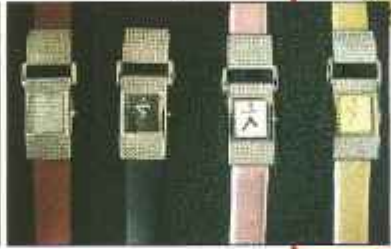
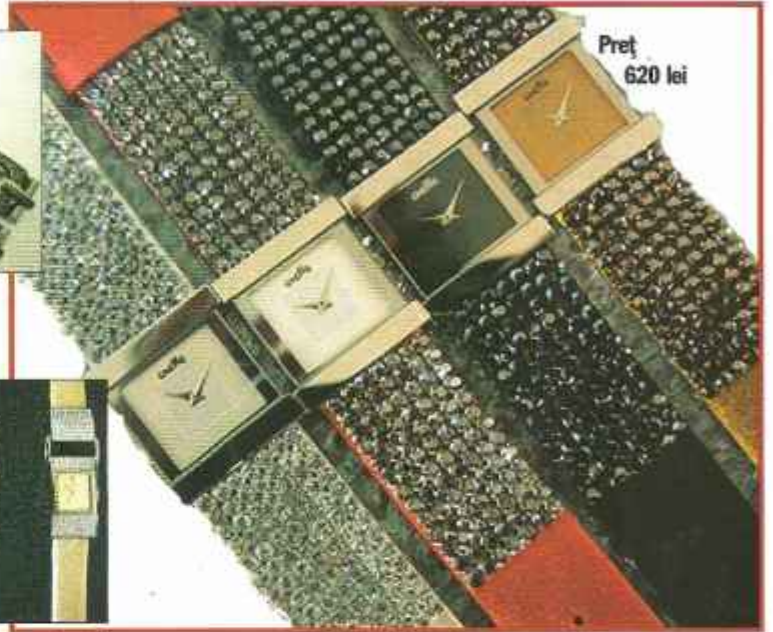
③ Giordani Gold 24Hr
Antiperspirant Deodorant
Deodorant antiperspirant, cu protecție 24 hr, parfumat cu aroma unică Giordani Gold. Se aplică o singură dată, pentru prospețime pe durata întregii zile. Nu conține alcool. 50 ml

④ Giordani Gold Body Cream
Cremă parfumată pentru corp
Cremă bogată pentru corp, parfumată cu aroma unică și persistentă a parfumului Giordani Gold, o combinație perfectă de flori albe și note ciproate. Se aplică pe tot corpul. 250 ml

GIORDANI
GOLD

Accesorii Oxette

Cu cine iti faci pagina?

www.ArtMediaWebDesign.com

your target designator

Numele meu a fost Iuda

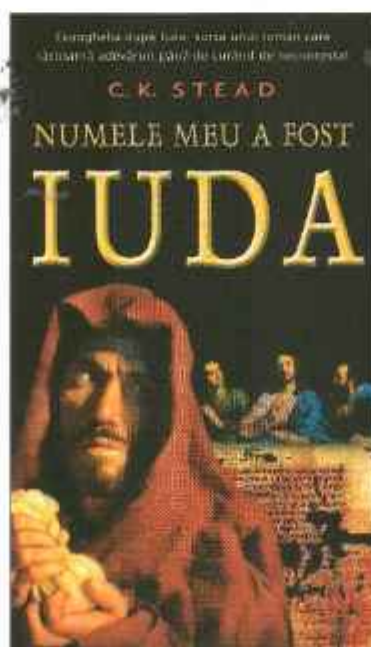
o carte semnată de C.K. Stead,
recent apărută la Editura Nemira, Colecția *Suspans*,
în traducerea lui Mihai Dan Pavelescu

În *Numele meu a fost Iuda*, C.K. Stead trece dincolo de granițele istoriei cunoscute de toți creștinii, pătrunzând în mod extrem de convingător în mintea unuia dintre personajele sale principale. Un roman care valorifică la nivelul ficțiunii recent tradusa *Evanghelle după Iuda*. Cu toții știm povestea lui Iisus, care ne-a fost relatată de Matei, Marcu, Luca și Ioan, dar care poate fi versiunea lui Iuda? Numele lui Iuda a devenit simbolul trădării și al vânzării de frate, însă cum s-a văzut el pe sine?

«Când l-am cunoscut pe Iisus, cred că noi aveam șase-șapte ani. Tatăl lui era dulgher, iar al meu neguțător bogat, așa că între noi doi exista o distincție socială. Tata nu era doar prosper, ci se trăgea și dintr-o familie de preoți, saducheii originari din orașul Keriot din Iudeea, și în anii uceniciei mele, când cei unsprezece frați ai mei doreau să sublinieze o diferență între ei (neam de galileeni nesofisticați) și mine, îmi spuneau „Iuda din Keriot”.

Faptul că nu trăisem niciodată acolo era lipsit de importanță. Eu eram individul diferit – care nu aparținea regiunii lor – și care, în plus, provenea dintr-o familie privilegiată, altă deosebire pentru care eram privit chiondorăș. Pe de altă parte, deși nu eram cel mai apropiat de iubirea lui Iisus și nici unul alături de care el să se simtă în totală siguranță, eu îl cunoscusem de cea mai multă vreme.

Tatăl și bunicul tatălui meu fuseseră rabini, iar fratele lui era preot în Templul din Ierusalim. Părinții mei erau mândri de statutul pe care li-l conferea această legătură, dar eu aveam senzația, dobândită în felul în care copilul pricep asemenea lucruri fără să fie vreodată necesar să le fie confirmate sau explicate, că tata își jignise cumva familia, poate prin însurătoarea cu mama mea, care nu avea relații în lumea clerului, și că era hotărât ca eu, singurul lui urmaș, să recâștig acceptul pierdut. El alesese un bărbat învățat pe nume Andreas pentru a-mi fi învățător, sau tutore, și de patru ori pe săptămână mergeam la locuința lui, împreună cu alt băiat, Tadeu, ai cărui părinți își puteau permite să plătească pentru educația fiului lor, și cu Iisus, ai cărui părinți n-o puteau face. Tutorele nostru îl descoperise pe Iisus aproape din întâmplare și se ofense să-l instruiască, deoarece era excepțional de ager și inteligent – un *ilui*, cum spunea

Christian Karlson Stead (n. 1932) a fost profesor de literatură engleză la Universitatea Auckland până în 1966. Pe lângă numeroase premii și nominalizări, în 1964 a fost distins cu Ordinul Comandor al Imperiului Britanic pentru servicii aduse literaturii din Noua Zeelandă. El a publicat zece volume de poezii, două volume de povestiri și mai multe lucrări critice, și ca editor s-a ocupat de seria *Clasici moderni* a editurii Penguin și de *Jurnalele Katherinei Mansfield*.

Andreas, un copil genial. Iisus avea de asemenea farmec și era chipeș. De fapt, uneori mă gândeam (fără să mă fi îndoit vreodată de inteligența lui Iisus, pe care o vedeam demonstrată zilnic) că tocmai farmecul și frumusețea lui, în egală măsură cu calitățile intelectuale, îl aduseseră un loc alături de noi. Prin comparație cu el, eram un băiat cu înfățișare obișnuită și purtare deschisă, dar carecum stângaci. Când îmi reamintesc lecțiile acelea, îmi revine în

minte imaginea lui Andreas cu un braț molatic trecut după umerii lui Iisus, vorbindu-ne cu glasul lui ascuțit, surăscitat, de parcă simultan ar fi predat și și-ar fi protejat favoritul. Câteodată, atunci când era încântat de noi pentru că învățasem lucruri dificile, ne săruta pe obraji. Iisus era sărutat mai adesea decât mine sau Tadeu. El învăța mai mult, și mai repede, așa că sărutările erau meritate. Noi știam însă că Andreas îl iubea într-un fel în care nu ne iubea pe noi.

Când am părăsit Ierusalimul cu atâția ani în urmă, după execuția lui Iisus, am plecat plin de dezgust față de cele petrecute și de tot ceea ce reprezenta „orașul sfânt”, dar și de repulsie față de proprii-mi persoană. Sosirea aici, în Sidon, intenționa să mă îndepărteze de trecut, aducându-mă într-un loc unde puteam să încep o viață nouă și să-mi creez o identitate nouă – așa încât până și arderea puținelor mele bunuri și a amintirilor sentimentale din carul lovit de trăsnet putea fi văzută ca o

confirmare și o binecuvântare. Trecutul îmi rămăsese în urmă și micile lui amintiri pe care mă gândisem să le iau cu mine fuseseră complet distruse. Totuși, evadarea de propriul tău trecut și de persoana care ai fost în tinerețe nu poate niciodată să fie totală. De-a lungul anilor, călătorii trecuseră prin Sidon cu vești despre provincia mea natală. Îmi păstrasem defașarea, însă curiozitatea nu poate fi suprimată pe de-a-tregul și căpătasem mai ales un interes ușor amuzat și ironic față de stăruința sectei lui Iisus, față de răspândirea misiunilor săi și de încrederea tot mai mare cu care ei insistă acum că Iisus a fost Hristosul, Mesia, că el a înfăptuit minuni în timpul vieții și că a trăit din nou după moarte.

La răstimpuri este menționat și numele meu. „Iuda din Keriot” sunt numit în istoriile lor – trădătorul, vânzătorul. La sfârșitul poveștii lor, eu mor de fiecare dată – uneori de propria-mi mână, spânzurându-mă (un smochin neroditor pare să fie locul favorit) sau în urma unui accident oribil pe care-l sufăr pe un ogor pe care l-am cumpărat cu banii câștigați prin trădarea lui Iisus. În această din urmă variantă, sunt spintecat de brăzdarul unui plug și sângele și măruntaiele mi se revarsă pe pământ, care devine pe dată sterp și va rămâne așa până la sfârșitul timpului.

Ascult, zâmbesc, nu spun nimic.

În zilele acelea ale copilăriei noastre am știut foarte puține despre obiceiurile de rugăciune ale lui Iisus și despre noțiunea lui asupra lui Dumnezeu. Îmi amintesc o ocazie, în sinagoga din Seforis, când el s-a albit la față, membrele au părut că-i devin rigide și au fost cuprinse de tremurături, ochii i s-au dat peste cap și pleoapele l-au zvâcnit. Aducea cu un om încercat de o criză de epilepsie, însă i-a trecut repede și când l-am întrebat după aceea, mi-a răspuns că nu fusese nimic.

– Încercam pur și simplu ceva, a spus cu o scuturătură trufașă din cap despre care știam că era mincinoasă.»

Cristina Vanea

Caracteristica lunii noiembrie

Prezența planetei Marte în zodia Scorpionului va aduce noi oportunități în domeniul investițiilor. Mai ales la începutul lunii ar fi indicat să fii cât se poate de prudent în ceea ce privește cheltuielile.

Berbec (21.03. - 20.04)

Veți demara un nou proiect în plan profesional. Dacă veți avea de făcut față unei activități intelectuale, rezultatele te vor satisface. În ceea ce privește situația materială, te poți aștepta la cheltuieli destul de mari. Starea generală nu este dintre cele mai fericite, căci impulsivitatea te va împiedica să îți folosești în mod eficient energia.

Taur (21.04 - 20.05)

Unele controverse mai vechi pe care le-ai avut cu cineva din anturajul apropiat vor putea fi tranșate în favoarea ta. Energia fizică nu va fi puricatul tău forte nici în această lună, așa că nu este cazul să te suprasolicite. Dacă ai de obținut o aprobare, lucrurile nu se vor rezolva chiar așa de repede cum îți-ai imaginat.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Ești tentat să faci tot felul de schimbări, dar un pic de răbdare nu ar avea ce să strice. Din punct de vedere sentimental, condițiile sunt pregătite pentru o reușită. În timpul liber ai putea pleca într-o excursie sau măcar ai putea practica un sport în aer liber. De bani nu duci lipsă, dar ar trebui să fii ceva mai atent la modul în care îți cheltuești.

Rac (22.06 - 22.07)

Se pare că va fi nevoie să rămâi peste program la serviciu, ceea ce nu îți va fi pe plac, dar nici nu vei avea altă soluție. În casă vor fi multe de făcut, ceea ce îți-ar putea da peste cap unele dintre proiectele făcute pentru timpul liber. Situația financiară are șanse să se redreseze oarecum. Sprijinul unor rude apropiate îți-ar putea fi de un real folos.

Leu (23.07 - 23.08)

Veți avea de făcut o mulțime de drumuri, fie pentru rezolvarea chestiunilor profesionale, fie pentru divertisment. De asemenea, activitățile intelectuale vor fi prioritare, ele dându-ți posibilitatea de a-ți pune în valoare inteligența și capacitatea de sinteză. Semnarea unor contracte se va dovedi de bun augur.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Veți fi obligat să demarezi o nouă activitate, dar, atenție, rezultatele vor mai întârzia. Unele dintre planurile tale mai vechi ar putea fi puse în practică. Din punct de vedere sentimental lucrurile evoluează cât se poate de bine. Partenerul de suflet ar putea avea o realizare, la începutul intervalului, de care vă veți bucura împreună.

Balanță (23.09 - 23.10)

Situația financiară te va interesa în mod deosebit. Bani câștigați vor veni prin intermediul serviciului, dar nu-ți vor rămâne prea mult în buzunar. Entuziasmul sentimental va atinge limita superioară, ceea ce te va face mai subiectiv. Nu încerca să iei decizii majore în această direcție, căci ai putea regreta în viitorul apropiat.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Ești ceva mai agitat, mai dornic de a acționa în mod decisiv pe orice direcție, dar ar fi bine să nu exagerezi. Oricum, va fi o lună plină de evenimente, care te va ține încordat de la începutul până la sfârșitul ei. Partenerul de viață ar putea avea un câștig suplimentar. O suferință cronică s-ar putea acutiza.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Ritmul tău este ceva mai lent în această perioadă, așa că nu este cazul să te implicii în acțiuni deosebite. Totuși, eforturile pe care le vei depune la serviciu se vor bucura de aprecierea superiorilor ierarhici. Unele dintre nemulțumirile de până acum și-ar putea găsi o rezolvare de moment.

Capricorn (22.12 - 20.01)

În plan profesional ai putea demara o nouă lucrare. Veți munci mult, dar cum rezultatele te vor satisface, efortul nu te va obosi. Ceva probleme în plan financiar mai sunt și, în ciuda eforturilor tale, ele nu se vor rezolva prea curând. Mare atenție, căci pomirile impulsive ar putea determina o ceartă.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Activitățile intelectuale vor fi prioritare, mai ales în începutul intervalului. Deciziile pe care le vei lua își vor demonstra în scurt timp eficacitatea. Spre sfârșitul perioadei vei fi tentat să faci o cumpăratură sau o investiție de mai mari dimensiuni. Ideea nu este rea, cu condiția să nu-ți asumi riscuri inutile.

Pesti (19.02 - 20.03)

Dacă ai reuși să te organizezi mai bine, cu siguranță totul ar părea mai ușor. La serviciu ai putea avea parte de un eveniment oarecum neașteptat, dar care nu te va influența în nici un fel. Energia fizică este peste nivelul obișnuit, ceea ce îți va permite să realizezi tot ce îți propus. Activitățile intelectuale te avantajează.

2%
dintre români
g u s t ă
muzica.

sufletul simte muzica, mintea o gustă

radiofranceinternationale **rfi** | ne cunoaștem ?
romania

București 93.5fm Iași 97.9fm Craiova 94fm Cluj 91.7fm Chișinău 107.3fm

ECOLOGIC ECONOMIC

Natural, adică Eco!

Economic. Ecologic. Eco. Produsele Eco. Adică o gamă sortimentală variată de compoturi – din caise, piersici, cireșe, vișine, prune – castraveci murați, ardei kapia copti și decojiți, ardei kapia marinați, roșii în bulion și pfefferoni. Majoritatea produselor din gama Eco provin din Bulgaria – țara legumelor – și sunt produse sub atenta supraveghere a firmei Unicom Ltd, Bulgaria care supraveghează întreaga activitate, plecând de la achiziționarea produselor, trecând prin procesul de producție și până la încărcarea mărfii către România.

Conceptul Eco pleacă de la ideea de economic, raportul calitate-preț satisfăcând clientul final prin oferirea unui borcan cu un conținut maxim de fructe ori legume la un preț convenabil pentru fiecare consumator conform normelor europene în vigoare. În fiecare borcan în parte se regăsește același număr de fructe și legume. Așadar, consumatorul primește din punct de vedere cantitativ și calitativ atât cât plătește, în felul acesta realizându-se un schimb optim.

Conținutul oricărui borcan Eco se poate mândri cu o serie de calități care îi atestă reputația de produs ecologic: fructele naturale, fără conținut genetic

modificat; fructele nu conțin sămburi cu excepția cireșelor și a vișinelor; piersicile și caisele sunt decojite; produsele nu conțin îndulcitori artificiali ci numai conservanți naturali; în plus, fructele sunt selectate în ideea de a oferi consumatorului produse proaspete, de calitate superioară la standarde europene.

Gama Eco este prezentă în cele mai importante rețele de magazine din România, precum hipermarketurile Cora, Kaufland, Metro, Billa, Selgros, Univers All, dar și în supermarketuri ca Mega Image, La Fourmi, General Nic, Angst, Can Serv, VP Market, Ivel, Intermacedonia, N&G, Global Aliment etc.

Eco
produs natural

Unicom Grup Impex
S.R.L.
Bd. Timișoara nr. 56,
sector 6, București
România
Tel: +40 21 444 07 11/12;
Fax: +40 21 444 07 13
E-mail: office@davino.ro

Celebrează **originalitatea!**

Adidas a sărbătorit originalitatea în cadrul primului fashion-show din România. Astfel, au fost prezentate noua colecție toamnă/iarnă 2006 și colecția viitoare primăvară/vară 2007. Silfidele modele s-au perindat prin fața publicului unde, în zona VIP, au luat loc Dinu Pescariu cu soția, Gică Popescu, Răzvan Ciobanu sau Andreea Raicu. A fost un show pe cinste, cu jocuri de lumini și muzică dată la maximum, asezonat cu mâncare exotică, fițe și parfum de vedete.

EXIMBANK în parteneriat cu **Finansbank**

EXIMBANK a semnat două acorduri de parteneriat cu Finansbank. Conlucrarea dintre cele două institutii se referă atât la o cooperare generală cât și la una punctuală. Astfel, EXIMBANK S.A. va oferi atât produse și servicii specifice pentru sprijinirea afacerilor românești de succes, care să completeze oferta de produse bancare a Finansbank România S.A., cât și o facilitare de finanțare pe o perioadă de un an în sumă de 16.600 mii lei, destinată susținerii și dezvoltării IMM-urilor - clienți ai Finansbank România S.A.

IPSO a prezentat

Logan MCV

IPSO, cesionar al mărcilor Dacia, Renault și Nissan în București și Ploiești, a prezentat la showroom-ul său din Otopeni gama Logan MCV (Multi Convivial Vehicle), un break spațios cu cinci locuri, volum util 700 l, putând fi transportate la

nevoie și șapte persoane, plus spațiu pentru bagaje în volum de aproape 200 l. Logan MCV dispune de propulsoare pe benzină - 1,4 MPI, 1,6 MPI și 1,6 16V și de motorizare diesel de referință 1,5 dCi. Lansarea a avut loc cu participarea băieților de la trupa Effekt, care au oferit un regal break-dance. Prețul Logan MCV variază, funcție de utilități, de la 8.000 la 11.800 de euro și chiar mai mult.

Jack Daniel's

și-a sărbătorit ziua de naștere

Jack Daniel's a împlinit 156 de ani așa că a decis să sărbătorească într-un mod inedit invitând 500 de VIP-uri alături. CEO ai celor mai mari companii prezente în România, VIP-uri din show-biz-ul local, creatori de modă, jumalști i-au urat cu toți bunicului Jack *La mulți ani, cu fericire!* Petrecerea a pornit cu Beethoven, Gershwin, muzica începutului de secol trecut, trecând prin Elvis, Marilyn Monroe și Frank Sinatra, culminând cu Michael Jackson, Aretha Franklin, până la muzica zilelor noastre, iar Jack Daniel's a curs în pahare.

Savoare într-un pachet

SAV'OR

Avicola Bacău a lansat prima gamă de produse pre-gătite denumită Sav'Or. Semipreparate din carne de pui și porc, gama cuprinde:

coridon bleu, cotlet de porc, friptură și șnițel de pui, frigărul de pui, crochete și hamburger de pui sau nuggets de pui. Acestea nu trebuie decât decongelate și pregătite timp de șapte minute într-un cuptor încins la 180°C. Datorită procesului de prelucrare termică la 75°C, produsele Sav'Or sunt biosecurizate, absolut sigure pentru consumatori.

mică la 75°C, produsele Sav'Or sunt biosecurizate, absolut sigure pentru consumatori.

Piccolo, Saxo et Co.

Piccolo, Saxo et Co.? Chiar ei, lungmetrajul de animație în 3D, dar nu realizat la studiourile Walt Disney, ci în România, ca rezultat al unei colaborări cu producători francezi. Personajele principale sunt două

instrumente muzicale, Piccolo și Saxo, care împreună cu alți colegi de orchestră pleacă în căutarea cheilor de portativ și a celorlalte instrumente muzicale furate de maleficul doctor Marteau. Până să-și elibereze prietenii din peștera lui Marteau, Piccolo, Saxo și Nota Do călătoresc prin Țara alămurilor, Țara corzilor, Țara instrumentelor cu clape și trăiesc o mulțime de aventuri fantastice.

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Ginseng* reprezintă un supliment nutritiv care ajută la ameliorarea disfuncțiilor ușoare ale sistemului nervos central acționând eficient și asupra sistemului endocrin. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *Vitamina C* se administrează profilactic și curativ în diferite probleme de hipovitaminoză C, iar *3Digest* este echivalentul *trifementului* conținând pancreatină.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 29.11.2006

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

PERLA MAJESTIC GRUP

Hotel Majestic Jupiter

Pe parcursul anilor, Perla Majestic Grup a cunoscut o dezvoltare puternica, prin extinderea unei baze turistice care vizeaza tot litoralul romanesc: Complex Majestic Mamaia, Complex Perla Mamaia, Complex Majestic Olimp, Complex Majestic Jupiter, Complex Select de 2 stele, acestora alaturandu-li-se alte unitati turistice: Complex Coral Beach Mamaia, Complex Mica Europa, Complex Summer Land Mamaia.

In prezent capacitatea de cazare pe care o detine Perla Majestic Grup este de 2800 de locuri, acestea facand din Perla Majestic Grup una dintre cele mai importante baze de turism din Romania.

Hotel Majestic Olimp

Hotel Majestic Mamaia

Hotel Perla Mamaia

Hotel Majestic Mamaia

Tel: +40 241 831 005; Fax: +40 241 831 155

Hotel Perla Mamaia

Tel: + 40 241 831 730; Fax: + 40 241 831 731

Hotel Majestic Olimp

Tel: + 40 241 701 535; Fax: + 40 241 701 130

Hotel Majestic Jupiter

Tel: + 40 241 701 121; Fax: 40 241 701 021

marketing@pmg.ro; www.pmg.ro

The Glenlivet, băutura c

Dacă nu ar fi, nu s-ar povesti..., cu asta începe orice poveste. Cam așa începe și istorisirea despre *The Glenlivet*. A fost odată un om, pe numele său George Smith care, pentru prima dată, a botezat whisky-ul său, fabricat în mod legal, *Glenlivet*. A luptat pentru afacerea sa chiar cu prețul vieții. Nepoții și strănepoții săi au dus mai departe această tradiție, iar astăzi *The Glenlivet* este un brand cunoscut în întreaga lume.

**Înțelegerea
lui George Smith**

**Înțelegerea
lui The Glenlivet**

**Un mărșă veche,
învingătoare
de lumea modernă**

În perioada anilor 1800, întinse zone din Scoția erau în pragul anarhiei din cauza contrabandiștilor. Oamenii legii, înarmați cu pistoale și cuțite, au dus multe lupte cu aceștia. Mii de distilerii ilegale erau închise și aproape 400 de persoane erau amendate în fiecare an, pentru că activau ilegal în acest domeniu.

La începutul secolului al XVIII-lea, în valea Speyside, un ascunziș departe de ochii percepților, apa pură și cristalină și recoltile bogate de orz din platoul înalt al Highlands au favorizat apariția unor distilerii ilegale.

Acest ascunziș cu fânețe înverzite s-a numit *glenlivet*. În 1823 apare o nouă lege pentru a încuraja distilerii legale, iar George Smith a fost primul producător care a obținut licența legală și a înregistrat marca *Glenlivet* în 1824, luptând ulterior cu toate contrafaceriile.

Glenlivet a definit *Single-Maltul* prin înfățișarea sa elegantă, mirosul de câmp în mijlocul verii și gustul fructat plin de arome. Aceste trei însușiri au fost întotdeauna inima lui *Glenlivet*, așezându-l ca standardul după care toate celelalte *single-malturi* se judecă și se apreciază. A fost

primul *single-malt* vândut vreodată în SUA și este nelipsit în localurile selecte de pe mapamond.

Așa cum se întâmplă mereu în istorie, a fost nevoie de un om extraordinar pentru a încălca tradiția distilării ilegale. În 1824 el a obținut o hotărâre prin care a patentat această marcă, ceea ce a însemnat primul pas făcut pe drumul spre succes. A trebuit să ia măsuri excepționale pentru a-și proteja avutia. Împreună cu frații săi, el a apărut ferma unde avea unitatea de producție. Faima whisky-ului său a depășit

la care a pornit totul

granițele Scoției mai ales datorită agenților săi din Edinburgh care vorbeau despre această băutură ca despre *Old Vatted Glenlivet*. În 1858, Smith a construit o altă distilerie, mai aproape de un izvor de unde avea o sursă de apă, bogată în minerale.

The Glenlivet a fost mult timp sinonim cu *single-malt Scotch whisky*. În 1822, regele George al IV-lea a făcut o vizită la Edinburgh. Sir Walter Scott, care a pus la punct detaliile acestui eveniment, a procurat whisky-ul de cea mai bună calitate din Scoția pentru a satisface plăcenle regelui. Băutura aleasă a fost *The Glenlivet*. Se povestește că, în timpul șederii sale în Scoția, regele nu a băut nimic altceva decât whisky, iar la plecare s-a declarat un iubitor al acestuia.

Băutura a devenit în scurt timp faimoasă, astfel încât chiar și alte distilerii, aflate la mile depărtare, au adăugat acest nume la numele băuturii lor. Acest lucru nu a fost deloc pe placul fiului lui George Smith. El a obținut exclusivitate asupra denumirii. În ziua de azi, doar un *single-malt* poate purta numele de *The Glenlivet*.

Mentținându-și instinctul de pionierat, *The Glenlivet* a fost primul malt exportat în America, la sfârșitul perioadei prohibiției. Strănepotul lui George Smith s-a ocupat de promovarea băuturii în SUA. În următoarele decade, s-a vorbit foarte mult despre această băutură. Despre ea au apărut articole chiar și în revista *Times*, dintre care unul o descria ca fiind cel mai valoros produs scoțian pentru export. Acest brand a devenit cunoscut și pentru că a fost pe placul multor vedete de la Hollywood. Robert Taylor îl considera singurul produs premium din categoria sa și dorea ca peste tot pe unde filma să aibă în frigiderul din camera sa măcar o sticlă.

The Glenlivet a devenit foarte cunoscut și în Europa. În 1956, managerul hotelului *George V* din Paris a scris companiei producătoare: „Președintele nostru dorește, pentru uzul său personal, o cutie cu 12 sticle de *Glenlivet 12 years old*, deoarece a fost impresionat de această băutură în timpul recentei sale vizite în America”.

text: **Raluca Șinolu**

Doriți un pahar?

Glenlivet 12

Gust și miros într-o combinație elegantă de cereale fine, fructe tropicale și arome florale, ce evocă o pajiște în miezul verii. Un *finish* fin cu note de vanilie ce conferă o ademenitoare bogăție acestui *single-malt whisky*.

Glenlivet 15

Învechit în butoaie de stejar franțuzesc, provenite de la vinurile fine din Dordogne, *Glenlivet 15 YO* este minunat structurat cu o interpolare de arome fructate și florale. Aroma este intensă și dulceagă cu o atingere de lemn de cedru și citrice. O degustare bogată apropie note contrastante de mango, scortșoară și piper alb. Toate acestea conduc la un *finish* cremos precedat de un gust ușor sec dar plin de arome.

Glenlivet 18

O sublimă simfonie ce seduce prin aroma de fructe părguite și parfum floral primăvăratic, cu miros intrigant de pere coapte și livadă înverzită cu urme de portocale și fine nuanțe de stejar. *Finish*-ul e savuros și delicat cu urme de pâine prăjită și note de vanilie.

Glenlivet 21

Glenlivet-ul capătă o maturitate distinsă după învechirea timp de 21 de ani în butoaie de stejar, folosite anterior la *sherry*. Această ediție specială, de culoarea ambrei și cu reflexe aramii, te izbește printr-un miros opulent în care se distinge clar cel de *sherry*, cu o cascadă de note florale și lemnoase. La degustare, *single-maltul* devine unctuos, siropos chiar și plin de arome. Un *finish* prelung, care pare să nu se termine, plin de căldură, cu nuanțe de alune prăjite. *Glenlivet 21 Year Old* este *single-maltul* care dăinuie în memorie după ce l-ai băut o dată.

Să fim REALIȘTI!

● Naționala de rugby s-a calificat la turneul final al *Rugby World Cup 2007* – Franța (manager: Robert Antonin, antrenori: Daniel Santamans, George Sava și Philippe Berrot), românii fiind o prezență constantă la această competiție (pentru a șasea oară consecutiv) ● În Campionatul intern de raliuri, Constantin Aur a redevenit campion național (al optulea titlu din carieră, mai multe decât are „Schumi”... mondiale) ● Fostul boxer profesionist Mihai Leu a abandonat sportul cu motor ● România a ocupat locul 1 pe națiuni la C.M. de Karate *SKDUN* de la Jelgava (Letonia): 48 de medalii (16 aur, 15 argint și 17 bronz), câte trei medalii de aur obținând Alina Soare, Georgiana Tinca și Bogdan Lipianu ● Pentru a se „resuscita” financiar, fostul campion mondial la categoria supergreua, americanul Mike Tyson se va bate în ring cu Tom Jones, renumitul cântăreț britanic, în cadrul unui meci demonstrativ ● Se încheia anul sportiv internațional și România nu avea nici un campion al lumii! Băieții ne-au salvat onoarea: la ultimul concurs de anvergură, C.M. de *gimnastică* de la Aarhus, Marian Drăgulescu a luat medaliiile de aur la sol și sărituri. Debutante, fetele s-au comportat totuși onorabil (Sandra Izbașa – argint la bârnă și bronz la individual compus) ● Duminică, 22 octombrie, la Interlagos (Brazilia), pilotul german de *Formula 1*, Michael Schumacher, și-a încheiat o carieră de 16 ani (dacă nu va reveni asupra deciziei, în sezonul următor sau peste un an!), cu o performanță greu de egalat: șapte titluri mondiale.

**Tensiune maximă
la cei doi poli
ai clasamentului**

**Retragerea
unui septuplu
campion
mondial**

Indubitabil, campionatul primei divizii cunoaște anul acesta o desfășurare fără precedent. Totul a pornit, probabil, de la noul format (revenirea, de fapt, la 18 echipe), dar cu o miză (în premieră) deosebit de atrăgătoare: patru formații vor accede sezonul viitor în cupele europene; pe de altă parte, tensiunea este maximă întrucât ultimele patru locuri în clasament sunt retrogradabile direct! Surpriză de proporții: după disputarea a 13 din cele 34 de etape, *Dinamo* s-a instalat autoritar în fotoliul de lider, obținând victorii pe linie; acest parcurs fără greșală fiind greu de anticipat chiar și de cei mai înflăcărați suporterii ai alb-roșilor. La polul opus al comportării, *Steaua* și *Rapid*, performere în ediția trecută a *Cupei UEFA*, s-au blocat la 12, respectiv 16 puncte de aceștia.

Credem că ar fi prematur, totuși, să se

considere că formația din Ștefan cel Mare a „ucis” campionatul, deoarece greu de-abia acum începe pentru *Dinamo*, care va avea de susținut și câte trei meciuri pe săptămână. De altfel, cele două urmăritoare nu au renunțat la lupta pentru titlu, deși întrucâtva și-au reorientat obiectivele. Astfel, militarii doresc să-și consolideze măcar poziția a doua (care conferă, și aceasta, accesul în *Champions League*), dar și-au adus aminte și de *Cupa României*, pe care au cam ignorat-o în ultimii șapte ani (la precedentele două ediții au fost eliminați încă din 16-imi!). De asemenea, gluleștenii vizează locurile 2-3, trofeul celei de-a doua competiții interne, o comportare cât mai bună în actuala grupă a *Cupei UEFA* și, implicit, intrarea în „primăvara europeană”. Dar, toate acestea cu prețul unor convulsii, mai mici sau

mai mari, la cele două team-uri, aflate, deocamdată, în suferință. Patronul roș-albaștrilor și-a adus aminte că el dă banii și atunci are dreptul să se implice în stabilirea tacticii de joc, dacă nu și a formulei de echipă (portarul Carlos fiind primul care a „căzut pe bec”), recunoscând că a făcut un experiment – nereușit – la Galați. Cauzele sunt multiple, ele ținând și de subțirimea lotului, transferurile din vară (și ulterior) nereușind să compenseze absențe importante ca acelea ale lui Rădoi, Iacob, Cristocea sau Neșu.

Plecarea lui Ogăranu la *Ajax* a constituit o bună afacere, dar postul său a rămas cam descoperit. Cu Oțelul, Nicolae Dică a avut una dintre cele mai slabe evoluții, dar nu cumva gândurile sale erau mai mult la ofertele de afară care se imbulzesc în jurul său?

Nici sub Podul Grant nu e liniște, principalul finanțator având o atitudine oscilantă și punând presiune pe conducerea tehnică și pe jucători, obținând uneori rezultate contrarii. Dar, vorba antrenorului Răzvan Lucescu: *Acum ce ar trebui să facem, să oprim campionatul pentru că Dinamo s-a distanțat?*

Apele s-au involburat, de asemenea, pe Bega și pe Someș. Pretendentă la cupele europene, *Poli Fimișoară* și *CFR Cluj* s-au despărțit de antrenorii Sorin Cârțu, respectiv Dorinel Munteanu, pe căi mai mult sau mai puțin amiabile. De altfel, în prezent 10 echipe (*Unirea Urziceni* cu o „dublă”) au schimbat componența băncii tehnice. Că antrenorii sunt primii (și, uneori, singurii) găsiți vinovați, asta e demult o axiomă. Ceea ce este într-adevăr deranjant îl reprezintă modul în care se produc asemenea „divorțuri”, acuzele curgând cu nemiluita dintr-o parte și din alta. Lipsa de

**La cea de-a 400-a
partidă în cupele
europene, Realul
(cu vedetele sale de
100 de carate)
a învins-o pe Steaua
cu multă șansă**

7 titluri mondiale
(1994-1995, 2000-2004); a câștigat 91 de curse în cele 248 de participări, fiind pe podium de alte 63 de ori; are o avere estimată la 600 milioane de euro.

răbdare în construcția unei echipe este o caracteristică a mai tuturor investitorilor.

Nici între conducătorii de cluburi, disputele – în presa scrisă sau în dezbateri televizate – nu au decența unui minim respect. Colac peste pupăză, arbitrajele au

luat-o parcă razna, nu puține fiind partidele în care se poate spune că au fost viciate rezultatele. Sau ce să mai vorbim de violențele înregistrate pe stadioane sau în preajma acestora, între gairerile adverse ori între suporteri și organele de ordine?

Referitor la cupele europene, parcă parcă s-a exacerbât pătrunderea – după zece ani de pauză – în *Liga Campionilor*. Să fim bine înțeleși: calificarea este absolut lăudabilă, dar reflectarea acesteia în mass-media a semănat cu bucuria săracului invitat la un mare ospăț. La fel, supralicitarea victoriei de la Kiev (o reușită entuziasmantă) a avut efectul unui bumerang asupra jucătorilor steliști înșiși, treziriți la o crudă realitate în confruntările cu *Olympique Lyon* și *Real Madrid*. (A se vedea și amara concluzie a lui Gigi Becali: *Decât codaș la oraș, mai bine frunțas la sat*.) Atâta monedă s-a bătut pe faptul că „galacticii” sunt într-o eclipsă de formă încât îți venea să te gândești de ce s-or mai fi prezentând în Ghencea. Și-or fi revenit spaniolii, cum se spune, de frica morții? Sau, dacă așa arată o echipă în criză, ce s-ar fi întâmplat dacă era în glorie? Acum lucrurile se inversaseră pentru returul de la Madrid: gazdele noastre vor avea o atitudine de infatuare, cuprinse de euforie, un egal, cel puțin, nu este un vis irealizabil. Într-adevăr, *Steaua* a fost foarte

aproape de a obține o remiză albă, practicând un joc avântat, modern, lipsit de complexe. Dar, dacă șansa a fost de partea noastră la ocazia rarismă a lui Helguera sau la ratarea unui penalty de către Van Nistelrooy, a venit nefericitul autogol al lui Nicolău. De aceea îi spunem: Fii tare, Bănele, nu te lăsa copieșit!

Dinamo Kiev, în schimb, visează o victorie la București și, cu ajutorul „bunicului ger (*Dez Moroz*)” să-i învingă pe spanioli, care vor veni, probabil, în Ucraina, aliniind rezervele... Noi am spune că este mai bine să fim REALIști.

În ceea ce privește echipa națională, din cele nouă puncte pe care și le-a propus în campania pentru C.E. 2008 au fost realizate doar șapte, dar ne gândim că în primăvară îi vom învinge pe batavi în deplasare și vom câștiga grupa preliminară. La acest nivel, însă, criteriile de selecție ale antrenorului Pițurcă sunt destul de obscure și ne referim numai la neconvocarea (sau reutilizarea) jucătorilor de la cea mai în formă echipă – *Dinamo*. Din nou, un amical, pe 15 noiembrie, la Cadix, cu Spania, a cărui utilitate nu prea o vedem, în acest moment când calendarul este atât de încărcat și așa.

Text: **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto: **AP Rompres**

Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite în Alpii italieni. Sestriere, a doua stațiune ca faimă, după Sun Valley din SUA, este situată în Valea di Sauze, în regiunea Piemonte - Italia. De-a lungul timpului stațiunea a fost arena a nenumărate concursuri naționale și internaționale, părțile de schi fiind excelente pentru asemenea manifestări. Având diferență de nivel între 1.350 m și 2.823 m, Sestriere este o excelentă stațiune de schi cu zăpadă sigură, mai ales că beneficiază și de peste 900 de tunuri de zăpadă artificială. În acest paradis al zăpezii, te așteaptă hotel *Ski Club I Cavalieri* de trei stele, situat la numai 350 m de părțile de schi. *Ski Club I Cavalieri* este un complex rezidențial modern, situat la 500 m de centrul orașului și de punctul de plecare pe cablu *Colle del Sestriere*.

Câștigătorul (prin tragere la sorți)
va fi anunțat în timp util.

Poți și tu să mergi în acest paradis răspunzând la întrebarea:

Ce înseamnă competiția concursului Europa Travel în România?

București, str. Berzel, nr. 16, sector 1
Tel.: 021/3127021; 031/4025586; 0722507657; 0788579216
e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 29.11.2006

Concurs
EUROPA TRAVEL

București, mândria țării!

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VĂNZĂRI SERVICE

Calea Dărobantilor 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piața Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

 DAEWOO
AUTOMOBILE ROMÂNIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

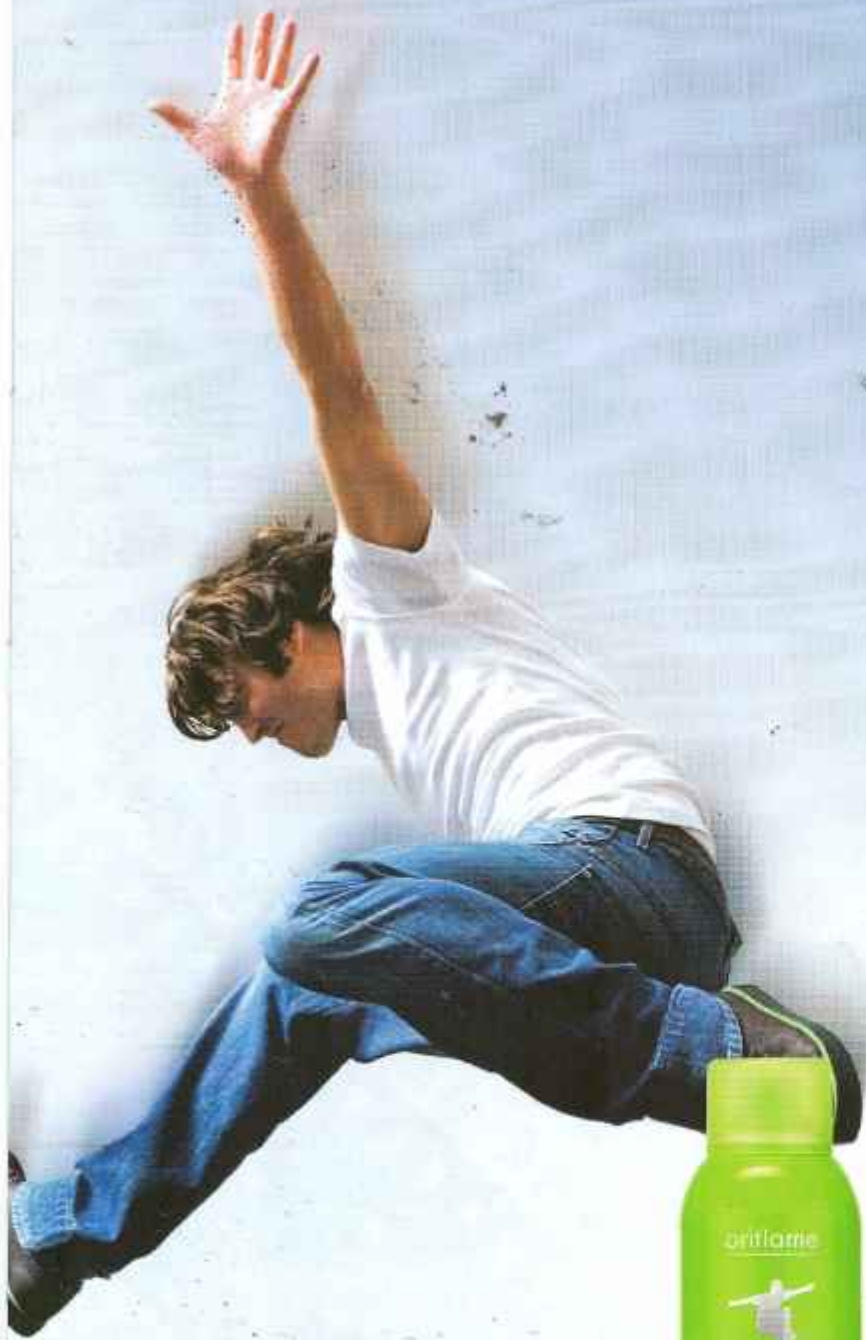
Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

oriflame

natural swedish cosmetics

FREE
attitude

ASIBAN SA
ASIGURARE - REASIGURARE

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE